

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REFED

Ağustos-
Sayı 82, Eylül 2013-8,
3.5 Lira (KKTC 4 Lira)

ISSN 1307-072X

**HALK
SİZDEN
KORK-
MU-
YOR!**

**KES
LAN!**

GİZLİSİ SAKLISI OLMAYAN TANIKTAN ŞUURSUZ İTİRAFLAR:

HEPSİNİ BİZ YAPTIK! (2. KISIM)

İLKER ARSLAN

"İFTARDA BİRA İÇTİLER..."

Yalan... Beni biliyosun yaptysak, 'yaptık' diyorum. Bu çok büyük bir yalan, çünkü votka içtik. En başından anlatayım size. "İstiklal'de iftar var," dediler. Bir ailemiz, sülalemiz olmadığı; ağaç kovduğundan çıkma olduğumuz ve yıllardır kapsül içinde, bu halkın değerlerinden uzak, izole bir hayat sürdürdüğümüz için, nerede, nasıl davranılacağını bilmeyen; alkolik, çapulcularız biz. İlk olarak bu bilgiyi bir yere not edin ki sonra okuyacaklarınız sizi şoke etmesin.

İftara eli boş gidilmez gustosundan yola çıkarak, "Panpa iftar dediğin son tahlilde yemekli bir organizasyon, ne götürsek?" diye arkadaşlarla tartıştık. Kızların çoğu "Şarap!" dedi, hesapladık çok tutacak, 'köpek öldüren'le de gidilmez. Bizi bırak, 'Anti Kapitalist Müslümanlar'a ayıp olur. Biranın

çok taliplisi oldu, fakat, "O kadar şişeyi şakır şakır kim taşıyacak oraya?" diyenden, "Biranın hamallığıyla, zırt pırt çişe gitmesiyle uğraşmayalım yoldaş panpa!" diyenine, çok büyük geyik döndürdük. Sonunda tüm fraksiyonlar, votkada uzlaştık.

Gidince öğrendik, iftar sofrasında içilmezmiş. 'Anti kapitalist Müslümanlar' grubundan İhsan Abi'ye durumu açtım, "Abi," dedim, "Ben alkolik bi insanım. Sabah kahvaltısını bile kibrit kutusu büyüklüğünde beyaz peynir ve bi ufak rakıyla yapan adamım, nasıl yaparız?" dedim. Çok kafa adammış, "Vallahi çaktırmadan yapabiliyorsanız yapın bir şeyler, yalnız bizi Tayyip beyin diline düşürmeyin, cin gibidir hemen anlar," dedi. Zaten bu konunun uzmanıyız; düşünlerde, kına gecelerinde limonataların, gazozların içine az mazot yüklemelik. İftar için hazırlanmış meyve sularının, şerbetlerin içine votkayı gömdük. Sonra vur patlasın, çal oynasın... İftarın dibine vurduk...

Çaktırmadan İhsan Abi'nin bardağı hafif hafif yokladık, o da en az bizim kadar kurnaz ve şuursuz çıktı, "Ulan iki saatir bu vişne suyu neden bitmiyor?" diye, hiç sormadı. Güzel götürdü. Ama sıkı içiyor, hiç bozmadı kendini. İhsan abiyle orada can çiğer, kuzu sarması olduk. Kurban için sözleştik; İhsan abi, ben, Hakan Gülseven,

Mehmet Ali Alabora, Osman Akinhay ve Murat Uyrukulak danaya giriyoruz. Gezi parkında keseceğiz, kismetse...

"EYLEMLER SIRASINDA GEZİ PARKINA GELEN 600 PIZZANIN PARASI MEKSİKA'DAN ÖDENDİ..."

Eylem sırasında keyfimize diyecek yoktu. İnanın bi tek kuş sütü eksikti. Hatta bu bolluk bereket içinde işi abartıyor, aş eren kadınlar gibi abuk subuk isteklerde bulunuyorduk. Yiyip, içiyor, az ileri gidip sıçıyorduk. Mesela ben hayatımdaki ilk istakozu gezi parkında yedim. Obama yollamış sağ olsun, afiyetle yedik. Öküz değilim, "Ölmüşlerinin canına değsin," twitimi attım elbette. Merkel de hep arkamızdıydı, elimizi cebimize attırmadı. "Abla bırak en azından Alman hesabı yapalım, olmuyor böyle!" dedim, dinletemedim. Hatta eylemin üçüncü günü acayip paraya sıkıştım, utana sıkıla Merkel'e söyledim. O da tedarikli çıkmamış, yanında yokmuş ama vallahi ikiletmedi. Düşünde takılan bilezikleri kolundan sıyırdı, verdi. "Yetmezse söyle sandıkta Bavyera Burmalısı var onu da vereyim," dedi, ben istemedim. Meksika Devlet Başkanı Enrico Pena Nieto benim askerlik arkadaşım. Bu, acemiliği Mexico-City'de yapmış, artık nasıl talihsiz bi herifse, bi kura çekiyor, usta birliğine Sivas Temeltepe'ye geldi. Altı üstü ranzalarda

"GEZİ PARKI DİRENİŞÇİLERİ DARBE YANLISI..."

Böyle doğru bir saptamaya kim itiraz edebilir ki?.. Gezi direnişçilerinin büyük çoğunluğu sol görüşlü, elbette bu kitle darbe yanlısı olacak. Bu ülkede sol hep darbelerden beslenmiştir. Misal 80 darbesi, solun zindanlarda, hapisanelerde vur patlasın, çal oynasın, keyif yaptığı bir darbe olarak anılır. Darbenin diktatörü Kenan'ın o zamanlar ordudaki lakabının 'Che Kenan' olduğunu bilmeyen mi var, allasen. Benim gördüğüm Gezi Parkı'ndaki sol güçler o tatlı günleri çok özlemişler; "Kulunçlarım ağlıyor asker gelip postallarıyla ezilirse," diyeninden, "Orama burama elektrik verseler de, içimdeki sıkıntı bi geçse!" diyenine... Nelerini duydum. Darbe ayrıca solu rahatlatıyor, üzerinden yükü alıyor. Sendikalar, dernekler, örgütler hepsi kapatıldığı için solcuya yapacak iş kalmıyor, süresiz tatil, rüya gibi. Solcunun arayıp da bulamadığı şey. Başta söylediğim

gibi gerçekten dört dörtlük bir saptama. Bu saptamayı Akp'lilerin yapmış olması beni şaşırtmadı. Fakat Bdp'nin takım elbiseden sorumlu milletvekili Sırrı Sakık'ın da bu sırrımızı ifşa etmesi bize kaçacak delik bırakmadı. Maalesef doğru, biz darbeciyiz, beş kardeşimiz "Darbe olsun, 12 Eylül'ün o güzel günlerine dönelim" diye öldüler.

"BUNLARIN GİZLİ LİDERİ MEHMET ALİ ALABORA..."

Değil. Şimdi başta onu düşündük. Bizler kökü dışarda örgütleriz, bizler ipleri dış güçlerin elinde kuklalarız, lidersiz hareket edemediğimiz gibi, liderimizi seçmekten de aciziz. Bu konuyu ben Rahmi Koç'la, Boyner'le masaya yatırdım, onların da bizden farkı yok, olay onları da aşıyormuş. Ramo, "Bunu direkt Obama ile görüşelim o karar versin," dedi. Aradık Obama'yı, kafamızdan geçen ismin Alabora olduğunu fakat çok da emin olmadığımızı söyledik. Obama beğenmedi çünkü karşımızda insanüstü güçlere ve korkunç entelektüel birikime sahip Tayyip Erdoğan olduğunu belirtti. Ayrıca Yiğit Bulut'un başkanışmanlığıyla tüm bu güçlerini ikiye katlamış bir liderle karşı karşıyaydık. Birkaç gün sonra Obama tekrar aradı ve, "Biz kılı kırk yaran araştırmalar sonucunda liderinizi belirledik," dedi. En az Tayip Erdoğan kadar güçlü ve entelektüel birini başımıza geçirdi: Şafak Sezer... Evet liderimiz Şafak Sezer. İlk başta bizim başımızda eylemleri organize etti. Daha sonra ise tarihteki 'Truva Atı' misali, kod adı 'Merzifon Eşeği' olan bir planla kaleyi içeriden çökertmeye başladı. Basına yansıyan bu el öpmeler falan hep bu plan dahilinde ve şimdilik bu plan tırır tırır işliyor. Bize de "Şafak Sezer'in askerleriyiz!" demekten başka bir şey kalmıyor.

"DÖRT, BEŞ TANESİ POLİSE ŞİDDET UYGULARKEN ÖLDÜ..."

Bu lafa neler neler denir, ama ne içimden geliyor, ne kalem yürüyor. "Mekanınız Devrim Olsun Kardeşlerim!" der, susarım.

○ Sayı 82, Ağustos-Eylül 2013, Aylık yaygın süreli yayındır ○ Müessese Müdürü: Ali Yavuz ○ Adres: Fırzağa Mah. Defterdar Yokuşu No 19/1A Cihangir Beyoğlu - İSTANBUL ○ Tel: 0.212.292 94 50 fax: 0.212.251 57 54 ○ Baskı: Leman Ofset ○ Dağıtım: D.P.P. A.Ş.

○ Yayımcı: BD Basın Yayın Matbaa, Reklam, Turizm Sanayii ve Tic. Ltd. Şti. adına sahibi: Tuncay Akgün

○ Yazışmaları Müdürü: Hakan Gülseven ○ Yazı Kurulu: Şöhret Baltaş, Hakan Gülseven, Alp Hakan Güvenir, Baran Kaya, Suzan Yılmaz Okar ○ Avrupa Temsilcisi: Ümit Dertli

○ Yayın Kurulu: Yavuz Alogan, Şöhret Baltaş, Serpil Çelenk Güvenç, Ümit Dertli, V. Ersan, Hakan Gülseven, Alp Hakan Güvenir, Baran Kaya, Gürkan Haydar Kılıçarslan, Baha Okar, Serhat Özcan, Le-man Sam, Ahmet Saraç, Burak Sönmezer, Mehmet Ali Tok, Suzan Yılmaz Okar

MERKEZ İRTİBAT BÜROSU:
Koca Ağa Sokak,
No: 9/A
İstiklal Caddesi,
Beyoğlu, İSTANBUL

Ne oldu? Ne olacak? Ne yapmalı?

HAKAN GÜLSEVEN

Elbette RED'de 'faiz lobisi' tartışması falan yapmayacağız.

Hükümetin Haziran

Ayaklanması'nı bir kısım 'dış güçler'e bağlama çabasının, ahmaklar için ortaya atılmış ciddiye alınmayan bir ajitasyon olduğuna hepimiz biliyoruz zira. Bırakalım o tartışmayı ahmaklar yapsın...

Haziran Ayaklanması, bir öfke patlamasıdır. Çapsız bir insan malzemesi, dizginsiz bir kibir, kof bir güç gösterisi karşısında, sorgulayan, farkında olan, özgürlük isteyen kitlelerin isyanıdır. Müezzin vurgusuyla nutuk atan bir Başbakan'a, vatandaşla takla attırmaya kalkışan bakanlara, jöleli fırıldakların geleceğimizi belirleyecek makamlara yükseltilmesine karşı bir insanîyet çığlığıdır.

Haziran Ayaklanması öncelikle bir kadın hareketidir.

Kadınlar, AKP iktidarının kadın kimliğine karşı kanlı bir devrim gerçekleştirmeye çalıştığının farkına vardı. Kadının toplumdaki yeri, zaten kısıtlı olan hareket alanı, hatta fiziksel varlığı, AKP iktidarı altında açığtan ve çok daha ağır biçimde tehdit edilir hale gelmişti. Ve kadınlar buna büyük bir tepki biriktirdi. Bu tepki 1 Haziran'la birlikte patladı. Gezi Parkı'nda ve sokaklarda kadınlar harekete damgalarını vurdu. Barikatların en önünde kadınlar vardı; her organizasyonda son derece becerikli müdahaleler gerçekleştirdiler. Öyle ki, bu kendini söylemde de hissettirdi ve ayaklanmanın ilk günlerinde iktidara ve polise karşı kullanılan erkek egemen küfürler, kadınların son derece olgun müdahaleleriyle kayboldu gitti.

Haziran Ayaklanması aynı zamanda gençlik ayaklanmasıdır.

AKP iktidarının 'kindar-dindar nesil' söylemiyle mankafa kuşaklar yaratma çabasına karşı, gençler kendi sözlerini sokağa çıkarak söyledi. Sosyalizme, hatta genel olarak siyasete uzak durmalarına rağmen, hareketin içinde politikleştirdiler, yaratıcılıklarıyla, eylemleriyle yeni bir tarz oluşturdular. Bu tarzdan öğreneceğimiz çok şey var.

Haziran ayaklanması bir 'orta sınıf' ayaklanması değildi. Emekçi karakterli bir ayaklanmaydı.

İşçi sendikaları birer kurum olarak hareketin dışında durmuş olabilir. Ne var ki, emekçi kitleler, defalarca yoksul mahallelerden kent merkezlerine yığınlar halinde aktı. Bu, iktidar partisinin ve iktidar çevrelerinin yolsuzluklarına, hırsızlıklarına karşı emekçilerin tepkisiydi. Emeginin karşılığını alamayan öğretmenler, doktorlar, mühendisler, bankacılar, farklı sektörlerden ücretliler ayaklanmanın yapı taşları oldu. 'Beyaz yakalılar' harekete kendi

RED'in Mayıs sayısı, "Bizim rahat yürüyemediğimiz yerde kimse istirahat edemez!" kapağıyla çıkmıştı. Aradan bir ay geçmeden, poliste tüm izinler iptal edildi, hükümet sabahlara kadar acil toplantılar yaptı, İstanbul Valisi'nin gözünü uykuya tutmadı, Twitter'da acayip acayip mesajlar yazmaya başladı... Hâlâ istirahat edemiyorlar...

zenginliklerini kattı.

Biz bu ayaklanmayı öngördük. "Bizim rahat yürüyemediğimiz yerde kimse istirahat edemez!" kapağı, bu hareketin özetidir. Hareketin boyutu ise öngörülerimizi fazlasıyla aştı. İyi de oldu.

Şimdi hükümet korku içinde. Çünkü bunun devamının geleceğini biliyorlar.

Dalga geriledi mi?

Gezi Parkı'ndan tüm ülkeye yayılan isyan dalgası, ilk bir buçuk aydan sonra geri çekildi. Örgütlü devlet şiddeti karşısında örgütsüz yığınların yapabileceklerinin sınırı vardı zira. Lakin, eylem dalgasının geri çekilmesi, hareketin gerilediği, hatta yenildiği anlamına gelmiyor. Forumlar ilk baştaki canlılığını yitirmiş olsa da sürüyor. Halkın korusuzluğu, cüreti devam ediyor.

Tribünler halkın sesi oluyor. İktidar futbol kulüplerinin taraftarlarını nasıl bastıracağını bilemiyor. Tribünlere polis sokuyorlar. Polise ve ceza tehditlerine rağmen tribünlerde sükunet sağlanamıyor. Liseler ve üniversiteler açılacak. ODTÜ'yü kim durduracak mesela? Herkesin başına bir polis mi dizecekler? Hareket yeniden ve daha güçlü bir biçimde yükselecek.

Dünyanın kişi başına en çok polis ve özel güvenlik personeli düşen ülkesi olduk ama polis yetmiyor! Bu yüzden, AKP hükümeti halkın bir kesimini polisleştirmeye çalışıyor. Başbakan, takipçilerini açıkça ihbarcılığa ve polisleşmeye çağırıyor. Ancak bu planları tutmayacak. Sokağa dökülen kitlelere saldırı çağrısına üç-beş pavyoncu pezevenkten başka kimse itibar etmemişti; bu çağrısına da uyan çıkmayacak. Halkı polisleştiremezler. Devlet ise, bir 'asker-polis devleti' olarak uzun süre varlığını koruyamaz. Hiçbir hükümet sadece zor aygıtlarına dayanarak uzun süre iktidarda kalamaz. Bu düzen değişecektir.

Peki ne yapmalı?

Bu düzenin hangi yönde, demokrasi

sınırlarını ne kadar genişleterek, toplumsal adaleti ne kadar geliştirerek değişeceğini, halkın, emekçi kitlelerin örgütlülük düzeyi belirleyecek. Başka deyişle, hareketin örgütlenmesi, tayin edici husustur.

Öncelikle, Gezi Parkı ve Taksim, hatta İstanbul merkezli düşünmekten kurtaralım kafalarımızı. Forumlara güç verelim. Toplanmakta ısrar edelim. Artık her şehrin, her mahallenin isyancıları için toplanacak parklar, alanlar var.

Forumları ve kendimizi örgütleyelim. İhtiyaçlara göre birimler, komiteler oluşturalım. Her forum alanını temsil eden, icap ettiğinde geri çağırabileceğimiz temsilcilerimiz olsun ve bunlar farklı forumlar arasındaki irtibatı, merkezileşmeyi sağlasın. Her kafasına esen Taksim Meydanı'na eylem çağrısı yapmasın. Eylemler çeşitlensin, tüm şehirlere yayılsın. Okullarda, sendikası işyerlerinde birleşik mücadele örgütleri yaratalım. Üniversiteler, liseler harekete ve geleceklere sahip çıkmalıdır.

Sosyalistlerin durumu

"Hükümet istifa!" sloganı, sokaklara dökülen halkın çağrısıdır. Beş genç insanımızı öldüren, binlercemizi yaralayan bu iktidar meşruiyetini yitirdi, istifa etmelidir. Bu doğrultuda, kıymetli ulusalcı kardeşlerimiz vatandaş Silivri'ye doğru çekıştirmekten, kendi milliyetçi sloganlarını dayatmaya çalışmaktan vazgeçsin. Başta hareketi bölme faaliyetleriyle bir provokasyon örgütüne dönüşmüş olan DSİP gibi, UfukUrasgiller gibi darbe yaygaracılarıyla daha fazla muhatap olmak istemiyoruz.

Üstelik hareket içindeki milliyetçi sloganlar, Kürtleri ısrarla hareketten uzak tutmaya çalışan ve AKP ile yapılmış anlaşma gündemine sıkıştırılan kesimlerin de bahanesidir. Kürtler olmadan, Kürt halkıyla kucaklaşmadan bu ülkeye demokrasi ve

özgürlük gelemeyeceğine göre...

Öte yandan, her siyasi yapı kendi gündemini harekete dayatmaya kalkışırsa, ortak hedefler doğrultusunda ilerlememiz mümkün olmaz.

Sosyalistler birbirlerine dönük siyaset yapmayı, gereksiz polemikleri, tarikat alışkanlıklarını terk etmezse, bu ülkede sağlıklı bir dönüşüm yaşanamaz. CHP'de ikbal peşinde koşanlar ya da kafasında Mustafa Kemal'in ruhunu çağırmaktan gayri bir ufuk barındırmayanlar bu topluma bir şey kazandıramaz. O halde, birlikte hareket edebilecek sosyalist parti ve örgütler, sağduyu temelinde, kitle mücadelelerine birlikte müdahaleyi örgütleyebilmelidir. 1 Haziran günü, evet, yüz binlerce insan Taksim Meydanı'na aktı ama sosyalistlerin varlığı Meydan'ın alınmasında belirleyiciydi. 1 Haziran'da omuz omuza veren sosyalistlerin önümüzdeki süreçte de eylem birliği yapması o kadar zor olmasa gerek.

Hareketin işçi sınıfı örgütleriyle bağıni mutlaka kurmalıyız. Haziran Ayaklanması sadece iktidarda değil, iktidar yardakçısı sendika yönetimlerinde de büyük korku yarattı. Bu korkularının boşuna olmadığını göstermemiz lazım. Önümüzdeki süreçte sendika seçimlerine müdahale edeceğiz. İktidar yardakçılarını teşhir edeceğiz. İsterse hükümet kendiliğinden istifa edip gitsin. Halkın mücadelesine kayıtsız kalan, yokmuş gibi davranan Türk-İş yönetimi başta olmak üzere tüm sarı sendikacıları alaşağı etmeden Haziran Ayaklanması hedefine ulaşmış sayılmaz.

Herkes önümüzdeki aylarda gerçekleşecek yeni mücadelelere hazır olsun. AKP hükümetiyle halkın arasında kan girdi. Beş kardeşimizi öldürdüler. Binlercemizi yaraladılar. Hapishanelerde yüzlerce arkadaşımız var. Halka reva görülen bu zulmün ve acıların hesabı sorulmadan bu dosyanın üzeri kapanmayacak.

Ve biz kazanacağız! Bir gün mutlaka!..

Meselemiz tam da AKP karşıtlığıdır!

ULAŞ KARAKUL

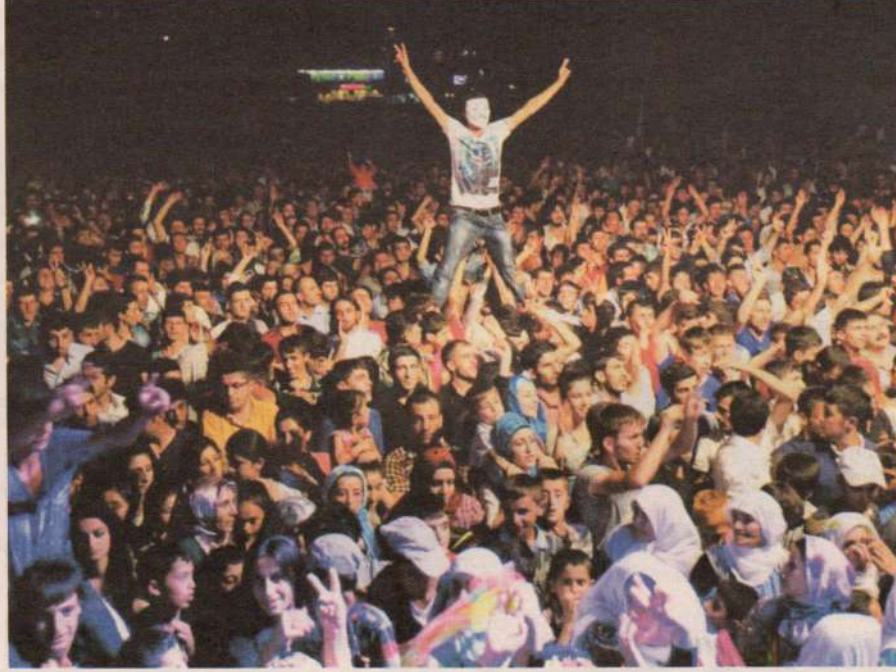

Rojava'da Kaideci çetelerin saldırıları yükseldiği sırada Twitter'da şöyle yazdı bir arkadaş: **"Her Yer Taksim Her Yer Direniş diyenleri bekleriz #rojavadakatliamvar..."** Katliama katkıda bulunmaya çağırır gibi duran bu ifade, Kürt hareketi çevresindeki arkadaşların Haziran direnişine bakışının bir görünümü. Bir başkası da şöyle yazmıştı: **"Onların şu sıralar çok işleri var. Malum, kayıp olan Barbaros Şansal'ı aramakla meşguller."** Barbaros Şansal'ın kaybolduğuna mı inanılmıyor, yoksa "Kaybolsa ne olur ki?" türünden bir küçümseme mi içeriyor, belli değil. Ama her iki tümce de gerçekte bir destek arzusunun değil, **"sizin destek olmayacağınızı biliyoruz ve biz de size bu nedenle destek vermiyoruz"**un ifadesi.

Bu tutumun temsil düzeyi daha yüksek örnekleri de var. Şu sözler Demirtaş'ın Meclis'teki konuşmasından: **"Şimdi bize diyorlar ki 'Efendim niye onlarla yan yana durmuyorsunuz?' Onlar gelsinler bizimle yan yana dursunlar, mecbur muyuz onlarla yan yana durmaya? Biz doğru yerdeyiz. Geçmişte yaptıklarını özeleştirilerek ele alıp, bu ülkenin farklılıklarına haksızlık yaptık diyorlarsa, onlar gelsin yanımızda dursun."** Demirtaş'ın bu sözleri Dikmen'de Toma geçmesin diye barikatları ateşe veren gençlerin zihninde nasıl yankılanacak? Böyle mi çağrılır bir halk ortak direnişe? Bu sözler yan yana durmaya mı vurgu yapıyor yoksa ayrı durmaya mı?

Şunlar da Ahmet Türk'ün beyanı: **"Gezi Parkı eylemlerinde, demokrasi taleplerinin yanında bilinçli bir senaryo da devreye girmiş olabilir. Eylemlerde, demokrasi talebinde bulunanlarla birlikte hükümeti yıpratmak ya da çözüm sürecine karşı olan farklı grupların da yer aldığını söyleyebiliriz."** **Ahmet Türk hükümeti yıpratmayı ne zamandır kabahat sayıyor? Ne zamandır direnişlerin hükümeti yıpratmama yükümlülüğü var? Hükümeti yıpratmadan demokrasi talebinde nasıl bulunuluyor? Kürt hareketi kendi taleplerini hangi teamüller çerçevesinde dile getirdi? 'Bilinçli senaryo' gibi hükümet sözcülerinin ağzına yakışan kelimelerle mesafe koyan bir siyasal yapının demokrasi taleplerini desteklediğini söylemesine kim kulak asar?**

Bugüne kadar genel siyasal analiz düzeyinde tartışılan bir sorun, Haziran'dan beri artık gündelik, sokaktaki gerçeğin bir sorunu haline gelmiştir. **Türkiye'de halk hareketinin çözmek zorunda olduğu düğüm, Kürt hareketi ile cumhuriyetçi muhalefet arasındaki gerilimde yatıyor.** İktidar bloku, karşıısındaki toplumsal

kuvvetleri bu gerilim üzerinden parçalıyor, her konjonktürde bunlardan birini diğerinin üzerine sürerek meşruiyet arıyor, yaratıyor. 'Süreç'in bekası uğruna Kürt hareketi, 'üniter devlet'in bekası uğruna ulusalcılar AKP'yi bir ara kuvvet gibi görmeye çalışıyor. **Taraflar, hükümet diğer tarafın üzerine devrilsin diye ittirirken el birliğiyle ayakta kalmasına yol açıyor.**

Haziran direnişine kadar, polis 29 Ekim'de Ankara'da toplanan halka saldırırken ya da Newroz'da herhangi bir Kürt kentinden çatışma haberleri gelirken bu iki dinamik arasında bir bağ kurmak gerektiğini söylemek daha çok bir temenninin ifadesi idi. Bugün ise bu hem apaçık bir zorunluluk, hem de hareketin yarattığı silkinme sayesinde güçlenen bir olanak halini alıyor. El ele tutuşmuş Türk bayraklı ve BDP flamalı iki gencin fotoğrafı, "Bu ergenekonun fotoğrafıdır" diyen AKP'li medyanın aksine uzun zamandır hatırlardan silinmiş bir dayanışma çabası olarak görünüyor.

Cevaplar yok, sorular ortada

Haziran ayındaki kalkışmayı kimse beklemiyordu, kimse böyle bir ihtimalin varlığını fark etmemişti ve herkes hazırlıksız yakalandı. Bunlar gerçek. Ama bu artık dünyanın gerçeği. Bugün kitle hareketinin bir tsunami gibi kabarıp kent meydanlarını sular altında bıraktığının tanığıyız. Şimdi şu iki tutumdan birini takınmak durumundayız. Ya hareketin kaynaklarını, potansiyelini ve geleceğini çözümlmeye, buradan uzun soluklu bir güç inşa etmeye çalışan, deyim yerindeyse sorumluluğu üstüne alan bir bakış açısıyla ya da hareketin içindeki kimi geri yönlelere işaret ederek onun dışında kalmanın yolunu arayarak ilerleyeceğiz. Liberallerin yaptığı ikincisidir. **Devrimciler**

kendi eylemlerinin sağlamasını liberallere bakarak yapabilirler, onlar ne yapıyorsa aksi doğrudur.

Başta DSİP olmak üzere tüm liberallerin harekete 'katılma' şekli onun birliğini bozmaya, içinde gerilimler yaratmaya ve 'bizim saçımızı çektiler' türünden bir mazeret bulmaya yönelikti. Bu bozgunculuk kendisini, hareketin taleplerini yükseltmek yerine ona kendi sloganlarını enjekte etmeye çalışmak ve bir tepkiyle karşılaşıldığında 'işte gördünüz mü ulusalcı bunlar' tantesası koparmak biçiminde gösterdi. DSİP siyaseti eylem konusu ne olursa olsun muhataplarına "Ermeni soykırımını tanıyor musun?" diye sorar örneğin. Onların kafası, "Seçimle gelmiş bir hükümeti asker devirmeli mi?" bönlüğüne takılı kalmıştır. "Türbanlı bacılarımızı memur yapmıyorlar!" diyerek Memur-Sen donunda zuhur ederler. Halk sağlamalamayı bırakmalı ve DSİP'in bu ulvi taleplerini derhal yükseltmelidir. Yoksa ergenekoncu olurlar, islamofobik olurlar, elit-kemalist-vesayetçi-darbeci ve başka bin çeşit kötü şey olurlar.

'Meseleyi AKP karşıtlığına indirgememek' liberallerin düsturudur. Devrimciler ise meseleyi AKP karşıtlığına indirgemek zorundadır. Üç ağacın arkasına AKP bütün devlet gücü ile birlikte yığıldığında bir peyzaj tartışması yürümez, çünkü devlet ile halk en çıplak biçimde karşı karşıya gelmiştir. TOMA'nın üzerine su deposu atan halk TOMA karşıtlığı değil AKP karşıtlığı yapmaktadır. Arabasını barikat yapılıması için direnişçilere veren yurttaş AKP karşıtıdır. Evlerden topladıkları eşyalarla barikat kuran Gazililer AKP karşıtıdır. Direniş AKP faşizmini yıpratmak değil alt etmek için yapılmaktadır. **Sorumuz,**

AKP'yi alt edecek güçleri nasıl bir araya getireceğimize.

Uzunca bir süreden sonra halk, ayağa kalkarsa kendi geleceğini kurtarabileceğini gördü, bunu devlet de gördü. Eğer hükümet gözünü karartarak restleşmeyi sürdürecektse bundan sonra daha güçlü direnmenin, direnenleri artırmanın ve tarafsızları azaltmanın yolu nedir? **Sonbaharda daha sağlam barikatları nerede, kimlerle, nasıl daha sağlam kuracağız? Ve üzerinden artık atılmanın mümkün olmadığı soru, bu mücadele Kürt halkıyla birlikte mi yoksa onlara rağmen mi yürüyecek?**

Birleştirenler, ayrıştıranlar

Direnişi ortaklaştırmının, en azından BDP sözcülerinin tutumuyla olanaklı görünmediği açıktır. Diğer yandan hareketin ana kitlesinin Kürt sorununa karşı en azından duyarsız olduğu da gerçektir. Muhtemelen hükümetin iyimser olmasını sağlayan en önemli etken bu. Ama halk hareketi bir kez daha beklenmeyen bir gelişmeyi sağlama kapasitesine sahiptir. **Muktedirlerin bütün hesap kitapları, plan programları, akıllıca gibi görünen hamleleri mücadelenin bir anında tam bir aptallık haline gelir. Geldi de zaten.**

Lice'de Medeni Yıldırım'ın öldürülmesi ile sonuçlanan olaylar, hareketin sahiplenmesi sayesinde bir duygusal birlik momenti oluşturdu. Evet Kürt illerinde **direnişe dişe dokunur bir destek gelmemişti ama İstanbul ve Ankara'da büyük kalabalıklar Lice için yürüdü. Medeni, hareketin diğer şehitlerinin yanında yerini aldı.** Bu tutumun, Ahmet Türk'lere rağmen ilerici Kürt kamuoyunda bir karşılık bulmayacağı söylenemez. Diğer yandan Lice'yi görmezden gelmeye çalışan ya da bu olayla ilgili devletçi tutum takınan ulusalcı önderliklerin geriletici çıkışı, kendi tabanlarını bile etkilemedi. Her iki tarafın reel-politiker önderlikleri, halkın sağduyusuna ister istemez teslim oldular.

Temmuz sonundan itibaren ise daha önemli bir zemin beliriyor. Rojava'daki durum, Esad'ın Türkiye kaynaklı terörizme karşı geliştirdiği bir politikanın sonucu. Suriye hükümeti askeri gücünü Türkiye sınırından uzak tutarak hem sınır tacizlerinden ve olası provokasyonlardan sakınmak, hem arada ÖSO için elverişsiz bir tampon bölge oluşturmak, hem de Suriye'nin güneyini temizleyecek yoğunlaşmayı sağlamak gibi önemli bir avantaj elde etti. Türkiye-ÖSO cephesi bu hamleyle PYD'yi kendileri ile birlikte Suriye'ye saldırmaya zorlayarak karşılık verdi. Bu zorlama, PYD'nin kendi bölgesinin dışına çıkmaması üzerine silahsız halkı kitlesel olarak öldürmeye kadar vardı. **Kontrollden çıkmış çetelerin değil AKP'nin terörizminin ürünüdür bu.**

AKP'yi yıpratmadan sorulacak bir hesap da kalmamıştır.

AKP eliyle silahlandırılıp Suriye üzerine salınan Kaideci çeteler, sürdürdükleri katliamlarla Kürt halkının direnişle birleşmeye soğuk bakan kesimlerini AKP karşıtı bir mevziye sürüklüyor. Davutoğlu'nun derin stratejik dış politikası, bir kez daha zıddına dönüyor. Türkiye'nin egemenlik alanını genişleteceğim derken bir cephede daha tecrit olmasına, Kürt halkının hükümeti hedef alan eylemlerinin yükselmesine yol açıyor. Sıcak Haziran günlerinde Batıdaki metropollere gönderilen Tomalar cadır yıkmak üzere memleketlerine, örneğin Ceylanpınar'a dönüyor.

Bu gelişme aynı zamanda Kürt hareketi ile cumhuriyetçi muhalefeti birbirinin üzerine sürme şeklindeki alşıldık AKP siyasetini de güç durumda bırakıyor. Bir yandan cumhuriyetçi muhalefet zaten başından beri AKP'nin Suriye siyasetine karşı mücadele etmektedir ve Kürt kırımları AKP'nin kan dökücülüğünü bir kez daha göstermekten başka bir anlama gelmiyor. Diğer yandan 'süreç' uğruna olgun siyasetçi olmaya meyleden Kürt önderlikleri 'AKP barışseverliği'nin sınırlarıyla yüzleşiyor. Bu arada hükümetin ağzını bıçak açmıyor. Çünkü Rojava ile ilgili kendi suç ortaklıklarını açığa çıkarmayan tek bir cümle kuramazlar. Onların bu suskunluğu halkın nereye yükleneceğini de gösteriyor. Hareket bu çatlağı derinleştirmek, oraya bir kama çakmak ve bütün gücüyle vurmak zorundadır.

"Bulunur çare halk ayakta"

Direnış, aralarında protokoller yapan diplomatik önderlikler tarafından başlatılmadı. Ama onları peşinden sürükledi. **Haziran öncesinin büyük siyasal bölünmeleri, eylem alanında önemsizleşti. Barikat herkesi onun hangi tarafında yer aldığına göre saflaştırdı.** Barikatın bizim tarafındakiler taş toplarken ya da gazdan korunurken, slogan atarken ya da sudan korunurken omuz omuza durmayı, yere düşeni kaldırmayı tekrar tekrar öğreniyor. Eylemlerde omuz omuza duranların baskısını hissetmeyen hiç bir önderlik yoktur. Üniversitelerden ve mahallelerden başlayarak halkı AKP karşıtlığında bir araya getirmek mümkündür dahası zorunludur. **İmkânı olmadığı zannedilen ne çok şeyin mümkün olduğu görüldü, yine görülecektir.** İçinde yer almış olmaktan ömrümüz boyunca övünç duyacağımız bu kalkışmanın bize açıkça gösterdiği şey, halkın görüldüğünden çok daha fazlası olduğu değil midir? O internet başından kalkınayan, apolitik ve tüketim bağımlısı gençler; ufkı cumhuriyet simgelerinin AKP eliyle tasfiyesine tepki göstermekle sınırlı semt kalabalıkları; kariyer planlaması yapan üniversite mezunu beyaz yakalıları bir sabah çıkıp gelmediler mi alanlara? Herkesi şaşkınlık içinde bırakıp devrimcileri de peşlerinden sürükleyerek burnundan kıl aldırmayan bu zorba iktidarı dünyanın gözü önünde rezil rüsva etmediler mi?

Kan dökerek birbirinden koparılmış bu halk, kanı dökülürken yine gelir yan yana, çünkü ayaktadır. Oturacağı da benzemiyor.

'Bonapart'ımızın değişik halleri

BURAK SÖNMEZER

Dünyanın hiç bir yerinde polis darbe yapamaz; bir iç savaşı ise kesinlikle yürütemez. Kitleler polisi alt edecek gücü kolaylıkla ortaya koyabilir. Akhevvellik yapıp polisi ağır silahlar ve tanklarla donatsanız da, bu silahları kullananların eğitimleri ve tatik becerilerinin düşüklüğü silahların el değiştirmesine neden olacaktır. Ötesinde bir iç savaş durumunda toplum az çok ikiye bölüneceğinden, meslek olarak bu silahları kullanan ve onlara karşı savunma geliştiren ordunun da ikiye bölüneceğini kabul etmeniz gerekir. Dolayısıyla elinizdeki her türlü silahın çok fazla önemi kalmayacaktır...

RTE'nin yasama organını yeniden şekillendirmesi, yürütmenin başı olarak diktatörlüğünü ilan etmesi için ise, hiç değilse kısa süreli bir iç savaşa gereksinimi vardır. Bu iki nedenden böyledir. Birincisi, RTE klasik bir 'Bonapart'ın oynaması gereken rolün sınırlarını çoktan aştı. Burjuvazinin şiddetlenen iç çatışmaları sonucu doğan Bonapartizm, eninde sonunda bütün olarak burjuvazinin tarihsel çıkarlarını savunan ve burjuva sınıf kesimlerini uzlaştıran bir rejimdir. Bu tür rejimlerde, burjuva sınıfı siyasal olarak mülksüzleşerek, siyasal iktidarını, ekseni büyük ölçüde devlet bürokrasisinden geçen bir diktatörlüğe bırakmaya ses çıkartmaz. Diktatörlük ise bir taraftan kitleleri ağır bir baskı altında tutarak, ekonomik alanın burjuva sınıf kesimleri arasında yeniden parsellenmesi sürecinin yarattığı değişikliklere tepki göstermesini engeller, diğer taraftan da elde ettiği güçlü meşruiyeti vergi adı altında kitleleri soymakta kullanarak yarattığı büyük maddi imkanları bir takım özel yatırımlarla bütün bir burjuva sınıfının uzun vadeli çıkarları doğrultusunda kullanır.

RTE ise diktatörlüğe giden yolda burjuva sınıfının belirli bir bölümüne açık savaş ilan etmiş durumda. Bu savaşı, zamanında 'gayet iyi' niyetlerle kurulan TMSF, BDDK gibi 'özerk' kurumların yanı sıra, doğrudan doğruya Maliye Bakanlığı ve ilgili polis birimleri gibi devlet organları vasıtasıyla sürdürmekten çekinmiyor. Öyle ki, örneğin TMSF son medya operasyonlarında da görüldüğü üzere, basbayağı bir aracı kurum gibi, sermayenin kaymak tabakasında yer alan medya şirketlerini, birinin elinden alıp diğerine verecek kadar agresif bir politika izliyor. RTE, sadece zihniyet olarak değil köken olarak da tüccar olan burjuva kesimlerinin temsilcisi niteliğiyle, diğer bütün burjuva kesimlerini hem ekonomik hem siyasal bir sığıla mahkum etmek istiyor.

İkinci olarak ne savaş açılan burjuva

kesimler, ne de diğer bir çok toplumsal kesim bir iç savaş olmaksızın RTE'nin dayattığı ekonomik ve siyasal sığıla mahkum edilemez. Ortadoğu'da büyük bir ticaret imparatorluğu hayalinin mankafa sayıklaması olan 'Yeni Osmanlılık'ı stratejik derinlik diye yutturmaya çalışan RTE, bir taraftan üretimin olmadığı, büyük bir ticaret toplumu yaratmaya, diğer taraftan da burjuva toplumuna özgü toplumsal kazanımları ortadan kaldırmaya çalışıyor. İdeolojisini, ilk ve orta öğretim seviyesindeki 'İslamın kılıcı Türk' geri zekahlılığı üzerine oturtup, dinsel ritüellere abuk sabuk eklemelerde bulunan RTE, 'muhafazakarlığın' içine daha fazla din şırınga etmeye çalışıyor. Seçimlerde pirim yapacağını umduğu Türklük ve İslamın bu yeni karışımını oy oranı yükseldikçe değiştiren ve değiştirdikçe diktatörlük konumuna daha fazla yaklaşıcağını sanan RTE, büyük çoğunluğunun muhafazakar olduğunu ve yüzde 50'sinin desteğini aldığını farzettığı topluma 'gerçek yalanlar' söyleyerek onları ikna etmeye çalışıyor.

Gelgelelim yalanı gerçeğin yerine geçirerek yürütmeye çalıştığı 'barış süreci' yerini aport durumuna bıraktı. Osmanlılık, İslamcılık, Anadoluçuluk türevi üst kimlik/alt kimlik tartışmalarını çoktan aşan Kürt hareketi RTE'nin her türden denediği 'kardeşlik' hamasetine ve basit taktik kandırmacalarına 'ulusal bir ciddiyet'le karşılık vererek aynı evrende yer almadıklarını gösterdi. Öte yandan patlak veren Haziran

Ayaklanması'ndan yediği şamarın etkisini ancak apar topar çıktığı tatil ve muhtemelen de tıbbi müdahalelerle atlatmaya çalışan RTE, en alt düzey polislerle dağıttığı paralarla pompaladığı şiddetten başka hiç bir çözüm üretemiyor.

Önümüzdeki dönem şiddetin dozunun daha artacağı ve Kürt illerinde tekrar çatışma ortamına gireleceği rahatlıkla tahmin edilebilir. Burada polis şiddetinin yanında farklı güçlerin de devreye girmesi hatta, Kaideci katil sürülerinin ülke içinde kimi eylemlere kalkışması bile beklenmelidir. Yanlış bu seferki durum geçmişten farklı olacaktır. RTE diktatörlük yolunda ilerledikçe, toplumsal olarak temsilciliğini yaptığı tüccar zihniyetiyle hesaplaşmanın yolu açılacaktır. Bu şiddet süreci belki de ilk kez, burjuva nitelikli ulusal sorunun Osmanlılık, İslamcılık ve Anadoluçuluk türevi aptallıklardan sıyrılarak gerçek bir çözüme kavuşacağı ortamı yaratacaktır. Yalın bir ulusallıkla karşı karşıya gelecek ulusların toparlayıcısı ise asla burjuvazi olmayacaktır.

Faşizme karşı ne yapmalı?

GÜRKAN HAYDAR KILIÇARSLAN

Bu işin artık rövanşı yoktur. Bunu malum faşistler de gayet iyi biliyor. O yüzden pervasızca her yerden saldırıyorlar. Bir sonraki aşama ister halk eliyle ister emperyalist sahipleri eliyle tasfiye ve köklerinin kazınması sürecidir. Biz elbette bu süreci halk için dileyeceğiz ve bunun için elimizden geleni yapacağız. O yüzden diktatörlük ve diktatörlüğün kulları ellerindeki son kozları oynamakta ve zaten 2007'den beri tırıs vaziyette olan hukuk soykırımına tam gaz devam etmekte.

İşin bir de cemaat ayağı vardır. Cemaat, CIA operasyonu olarak kullanılmanın bedelini pastadan az pay alarak ödediğini düşünmektedir. AKP özellikle son yıllarda yargıyı cemaat marifetiyle satın aldıktan sonra, cemaate uygulattırılan planda öngörülmedik bir şekilde Ciner, Şahenk, Demirören gibi bir grup dinle-imanla alakası pek olmayan TÜSIAD üyesi komprador burjuvazi ile malum cemaatten olmayan, eltisi kayıncosu tarzında yakını olan dinci kılıklı sermaye gruplarına pastadan çok fazla pay vermiştir. Bu paylaşım savaşında cemaat resmen aldatılmıştır. AKP rejimi, sözde Müslüman burjuvaziden çok aslında ileri derecede laik haydutluk eğitimi almış olan malum burjuvalar üzerine oynamıştır. **Cemaatin AKP'ye karşı kavgası bu yüzden iktidar değil, aslında sermaye kavgasıdır.**

Malum cemaat bunca zamandır polis ve yargı ayağı ile ve hem de bonus olarak derin devlet ayağı ile AKP'ye her türlü lojistik hava ve yer hizmeti sunduğu halde kendisini AKP tarafından aldatılmış hissetmektedir. Öte yandan, AKP rejimi ise özellikle Gezi direnişi ve Mısır süreci ile sahibi olan ABD tarafından kendisini aldatılmış hissetmektedir. Bu yüzden zaman zaman birbiriyle taban tabana çelişen tuhaf yargı kararları veya polis aksiyonları ile karşılaşmaktayız ve bir süre daha karşılaşacağız.

Neticede iki tane mutlak aldatılmışın kavgası yaşanmaktadır ama bu kavgaya Türkiye halkının vermeye başladığı kavganın yanında haysiyetsiz ve artık zırmının zırt deliği türünde bir kavgadır.

Bu işin artık rövanşı yoktur. Rövanş zaten yapılmıştır ve bu malum sandık ve millî irade fetişistleri görgüsüzlük edip şımararak rövanşı çok abartmışlardır. Bu yüzden sahipleri tarafından bile uyarılmışlar, kınanmışlar ve en nihayetinde uzaklaştırma cezasını enselerinde hissetmeye başlamışlardır. Ama bizi ilgilendiren onların disiplin kurulu maceraları değildir.

Bundan sonra gelecek olan öyle veya böyle gelecek olan bir devrimdir. Zamanını sormayın bana. Münecim değilim ben. Geleceği çok sayıda parçayı bir araya

getirip birbirleri arasında fonksiyonlar kurarak ispatlıyorum ve düşünebiliyorum sadece. Ama ne zaman gerçekleş inanın bilmiyorum. Çünkü sosyal olgular çok fazla parametreler içerir.

Direnşte görgüsüzlük etmenin de bir alemi yoktur. **Köprüyü yaya olarak geçmez veya Gezi Parkı'nı ele geçirir geçirmez, "Tüh devrim olmadı!" diye üzülenler bile gördüm ben.** Halen yaz tatili olmasına rağmen yerel olarak veya nöbetçi olarak direnen bir halk dünyanın hiçbir yerinde yoktur dostlarım. Baksanıza Bulgarlar da bizden görüp harekete geçtiler. Parlamento kuşattılar. Yunan dostlarımız yeniden hareketlenmeye başladılar. Hatta ABD halkı bile ayaklandı geçtiğimiz ay. Bu iş gerçekten yeni başladı. Sadece Türkiye'de değil. Gezegende yeni başladı.

Mısırlılar, Mübarek'i en az beş büyük direniş ile devirdiler. Hadi Mısır hakkında emperyalist şüpheler var diyelim. Kaldı ki onu da reddederim. Çünkü **milyonlarca insanı emperyalizm meydanlara süremez. Emperyalizm fırsatçılık yapabilir sadece.** Zaten Mısır'da sanki 28 Şubat darbesi olmuş gibi reaksiyon verenlere göre 29 Ekim 1923 tarihi de bir darbedir aslında. Herkes bilsin. Zinde bir direniş halkı olan Mısır halkının sonuçları an itibarıyla ne olursa olsun kısa zamanda iki diktatörlüğü ortadan kaldırdığını teslim etmek gerek. Gerekirse Sisi midir nedir, üçüncüyü de devirirler. Gerçek bir demokrasi ve devrime kadar bu süreçler yaşanacak. "Tek dileğimiz kan akmaması," diyecek kadar humanist değilim pek. Maalesef bu işlerin doğasında bu vardır. Zalimler daima katliam yaparlar. Tıpkı Gezi direnişinde katlettikleri canlarımız gibi.

Mısır'ı boşverelim. Tarihsel istatistiklere göre ideolojisi ne olursa olsun nice diktatörlük 'en az 3-5 büyük direniş dalgası ve nihayetinde gelen bir ve bazen iki devrim' ile ortadan kaldırılmıştır. Birinci direniş dalgasında Alevi katlettikleri halde sözde Alevileşenler, iktidar hülyasının cin gibi çarpması yüzünden milyonlar önünde fişkiyeye dönenler, acizlikte destan vazararak

jöle kafalara muhtaç hale gelip dünya önünde rezil hale gelenler, herkes bilsin ki değil üç-beş, ikinci direniş dalgasında bile püf diye gidebilir.

Hala burjuva sandığından medet umanların kafasına bence sandık düşsün. Malum diktatörün bütün dünyanı izlediği cinayetleri ve zulmü nasıl inkar ettiğini ve hatta mağdur insanlara, halka iftiralar ve yalanlar ile saldırdığı ve birtakım sütü bozuklara saldırttığını unutmaktır burjuva sandığından medet ummak. Adam başından beri söylüyor. "Biz bu yol için kefen giydik," diyor. **Her ne olursa olsun binbir türlü yolu bulup ölene dek iktidarda kalmayı kafaya takmış bir ruh hali var karşınızda.** Durum budur.

Aslına bakarsanız dostlarım, AKP'den kurtulmak işin en kolay basamağıdır. Asıl iş, asıl mücadele ondan sonra başlayacaktır. Tek yol direniştir ve devrimdir. Sürekli devrimdir. Bu toprakların halkları, bu dünya halkları da zaten öyle yapacaktır.

Her yer devrim artık!

Bu ülke solcuları kapitalizmi ideal İslam'ın tanrısı gibi tek tanrı yahut biricik insanlık düşmanı tek şeytan sanmaya meyillidir. Oysa gerçek farklıdır. **Kapitalizm denilen şey bir dolu grubun fraksiyonun ayrı bir mücadele tarihidir.** Nasıl ki solda fraksiyon ve hatta kişisel kavgalar, gıcıkliklar varsa aynı şey kapitalizm için de geçerlidir. Onlar hatta bizden fazla belalıdır birbirleriyle ve asla affetmezler birbirlerini, biz yine affederiz severiz yeniden... Sola düşen şey, kendi kavgasına ve egosantrik gıcıkliklarına fren çekip kapitalistlerin birbirleriyle savaşında en zayıf mevziyi yakalamaktır. Zor değildir bu iş. Ben dün sudan bir sebeple kavgaya ettiğim biri ile barışırım karşımdaki beni affetmese bile ve işte o an o zayıf mevziyi yakalarım, ister devrimci süper kahraman ister burjuva yavşak olsun.

Egonuz olacak. Olmalı da. Egonuz patlayacak. Patlamalı da. Bunu ben değil, doğanın diğalektiği söylüyor. Solcu nefis

değil, ego sahibidir. Sağcı ise ego değil, nefis sahibidir. Biz egomuzla birlikte yaşamayı öğreniyoruz. Onlar asla öldüremeyecekleri Ve din adına öldürmeyi umdukları nefislerini her geçen gün büyütüyorlar ve zaten nefislerini değil, insanları, başka canları öldürüyorlar.

Siz solcular, asla egonuzu emekçi sınıfın mücadelesi üstünde görmeyeceksiniz. Yok böyle bir şey... Senin egon bir devrimcidir o mücadelede...

Öte yandan sosyal ego sahibi olduğunu sananlardan da size bir hayır yoktur. Çünkü sosyal ego diye bir şey yoktur. Bugüne dek rol yaptığınız kusura bakmayın. "Oscar goes to Saint Simon..." Ağır ve aristokrat oldu ama idare edin artık. Her yer direniş. Her yer devrim artık.

Devrim seçim gecesi değil!

Bir avuç olsak bile en şanssız ve berbat kuşak olan 80 sonrası kuşağı olarak bu 'barışçıl eylemler'i anlamakta güçlük çektiğimi itiraf edeyim. Biz uzlaşmazlık asla. Daima devrime inandık ve aradık bir avuç 80'li. Hem de 'yükselen değerler'in ortasında. "Artık devrimler sona erdi," diye yaygara yapılan yılların tam ortasında. Bizim sözümüz Judas Priest'in bir şarkı sözü gibiydi. "Eğer bitti sanıyorsan devrimler... Bir daha düşünsen iyi edersin dostum..."

Affedin beni ama ben sabaha karşı bildiğiniz gizli anarşist olurum. En sevgili öğretmenim yıllar önce lisede bu teşhisi koyduydum. "Sen aslında azılı bir anarşistsin," dediymi bana. Bunda utanacak bir şey yok. Saat meselesinden ibaret. Güneşliği ile ilgili sorun. Eğer devrimi sabaha bırakırsanız GHK dostunuz anarşist olur. Mümkünse öğlen yapın dostlarım. Öğlen saatlerinde en Troçkist anlarımı yaşıyorum... Şaka değil ha... Bunlar olacak dostlarım...

Herkes şunu bilsin: **Bu ülkede ulusalcı ya da ulusalcı olmadıkları halde ulusalcı sanılan kitle ve devrimci kürt halkı ile anlaşmadan tek bir sol fraksiyon eğer süpermenleri yoksa devrim filan yapamaz.** Onlara karşı "İrkçisiniz siz!" filan geyiği yapmayın. Onlar da size "Ütopik!" der çıkar. İktidar faşizmine karşı, devrimcilik ile ulusalcılık ve Kürt hareketi ve hatta benzeri hareketler daima bir ortak payda bulur ki zaten birkaç aydır cümleten bulmuş vaziyetteyiz. **Herkes, her fraksiyon, "Benim dediğim dedik olacak!" derse Tayyipgillerin zulümlerini yaşamaya bir hobi olarak devam edersiniz.**

Devrim seçim gecesi değildir. Devrim, birbirleriyle tamamen aynı fikirde olan kitlelerin işi de değildir. Asla olmadı böyle bir şey. Devrim bir koalisyonudur. Devrim bir fraksiyonlar koalisyonudur. Devrimden sonra elbette hesaplaşmalar yaşanır. Bu işler böyledir. Fakat devrimden önce hesaplaşanlar için birini bile alamazlar.

HEPİMİZ ŞAHİDİZ! HEPİMİZ ŞEHİDİZ!

Sen beni öldürdüğünü mü sanıyorsun? Ben hiç yaşamadığım kadar yaşayacağım. Beni hiç tanımayanlar artık beni tanıyor ve seviyorlar. Senden ise nefret ediyorlar. Hatta var ya, senin diktatörlüğüne son vermeye yemin ettiler. İşte o yüzden her gece, "Acaba devrim mi oldu? Acaba beni linç mi edecekler?" diye kan ter içinde uyanıyorsun kabuslarının en leziz yerlerinden. Sana ve senin faşist mahlukatına biz bu dünyayı dar edeceğiz. Çünkü ben öldükten sonra biz olduk. Haberin olsun: Biz olduk...

GHK AĞUSTOS MANİFESTOSU

Akp'nin yaşattığı korkunç zulüm ve faşizmi anlamakta zorluk çekenler var hâlâ. Mesele şudur. Uluslararası sermaye, NATO, CIA, vesaire bu malum 12 Eylül çocuklarını taşeron olarak kullanmaktadırlar. Lakin bu arkadaşlar ortalama bir istihbaratçı zekasına bile sahip olmadıkları için tam tersine karşı tarafı kullandıklarını sanmaktadırlar. Cahilin daimi konumudur bu. Zeka ve bilgi hakkında herkesten üstün sanır kendisini, hiçbir emeği olmadığı halde... Bu nedenle, evet, ülkeye kendi kafalarındaki sapkın sözde dini rejimleri filan getireceklerini bile hayal ettiler. Hepsisi değil ama bir kısmı öyle. En azından en çok höykürenleri öyle.

Gerçekleşmemiş darbe niyetleri yüzünden ilgili ve çoğu ilgisiz insanları ömür boyu hapsilere çarptıran bu demokrasi ve hukuk haydutları elbette ki hedeflerine ulaşmak için beş canımızı katledeceklerdi. Binlerce canı yaralayacaklardı. Gözlerimizi çıkaracaklardı. İşin daha garibi bu kazma faşizmi, bu görgüsüz faşizmi yepyeni bir medya çağına girdiğimiz 2013'te yapacaklardı. Şu an bütün dünya bunların ne kadar seviyesiz bir faşist olduğunu anlamış vaziyettedir. Gerçekten de öyle dostlarım. Faşizmin de bir raconu vardır. Bir ruhu vardır. Bir klasi vardır. Bir duruşu vardır. Bir omurgası vardır. Bunlar faşizmin şeyine de şey kaçırdılar doğrusu. Hatta dış dünya telekinezik danışman şeysileriyle bizden daha neşeli kafa bulmaktadırlar. Ülke içinde yüzde 20-25'i geçmeyen dar bir kitle dışında Türkiye halkı da aslında anlamış vaziyettedir.

Kısacası şu: Bu faşistler sizin, hepimizin, kendilerine secde etmeyen herkesin ölmesini yahut ömür boyu hapsilerde çürümelerini isteyecek kadar akıl ve insanlık dışı bir haletiruhiye içindedirler. Eğer ruh sahibi iseler. Durum budur.

Gündelik burjuva ve proleter hayatınız en geç bu sonbaharda birleşmek ama mutlaka birleşmek zorundadır. Fraksiyonlardan bahsetmiyorum bile. Sınıflardan bahsediyorum. Çünkü kodaman burjuvazi dışındaki devasa burjuvazi bile artık "bir kaybeden oldu" intihar eden kapitalizm ve onun bu türden psikolojik sorunlu uşakları sayesinde.

Özgürlüğümüzden başka kaybedeceğimiz ve kazanacağımız bir şey yok. Canlarımızı kaybettik zaten...

#DİREN RICA

Diktatörden:

Değerli Tayyip Bey diktatörüm (Tayyip Bey kardeşim derken iyiydik değil mi?), çok rica ediyorum miting yaparken yanınızda Emine Erdoğan hanımefendi olmasın bir daha. Sürekli kafa salladığı için ben şahsen oturduğum yerde hipnotize oluyorum ki yüzde elli düşünemiyorum.

Direnışçilerden:

Değerli direnişçi kardeşlerim. "Polis simit sat onurlu yaşı" diyorsunuz da polis zaten onyıllardır simit satıyor. Başka bir slogan bulmanızı rica ederim.

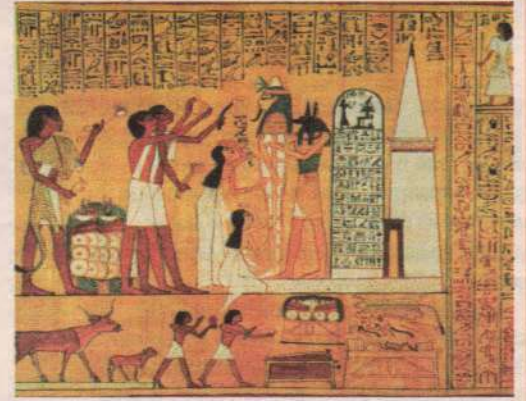

MISIR'DA NE OLDU NE OLMADI?

Mısır halkı laik bir geçmişe sahiptir. Bu ülkede erkeklere, "Ölen karınızla 6 saat cinsel ilişki kurabilirsiniz," diyecek kadar aklını kaçırmış ölüsevi bir uyduruk ılımlı İslam projesinin yaşaması mümkün değildi.

Darbelere hayır demek marifet değildir. Marifet, devrim sürecinde ordunun da ister kendi inisiyatifiyle, ister ABD'nin emretmesiyle yer alabileceğini öngörmektir. Darbelere hayır mevzusunda da maalesef camide içki içilmedi savunmasına düştü devrimciler. "Camide içki içilse ne olurdu kardeşim?" diyen bir Allah'ın kulu görmedim kendimden başka. Aynı şekilde darbeler de ne kadar camide içki içmek kadar salakça olursa olsun, "Darbe olsa ne olur, olmasa ne olur?" diyen de pek göremedim!

AKP ve libos cıvıtalarn yarattığı 10 yıllık gerzek bir tuzağa düşmenin alemi yok. Halk sokağa çıktysa isterse Pinochet, Kenan Evren gibi faşo uşaklar darbe yapsın. Devrim bir gecede olmaz. Türkiye'de de birkaç

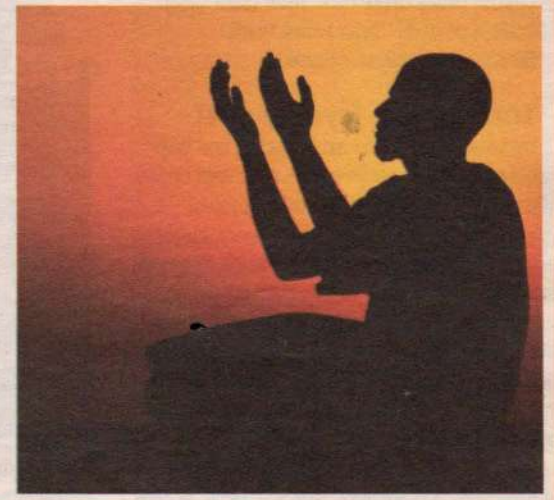
ayda olmayacak. Herkes sabırla faşizme dirensin yeter. Eninde sonunda yeterince direndiğini anladığı anda gelir o güzel şey.

İnsanı zorla müneccim edersiniz. Tamam. Açıklıyorum tarihi. 2017'de devrim olacak.

GHK'DAN KADİR GECESİ DUASI

Ey güzel Allahım! Türkiye'nin ciddi bir gelecek sorunu var. Birkaç yıl içinde imanın ordusu dağılacak. Bu öğretmen olamamış cemaat tipleri ülkücüler gibi de değiller. Çek senet mafyası işleri de gelmez ellerinden. Ellerinde silahları olmadığı zaman ve çok kalabalık olmadıkça şurdan şuraya gidemezler onlar. Ne yapacağız bunları bilemiyorum Allah'ım. Bir işte çalışacak sebat filan da yok bunlarda. Türkiye ekonomisine ciddi bir dert olacak bunlar ileride.

Aynı şey, cemaat öğretmenleri, savcılar için de geçerli hem. Eski bir proje uğruna buralara getirildiler. Yakında çöpe atılacaklar haberleri yok. Ekonomiye şu anda da yükler ama ileride çok daha büyük bir yük olacaklar. Bir sanatları meslekleri de yok. Tek bildikleri şey sana iman etmek yerine bir ajana iman etmek. Ne yapsak onları Allah'ım? Şu mübarek gecede bir yol göster bizlere.

BÖYLE BUYURDU GHK:

* Artık hiçbir Haziran eskisi gibi olmayacak. Eskiden Nazım vardı 15-16 Haziran vardı. Şimdi şehitlerimiz var. Haziran onbir ayın yoldaşıdır.

* Bir diktatörün iktidarı yıkılırken başka bir diktatörün yıkılmış iktidarını savunmak kadim bir diktatör geleneğidir.

* HEPİNİZ İSTİSNASIZ SAHTEKARLARIN EGEMEN OLDUĞU BİR DÜNYAYA GELDİNİZ. "Acaba ayak uydurabilir miyim?" kaygılarınızı çok iyi anlıyorum. Lakin yüzde doksandokuzunuz bu dünyayı kazıklanmış olarak terk edecek, "Acaba?" dediğiniz müddetçe! Geri kalan bir mi? Onlar siz acaba demediğiniz vakit, "Acaba?" diyecekler. Onların acabası çok acıklı olur sizinkinden.

* Tekrar geleceğim dediysem geleceğim. Kapitalizmin hayaletiyim ben. Hiçbir medyum hükmedemez bana. Ben o masayı sallıyorum. Yürekler korku salarım. Ve apansız kaybolurum. Derken yıllar sonra apansız yeniden renkli rüyalarınıza karabasan olurum... Ben sizin sahte geleceğinizin hayaletiyim. Sadece sizin gibi

yavşaklardan intikam almak için beyaz ışığı reddettim ve sizin aranızda huzursuz kalmayı tercih ettim...

* Benim birincil önceliğim "NATO'ya hayır!"dır. NATO üyesi olan bir ülkede değil siyaset, değil fraksiyon tartışması, sahanda sucuklu yumurta yaparken bile özgür değilsiniz. İlkinci ve daha mühim önceliğim ise "Uluslararası kapitalizme hayır!"dır.

Dünkü tesisatçınızın bir

gün kurduğu mütevazı şirketin başka bir gün Fortune 100'de yer alan Amerikan şirketine döndüğü bir ülkede bana Kürt, Türk, dinci, laik masalı anlatmasın kimse. Alınını kanşların alimallah!

* Yazar, okurun okuma hızından daha hızlı, anlama hızından daha yavaş yazabileceğine denir.

* Medyalog GHK'ya vakti zamanında **yeniHarman**'da inanıp bugün **RED**'de inanmayanlar GHK'nın dostu komşusu değildir. Onlar sadece Nasreddin Hoca fıkrası kahramanlarıdır.

* Bu düzen değişecek. Pluto yeniden gezegen olacak.

"OLMAYA DEVLET CİHANDA..."

MERT EVŞEN

Başlık, 'Muhteşem' Süleyman'a atfedilir. Laf, sıhhatin önemine vurgu yapar. Tabii, baş, diş ağrısı çekmemek iyi bir şeydir; romatizma, şeker ve kanserin yanımıza uğramaması daha da iyidir. Ne var ki bunlar yetmez, en başta akıl sağlığımızın yerinde olması gerekir...

Ama gelin görün ki, bizim memlekette işler karışık. 22 Temmuz 2007 ve en son 12 Haziran 2011'de oyların artırarak koltuğu kapırtımayan AKP-Cemaat ikili iktidannın halka zulmü 11 yıllık öykü. 'Bizim Çalık' ve kendi yandaş medyasının yanında 'askeri vesayet' muhabbetiyle 'Yetmez ama' diye yedeklenen 'Genç Sivil' ve kimi 'sol' liberaller 'Taraftından şişirilen balon, 31 Mayıs'ın gece yarısı pörsüdü, sonradan 'Gezi direnişi' adını alacak 'üç-beş ağaç meselesi'yle patladı. Ülke sermaye ve hep daha fazla rant uğruna AVM çılgınlığıyla 'Yıkıtmı oldu' demokrasisi altındayken hepimizin bildiği üzere halk 'Yeter ulan!' deyip sokaklara döküldü. İsyan patlak verdi...

Bu isyanın evveliyatı ne peki?

Türkiye için İsyan Vakti!

Meselenin özü, herkesin başından beri bilip kabul ettiği üzere, 'üç-beş ağaç meselesi' değil elbette... İşin gayet naif bir doğa meselesi yüzünden gelip bu noktaya dayanması, bir sabır eşiğinin aşılmasıydı aslında... Peki, 31 Mayıs'ın evvelindeki 11 senede neler yaşandı?

Aslında Hakan Gülseven, sürece dair detayları, Yurt gazetesindeki Kırmızı Kart köşesinden 'İsyan neden çıktı?' başlıklı yazısı başta olmak üzere yazılarında dillendirdi, ben de aklımda kalanları aktarayım isterim...

Evet, aslında başlangıç noktası, bir çiftçi abinin, "Anamızı ağılattın!" isyanı üzerine Tayyip Erdoğan'ın ettiği, "Artistik yapma lan! Ananı da al git!" vecizesiyle başladı. 1 Mayıs 30 yıl sonra ilk defa, 1977'de Kazancı Yokuşu'nda katledilen 34 yurttaşın anısına Taksim'de kutlanacaktı; sokaklara çıkan emekçi kitle, o gaz kapsülleriyle tanıştı... Ki biz şimdinin İçişleri Bakanı Güler'i 'ta o zamanlar'dan iyi tanıyoruz! Bir yıl sonrasında, 2008'de sendikaların öncülüğünde Taksim'e yürümek isteyen işçilere "Ayakların başları yönettiği yerde kıyamet kopar!" sözleri edildi. Ardından Van Erciş'teki depremde yurttaşların çadırını ziyaret edip zerre yüzü kızarmadan, "Saray gibi yerde kalıyorsunuz, hiç de buyur etmiyorsunuz" diyebilen ve kendisinin çok sevildiğini ispat etmesi için yaşlı bir amcadan 'takla' atmasını isteyen İ. Naim Şahin vakası yaşandı... Veya artık her yıl bir gelenek haline getirdikleri KPSS rezaleti başta olmak üzere gençlerin hayatıyla oynanan oyunların gizli değil aleni 'şifre'si Ali Demir gibi kendine benzeyen acayip tipler, Badem bırıklı şakırtılar, tepsih böceği misali kabineye ve devletin her kurumuna doluştu... Haliyle isyan kendiliğinden ve her yerden patladı, hatta geç bile kaldı!

Tüm bu yaşananların birer çıktısı olarak, hep söylediğimiz tutarlı bir şey vardı başından beri... Adına 'ileri demokrasi' dedikleri 'şey', aslında Oval Ofis merkezli 'süpürülmeden

ISTANBUL UNITED

SINCE
31 MAY 2013

kullanılması' tembihlenmiş 'ılımlı İslam' projesinin Pensilvanya'dan ithal bir modelle entegresiydi.

Ülkeyi teokratikleştirerek Neo-Osmanlı hayalinde zuhur eden tek adam rejimi altında sadece sosyalistler, komünistler, ilerici aydın sınıf için değil, Türk, Kürt, Sünni veya Alevi ayrımsızın 'kendinden olmayan her muhalif kesimi tek tek fışkıyarak susturarak ve uyduruk delillerle zindanlara tıkararak ama en çok da emekçi sınıfı canından bezdirerek, makarna ve kömür etiketli merhametinin altında, ezileni daha fazla ezerek bir baskı aygıtı oluşturmak, bir sadaka toplumu yaratmak peşinde koştukları hevesten ibaretti. AKM'yi yıkıp yerine yapacağız diye tutturdıkları Topçu Kışlası, bu dinci-gerici faşist diktatörlük hevesinin üzerine dikilmek istenen tüydür! Yoksa bizim gibi düşünenler en hafifinden "1 Mayıs, Taksim'de kutlansın" talebimize karşılık "Aman n'olacak canım! Orada kutlamayıverin siz de, yasakmış, devlet yer gösteriyor işte!" karşı çıkışlarında doğru yerde durmadıklarını, 31 Mayıs gece yarısı çevreci ve doğaya duyarlı genç üniversite öğrencilerinin nöbetleşe uyudukları çadırlarından 'çevrecinin daniskası' olan bir hükümetin 'Destan yazdılar!' deyip de 'ikramiye' dağıttığı emniyet ve asayiş korumakla mükellef 'güvenlik' birimleri tarafından saçlarından sürüklenerek dışarı atıldığında anladılar! Destan yazanlar, halka karşı zehirli gazıyla tazyikli suyuyla, copuyla,

çivili sopası ve palasıyla saldıran 'dindar neslin' üniformalı ve sivilleri veya 'Mili İradeye Saygı' toplantılarındaki 'Erdoğan'ın üstünde oturduğu malum uzvunun kılı', istenmeyen tüyü değildi. Bu arada dedikleri gibi, yetmedi ve TOMA'ların yanına jandarma zırhlıları da yanaştırıldı, hakikaten Genç Siviller hâlâ rahatsız mı(ydı)? Ama asıl halkın gerçek kahramanları her yaştan çapulcular, işçi olmayan baretliler, polislin gaz bombasını havada yakalayıp geri fırlatan 'Eldivenli' arkadaşlar, sanal alemin klavyeli asileri olan dijital gerilla RedHackçiler, Davulcu Vedatlar, Kırmızılı Kadınlar, Duran Adamlar, TOMA'yı 'POMA' yapanlar, Talcid&Rennie kimyagerleri, her şeyin devletten beklenmeyip ihbar edilmesi gereken tencere-tava senfonicileri ve inanılmaz bir yaratıcı aklın ürünü olarak Beşiktaş, Şişli, Taksim ve İstiklal Caddesi başta olmak üzere ülkenin dört bir yanında duvarlara yapılan yazılmalan 'orantısız zeka' sahipleri oldu!

Yumurta sever bakan olarak tarihe geçen 'Egg'emen Bağış, 2011 seçimleri öncesi esnafı gezerken duvarında Che fotoğrafını görünce "Che yaşasaydı, AKP'ye oy verirdi!" bile dedi, biz de bunu dergimizin manşetine taşıyıştık: "Che yaşasaydı, AKP'yi oyuverirdi!" Ama umut ki, yaşayan Che'ler, Mahir yürekli, Denizleşenler, İbo cüretçiler hâlâ var ve ülke artık 'yalnız ve güzel' sıfatıyla değil; "Kızınca çok güzel oluyorsun Türkiye!" diye dile geliyor... Her 6

Mayıs'ta "Denizlere sözümüz devrim olacak!" diyen yeni Denizler, barikatlara Onlar'ın adını vererek isyanı devrime çevirip sözünü tutuyor... Halklar kardeşleşiyor, Türk bayrağı taşıyan bir çapulcu, BDP bayraklı bir çapulcuyla omuz omuza direniyor. Direniş Brezilya'ya sığınıyor, enternasyonalleşiyor ve halk "Burası artık Türkiye!" diyerek sokaklara hükmediyor. Çünkü artık herkes biliyor ki kavga sokakta kazanılıyor!

Kadına yönelik nefret söylemleri de sabır eşiğinin çok önemli ve sinir bozucu başka bir boyutu... 2011 seçimleri öncesindeki, 'eşkiyalar diyen' Hopa'da aşırı zehirli gazla boğulan Metin Lokumcu'nun katledilmesine ilişkin protestoda kalçası kırılan Dilşat Aktaş için, "Kız mıdır kadın mıdır, belli değil!" sözü ve yine meydanlardan kendisini eleştiren bir yazara "Bir de kadın olacak, mert değil, namert!" diye hedef göstermesiyle başladı. "Her kürtaç bir Uludere'dir!" sözüyle jinekolojiye el atmasıyla devam etti. Yandaş bir iletişim 'şeysi' tarafından 'En iyi Twitter kullanan başkan' seçilen İ. Melih Gökçek de kendisini eleştiren liseli genç kızların cep numarasını yayınlamak tıyneteydi. Kendisinin torunu yaşındaki kıza tecavüz eden Hüseyin Üzmez'i 'yazar' diye bantırdan olan V-Akit, her şeyin altında bir 'cinsi münasebet' ararken, Ankara Metrosu'nda "Öpüşmeyin!" anonsları duyulurken, 'iki ayyaş'ın çıkardığı yasaya karşı "Milli içkimiz ayırandır!" (Kimiz diye bir şey vardı, n'oldu ona hakikaten?) kanun hükmünde karamameyi Cemal Süreya'ya selam ederek, "Saat on ikiden sonra bütün içkiler şarapır!" dizeleriyle reddetsek de, dedim ya başta, sabır eşiği sınırına gelindi artık... Ama biz şöyle uyarıştık kendisini; "O, son birayı yasaklamayacaktın Tayyip!" "En az 3 çocuk" diye direten başbakanın ayarındakiler, en son "Şimdi kanatlısı kanatsızsı ortalıkta geziyor" diyerek hamile kadınlara dil uzattı. Ama kendisi İsa, annesi de Meryem değilse, nasıl dünyaya geldiğini bir sormak isteriz...

Futbol hakkındaki kitaplarıyla bilinen Simon Kuper'in "Futbol, asla sadece futbol değildir!" sözü, artık her şey gibi endüstriyelleşen futbola da kaçınılmaz olarak siyaset sırayet edecekti elbet... Galatasaray'ın Seyrantepe'deki yeni stadının açılışında konuşan ve her konuda istediğini istediğince dile getiren Tayyip Bey, taraftarlarca yuhalanmıştı ve biz de şöyle sormuştuk: "Tayyip'in son 'serbest' vuruşu kaç Allah kuruşu?" Fenerbahçe'nin 3 Temmuz 2011'den bu yana bir cemaat operasyonu olarak yürütüldüğü herkes tarafından bilinen cadı avında itibarsızlaştırılması, Beşiktaş'ın başına gelenler... Son haftaki derbi maçında berabere kalıp şampiyon olamayan Fenerbahçe taraftarına statta gaz sıkılmasını es geçip maç sonrası çıkan olaylarda polis araçlarının devrilmesi üzerine 'ordusu'nun imamı, Fenerbahçe taraftarını okyanus ötesinden 'yamuk fikirli holiganlar' ilan etmişti. Fakat 'huzur isyanda!' ve kudreti öyle büyük ki, derbi maçları öncesi ve sonrasında çıkan olaylarda boğazlaşan ve hatta birbirini öldürmeye kadar vardırıan futbol saçmalığı, Gezi direnişinin baş aktörü Çarşı grubu başta olmak üzere Fenerbahçe Sol Açık, Tek Yumruk gibi ezeli rakip taraftarları bile birleştirdi ve adını

'İstanbul United' yaptı, filme çekiliyor şimdi öyküsü... Keza İzmir'de de Karşıyaka ve Göztepe taraftarları birbirlerinin formalarıyla atkularıyla direndiler zalimin zulmüne... Ey isyan! Meğer sen nelele kadımişsin! Şimdi atılan gol sonrası "Hitler selamı" yerine direnişe selam göndererek Taksim'in 'T'si ve gaz maskesi işareti yapılıyor!

Taksim'den başlayıp ülke geneline hatta enternasyonal bir boyuta sıçrayan, yaşadığımız tüm bu güzelliklerin ağır bedeli de oldu ne yazık ki... Direniş sırasında araç altında kalarak ezilen Mehmet Ayvalıtaş, otopsi raporunda ateşli silahla vurulduğu kesinleşen Abdullah Cömert, her daim başka tarafa bakan, içinde kaset olmayan ve çalışmayan bozuk MOBESE'lerinin bile saniye saniye kaydediği, polislin hedef gözelterek başından vurduktan sonra toplukladığını herkesin gördüğü Ethem Sansürlük, sürecin adı 'barış' da olsa yapımına devam edilen Lice'deki 'kalekol' inşaatı protestolarında yaşamını yitiren Medeni Yıldırım ve kasten, yani öldürmek için başına sopalarla ve tekmelele katledilen 19'undaki Ali İsmail Korkmaz artık ölümsüzleştiler, adları daima kavgamızda ve barikatlarımızda yaşayacak! Gelenek değişmiyor, "Haziran'da ölmek zor!.."

Gencecik ölümlerin yanında, en az 12 yurttaşın gözü çıktı, çoğu ağır, binlerce yaralı olarak kurtulan insan... Yazılan bu 'destan'ın kahramanlarından bazılarındaki 'şeref eşiği' varmış ki, "Biz kime karşı n'apıyoruz?" deyip istifa ettiler. Jean Genet'in ünlü sözü: "Polisler hiçbir zaman insan olmadı ve insan olduklarında artık polis olmayacaklar!" En son polislin gaz fişekleriyle başından yaranan ve halen gözlerini açamayan 14 yaşındaki Berkin Elvan hastanede yaşam savaşı verirken 31 Temmuz akşamı 14 sabırlık basın açıklaması yapmak isteyen annesinin gözyaşlarına ve yakınlanna polis yine müdahale etti! Ortalıkta çiçek, böcek, kuş civıltısı, an vızıltısı falan yoktu atılan sis ve gaz bombasından ama anlaşılan Vali hâlâ Mutlu'ydü!

Bu arada, sokaklarda çalışmaya ve direniş tüm hızıyla sürerken, hiçbir şey yokmuş gibi gülük gülüstanlık yayın yapan ve adını Amerikanca haberden alan Entüvi ve Sienen Türk gibi 'doğru ve dürüst' haberciliğin kanalları -ki biz bunlara başından beri kapıkulu medya demeyi uygun görmüştük hep- üç maymunu oynayıp halka penguen belgeseli göstermeye kalkışınca maymun oldular! Olumlu yanı, insanlar 7/24 canlı direniş yayını yapan internet sitelerini ve uydu kanallarını keşfedip varlığından haberdar oldular... Ve tabii bu olaylara seyirci kalmayan, 'bozuk' MOBESE kayıtlarına inat boyunlarındaki fotoğraf makineleri ve yaptıkları haberlerle lafını sakınmadan söyleyip yazan, halkına yalan söylemekten utanan, mesleğin onurunu kurtaran korkusuz muhabir ve gazeteciler... Direnişe destek vermenin, halkın yanında olmanın bedelini ya yazısını sansürlemekle tehdit edilerek ya süresiz izne çıkarılmakla ya da kapı önüne konulmakla ödeditiler... Çıbanbaşı malum faiz lobisi hobisiyle ünlü Yiğit Bulut-Rasim Ozan-Nagehan Alçı-Engin Ardic dörtlüsünden herhangi biri değilseniz eğer, tutuklu gazeteci sayısında dünya birincisi olan bir ülkede "dışardaki gazeteci" olmanın da bir bedeli olacaktı elbette...

Basına verilen bu ayar, ülke sınırlarını da aşır uluslararası boyut kazandı. Reuters muhabiri

başta olmak üzere, dava açacakları Times'a tam sayfa ilan veren dünyaca ünlü Oscar sahibi sanatçılar da nasibini aldı. "Mesele 3-5 ağaç meselesi değil" diyen tiyatrocu Memet Ali Alabora silahlı örgütten yargılanacakmış! Levent Üzümcü de öldürülmekte tehdit ediliyor "twitter denen bela" üzerinden... Okan Bayülgen gibi tatlı su solcusu, Nihat Doğan gibi 'devlet sanatçısı' ya da Şafak Sezer gibi 'Kıl' paçino olmak varken! İ. Melih Başgan'ın da hükümeti eleştiren ve deşifre edenleri 'işte 5 canın katili' diyerek R. İhsan Eliaçık, Memet Ali Alabora, Hüseyin Aygün, Ece Temelkuran ve RedHack'in fotoğraflarını birleştirip gün aşırı twitemesi haricindeki en önemli sorunu, belediye önündeki "Fişkeyi kim kıldı?" sorusu... Bir de şu soru hâlâ kafamı kurcalamakta ki Gezi direnişinde hükümetin görmezden geldiği hatta 'destan' diyerek sahiplendiği orantısız polis terörüyle ilgili eleştiren Avrupa Parlamentosu için de "Tanımıyorum" dedi Tayyip Bey... Peki ya kabinedeki Egg'emen Bağış hangi sıfatla Meclis'teki koltuğunda oturmaktadır? Tanınmayan bir yapının ülke içinde faaliyet yürüten bakanlığı ve bakanı olması abesle işgal değil midir?

Ayak, eşkıya, çapulcu...

Abes olan tek bu değil elbet. 1 Mayıs 2008 öncesinde 'ayaklar' olmuştu. 31 Mayıs 2011'de 'eşkıya' olduk. Gezi direnişinde 'çapulcu'... Hepsine eyvallah! Sonuncusu olan kemirgen, tımadı! Çünkü "kemirgen söz sahibine aittir" (Melih Pekdemir, BirGün 29.07.2013) Tayyip Bey'in yalanı, "Bodrum'da demirleyen yatımızla Boğaz'a karşı viski yudumlamak" yerine kendi alternatif çözüm yollarımızı arıyoruz sokaklarda, meydanlarda, forumlarda, direnişte... İşin sırrı, Tayyip Bey'in bize 1 Mayıs'ta ettiği, fark etmeden gösterdiği yoldadır: "Ayakların başlan yönettiği yerde kıyamet kopar!" Evet, işte çözüm tam da buradadır! 'Ayaklar' tam da baş olmuşken hazır, başladığımız işi bitirmeli, görev tez elden tamamlanmalıdır! "Vatan için yuğulanmış kaçırırsa, devrim başlamış demektir" diyen Denizler'e verdiğimiz sözü tutmanın tam zamanıdır! Yazıya başlık olan sözün tamamı, "Halk içinde muteber bir şey yok devlet gibi, olmaya devlet dıhanda, bir nefes sıhhat gibi. Saltanat dedikleri bir cihan kavgasıdır, olmaya baht-ü saadet dünyada vahdet gibi..." Bu yalan dolan saltanat heveslerinin adeta 'Ülke benim, yaşatmıyorum!' motto lu timarhane demokrasi tesisi altında akıl sağlığımızı korumak için 3. Köprüye ad olacak olan Katil Yavuz'un halefi Kanuni'nin Osmanlıca sözünü, devrim diline, 'yoldaşça'ya çevirirsek eğer:

"Devlet varsa özgürlük yoktur. Özgürlük olduğunda devlet olmayacaktır. Biz 'devlet' dediğimizde, devlet bizi, o bizi, o proletarya, o işçi sınıfının öncü muhafızı." (Devlet ve Devrim, V.I.Lenin) "Örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yenemez!" "Proletaryanın zincirlerinden başka kaybedecekleri hiçbir şey yok, kazanacakları bir dünya var. Dünyadaki bütün ülkelerin işçileri birleşin!" (Komünist Manifesto, K. Marx & F. Engels) "Daha gün o gün değil, derlenip dürülmesin bayraklar. Dinleyin, duyduğunuz çakalların ulumasıdır. Safları sıklaştıran çocuklar, bu kavgaya faşizme karşı, bu kavgaya hürriyet kavgasıdır!" (Hürriyet Kavgası, Nâzım Hikmet)

NA TO KAFALI NA TO MERMER

HAKAN TOPALOĞLU

1. ÜSLERE GİRİŞ YASSSAH!..

Amerikan hükümetinin Türkiye'ye askeri yardımı, 1947 tarihli askeri yardım anlaşmasına dayanarak yapılmıştır. Bu anlaşma devrim Türk hükümetinin yetkilisi Hasan Saka tarafından "Bismillah" çekilerek imzalanmıştır. Yardım anlaşmasında şu hüküm yer almaktadır: "Verilen silahlar, verildikleri amaç dışında kullanılamaz."

Benzer "Yassah kardeşim" sesleri NATO üsleri için de geçerlidir. Bırakın vatandaş, etkili yetkililerimizin herhangi biri girmeye çalışsın bakalım bir NATO üssüne... Gezi Parkı'na girmeye çalışan 'çapulcu'dan beter ederler adamı...

Türkiye'nin NATO üyeliği bile kanla imzalanmıştır. 1950 yılında NATO'ya başvuran Türkiye, Kore Savaşı'na 4 bin 500 asker gönderince, 1952 yılında resmen birliğe kabul edilmiştir. 1952, Türkiye'nin geleceği için karanlık günlerin başladığı yıldır.

NATO, üsler kuruyor Türkiye'de, girişli yasak, üsler topraklarımızda ama NATO'nun izin verdiği kişiler dışında kimse giremiyor üslere. Çoğalan üsler ile birlikte Amerika, Ortadoğu'da operasyonlarını artırıyor, ülkemizde de bu operasyonları başka amaçlarla sürdürüyor, 1980 darbesine dek. 12 Eylül 1980'de "Bizim oğlanlar becerdi" sözü ile NATO, ülkemizde istediği "istikrarlı" yönetime de kavuşuyor.

Az okuyan ama çok bilen ulusalcılarımız, Kemalizmin ya da Cumhuriyet'in yıkılışını laiklik temelinde ya da türbana saldırmakla, görünen gençlik akımlarında araya dursun; şifrelerini çok sevip okudukları ama yazılarını ve tezlerini okumadıkları Atilla İlhan, Cumhuriyet'in bağımsız yapısının ve temel taşlarının İsmet İnönü döneminde yıkılmaya başladığını ve Menderesli yıllarda da tamamen sona erdiğini tesbit etmişti. Bunu görebilmek için okumak bir yana tarihsel olaylara bakmaları bile yeterliydi aslında.

1980 darbesi ve Özalp yılları ile dilimize giren "istikrar" kelimesi bile yeterince açıklayıcıydı aslında. Büyük ağabey, Türkiye'de istikrar istiyordu, onun çocukları ise "bakın ülkemize istikrar getirdik" masalları ile halkı uyutuyordu. Ekmek, yağ, benzin, gıda, beyaz eşya, vesaire pahalıydı ama vardı kardeşim... Demir ağlar ve güvenli toplu ulaşım değil ama asfalt yollar vardı kardeşim. Trafik kazaları kader, asfalt yollar ise istikrarlı ülkemizin aynasıydı... Özalp yılları ile başlayan istikrar, asfalt ve teknoloji hikayeleri hiç değişmeden sürüp gitti ve durmak yok yola devam sloganları ile, 'hüloooo!' sesleri ile inleyen günümüze kadar geldik.

80'lerde çocuk olmayı, halen gülümsemeyle ve ne günlerdi be cümleleri ile ansak da; 80'li yıllar, ülkemizin yok oluşunun tescillendiği yıllardır. NATO'ya girişin başladığı işgal, 80'li yıllarda yaratılan istikrarlı iktidarlar ile ve en korkunç yüzüyle sürdürüldü. Yunan dilinden dilimize giren 'na to kafalı na to mermer' deyimine uyan insanlar, istikrarlı ülkemizin istikrarlı yetkilileri olarak başımıza dikildi. Varsa yoksa istikrar, varsa yoksa icraat...

2. GEZİ PARKI'NA GİRİŞ YASSAH!..

Dede Korkut masalları ile övünen büyüyen gelişen insanlarımızın masalların öğreticiliğine değil uyduculuğuna kapıldıklarını iddia etmek, işin

İbrahim Melih Gökçek
@06melihgokcek

KAMUOYUNA ÇOK ÖNEMLİ DUYURU...OTPOR RAMAZAN AYI TAKTİĞİ OLARAK, DEĞİŞİK YERLERDE RAMAZAN

İbrahim Melih Gökçek
@06melihgokcek

AYNEN UYGULANDI...BU SOROS VE OTFOR'UN EN ÖNEMLİ TAKTİĞİ...PARAYI SOROS VEYA YERLİ İŞBİRLİKÇİLERİ

İbrahim Melih Gökçek
@06melihgokcek

NE DEMİŞTİM...SOROS VE OTFOR, TÜRKİYEYİ RAMAZAN'DA KARIŞTIRMAK İÇİN DÜĞMEYE

İktidarın en zeki ismi İ. Melih Gökçek, bir Twitter fatihi olarak, Haziran Ayaklanması'nın 'emperyalistlerin bir oyunu' olduğunu ortaya çıkardı. Meğer bizim bilmediğimiz şeyler varmış; NATO'nun yanı sıra otfor... neyse işte, öyle örgütler, kahrolsun başlı şeyler!

kolayına kaçmak olur. Biraz da haksızlık. Kargaşayı, kanı ve cinayetleri yaşayan halkımızın, bu yaşananların istikrar projesinin bir oyunu olduğuna inanmalarını bekleyemeyiz. Bir gün elbet, gerçeğin bütün çıplaklığı ile görülebileceği günler bizleri de bulacaktır.

O günler ülkemize 2013 yılının ortalarında geldi. 2013 yılının Mayıs ayının son gününü Haziran'ın ilk gününe bağlayan gece, tüm ülkeye yayılan gezi direnişi, 'iki üç ağaç için koparılan gürtü' olarak sunulup kabul ettirilmeye çalışılsa da, direnişin ve eylemlerin "öğretici" yanı gelip hepimizi buldu.

Halkımız, direnişin bir hak olduğunu ve seçimlerin özgür iradeye dayanmayan bir aldatmaca olduğunu öğrendi. Sokaklarda yediğimiz gaz ya da cop, bize bunları öğretti. Gençler, sanal alemde örgütlenip gerçek sokaklara çıkmayı ve hayatlarına müdahale edilmesinin mantık dışılığını bütün ülkeye öğretti. Birlikte hareket etmenin o büyük ideal için "zorunlu" olduğunu öğrendi. Emperyalizmi sözde bir terim olarak yıllardır kabullenen CHP, Gezi direnişi ile solu ve emperyalizmi hatırladı. Hiçbir sloganında emperyalizmi diline almayan parti, "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!" sloganını dile getirmeye başladı.

Gezi Parkı'na ülkesinin insanlarını sokmayan, "yassah kardeşim" diyen etkili yetkililerimiz, kendileri herhangi bir NATO üssüne girmeye çalışsınlar bakalım, ne olacak?... Gezi'yi askeri üsse çeviren kafalar, na to kafa na to mermer misali, ne dersiniz deyin anlamamaya mahkumlar...

Gezi millattır oysa...

Gezi, 1952 yılında başlayan işgale direnişin başladığı tarihtir.

Yaşadıklarımızı not düşmekte fayda var...

Bir tarihi değiştiriyoruz...

Biz tarihi değiştiriyoruz...

Bir siyasi simge olarak Türk bayrağı

MEHMET ALİ TOK

En başta söyleyelim merakımızı: Dünyanın en güzel siyasi simgesi pamuk helvadır. Aynı sınıklara bayrak asan bayrakçılarla karşılaştırıldığında pamuk helvacıların sınıklarından 'kanla' yapılmış bir şey değil şekerli, şehvetli helvalar sarkar. Fakat o günlere biraz daha zaman var henüz.

Apolitizm meselesi değil ama hiç değilse apolitizm illeti konulu sohbetlerin miladı 12 Eylül 1980 darbesi; bunu biliyoruz. Ama dediğimiz gibi, 1980'den önce politizasyonun ne düzeyde olduğu da çok tartışmalı değil mi?.. Bunu başka zamana bırakalım ve burada şu kadarını belirtelim: Türk bayrağını bir siyasi simge yapan şey tam da apolitizmdir.

Darbe sonrası siyasetinin her açından silikleşen bir yanı var. Kuşkusuz en başta 20 Yüzyıl'da dünyaya damgasını vurmuş kitle siyaseti yapılamaz olmuştu, bu çerçevede işin içine sokağa çıkmayı dahil eden hiçbir siyasal eylem meşru değildi. Oysa darbe öncesi, hatırlanacağı gibi, düzen partilerinin siyaset yapma anlayışlarının çevresinde sokağa inmek, sokağa çıkmak da vardı. Bu 'sokağa inilir mi, çıkılır mı' karmaşası da burada başlar herhalde. **Burjuva siyasetinde sokak 'düşülen' bir yer olarak mertebeye kaybı sayıldığından sokağa inilir.**

Başkaldırının insanlaşma mücadelesi olduğundan emin olan bizim gibiler içinse mertebeye yükseltilecek sokağa çıkılır. Darbe ile sokak arasında bir bağ olmadığını kimsenin düşündüğünü sanmıyorum, zira grevleri, gösterileri yasaklayan darbe, resmi olarak aramızdan ayırdıktan sonra, ta 1990'da SHP'li milletvekili Ankara'nın ortasında Sıhhiye köprüsünde dayak yemişti. O zamanlar bu mesele infiale yol açmıştı, şimdi alıştık gerçi milletvekillerinin dayak yemesine, siyasetin sivilleşmesinin bir parçası haline geldi bu durum.

Darbenin bir diğer getirisi de, sonrasında 'vesayet' kavramıyla bir kısmı karşılanacak olan siyasal ayrışma sürecidir. Şimdi AKP iktidarı döneminde yetişmiş nesil için bu ayrışma pek anlamlı görünmeyebilir. Ama '80 sonrasının esas siyasal özelliği tam olarak budur. Öncesinde ayrı programları olan, hiç değilse farklı telkinlerde bulunan partiler '80 sonrası tümüyle ayrılaşmışlardır. Hiçbiri IMF, AB, Kürt sorunu, işçi hakları, özelleştirme gibi konularda ayrı bir tutum alacak güce sahip değillerdir, zira bu konulardaki kararlar esasen Meclis'te alınmamakta, dışarıdan dayatılmaktadır. O yüzden siyasal olarak renksizleşmiş bu partilerin vekillerine iş takibi dışında bir şey yapmak düşmez. Şimdi CHP'nin her hafta AKP'ye bilendiğine bakmayın, hükümet kursa belki bu kadar yüz göz olmadan o da

Tepeden tırnağa Türk bayrakları, "Genel grev, genel direniş!" diyorlar. Direnişi genel eyleyeceksek sorun yok, taşımın yine bayrağı, sopını bir tarafıma sokacaklarını bile bile.

Suriye konusunda emirleri uygulayacaktı.

Her siyasal hareket kendini ayırt etmek için simgeler bulur, kullanır, yandaşları tarafından gururla taşınacak hale getirir. Bu simgelerin anlamları giderek büyür, daha önemli hale gelir, kutsanır. Örneğin Fransızların özgürlük sembolü kızıl (kırmızı değil) dünyanın her yerinde Marksizm sosuna bulanmış her tür hareketin tartışmasız simgesidir. Diğer tüm siyasal hareketlerin de benzer bir durumu vardır. En sıradan parti bile bir miktar kitle desteği edindiğinde bir dizi simgeyi ortaya çıkarır, bunların yaygınlaşması için uğraşır. Hatta kimi zaman Ali Taran beyefendi gibi reklamcılar daha parti kurulur kurulmaz bu işlere yoğunlaşırlar.

Fakat bizimki öyle bir memlekettir ki hemen hemen tüm akımların ortaklaşabildiği noktalar vardır. Hemen hemen tüm siyasal parti ve grupların ayrıksı bir politikaya sahip olmadığı, müktedir olsalar değiştirecekleri şeylerin rant sahipleri olduğu ve yazık ki bu grupları destekleyenlerin de ayrımları değil detayları, görünümü destekledikleri gerçeği, tüm diğer siyasal simgeleri geçersizleştirirken Türk bayrağını geçerli kılar. Ve öyle bir memlekettir ki kitleler apolitizmlerinden arınma korkusuyla tüm diğer siyasal simgeleri bölücü, yıkıcı, kırıcı sanırlar. "Elimizde Türk bayraklarıyla geldik" diyen Tekel işçileri polis dayığına şaşırı, genç devrimcilere saldıran linç gurupları "Madem PKK'lı değiller neden Türk bayrağı taşıyorlar?" diye savunma yapar. İşler daha nerelere gider ki şehirlerin caddelerinde seyyar bayrakçılar dolaşır.

Şimdilerde işler öyle bir garip hal aldı

ki, bunca zaman apolitizmin simgesi, "imtiyazsız sınıfsız tek bir kaynaşmış kitle" olmanın simgesi olan, farklılaşmanın, sürüden ayrılmamanın, ortalama milliyetçilik ve ortalamanın değerlerine ortalama bir bağlılık anlamına gelen, en azından bu nedenlerle taşman Türk bayrağı yeniden bir siyasal simge olma şansı kazanmıştır. Şimdilik önemli ölçüde ulusalcıların elindedir ve kişisel olarak daha da yaygın hale gelmesini istediğimi sanmıyorum.

Lakin AKP, zıtlasma konusundaki tavrını ileri götürür ve diyelim gerçekten Osmanlı bayrağı asmaya, taşımaya başlarsa o zaman AKP karşıtlığının siyasal simgelerinden biri kesinlikle Türk bayrağı olacaktır. Yalnız şehirlerde cami sıklığında yapılmış, minare boyu direklerde asılı bayraklar durduğu sürece bunun gerçekleşeceğini sanmam. Gerçekleşmiş olan, artık eylemlerde Türk bayrağı yüzünden kimsede kin gütmeyeceğimize. Bu, bayrağı apolitik olmaktan çıkarmıyor, bizi marjinal kalmaktan kurtarıyor. Türkiye'de hâlâ sol partiler ellerine Türk bayrağı almaktan imtina edecekler ve etmeliler de ama binlerce kilometre uzakta söz gelimi Brezilya'da yoldaşların bizi bu bayrakla hatırlamalarına engel değil bu durum.

Yine de Gezi hareketi, yarattığı kazanımlar ve birleştiriciliği ölçüsünde siyasal simgeler de yaratmıştır ve bunların çoğu Türk bayrağından daha kullanışlı, çok daha insandır. Önümüzdeki dönemde bu simgeleri daha çok kullanacağız, bunları kazandık ve her yerde görmeye de alacağız. Eliyle yüzünü gaz maskesi gibi kapatan Fenerbahçeliler için şimdilik

başka sebeplere yatsa da bizi anlatan pek çok şey bundan sonra her yerde karşılarna çıkacak. Naçizane önerim olarak pamuk helvayı da yabana atmayalım lütfen, "Örgüt üyeleri çocukları kandırıyor," desinler, biz hep içimizdeki çocuğun isyankarlığıyla karşılarında olacağız.

Kişisel tarihten...

Toplumu dönüştürmekle mükellef -mükellefiyeti kendinden menkul elbette- güçlerin ikili bir seyri vardır. Toplumsal harekete nüfuz ettikleri atak dönemlerinde her şeyi alabilir, sindirebilir, onu şeklen ve manen kendi amaçlarına dahil edebilirlerken, restorasyon, gerici dönemlerinde topluma ait olan her simgeye tepkisel yaklaşırlar. Cümlelerin başı Osmanlıca kıcı Türkçe oldu mesela, örnek olsun diye öyle yaptım ben onu.

Latin Amerika'nın kocaman aortumsu devrimci damarlarının kabardığı dönemlerde Devrimci Rahipler Birliği gibi isimler altında Katolik kiliselerinin bildiğiniz devrimci politika merkezleri haline gelişi bir örnek olsun. Yenilgi dönemlerinde sanatın çekildiği fildişi kule başka örnek olsun. Ya da daha güzeli '80 darbesini iliklerine kadar yaşamış, 12 yılı içeride geçirip sonrasında da işsiz, aç ve sakat kalmış bir abimin sözü örnek olsun: "Bu halkın kafasını eşekler ... be birçeti!" Düzenin kendini yeniden yapılandığı anlarda o kafalar öyle değersizleşir ki bırakınız doğrultulu küfürleri, eşeklere layık görülürler. Tepkiler sosyo-psikolojik bütün yorumlarda haklı yerlere oturabilirler de üstelik. Tepki sana değil be halk, otur sen, rahatsız olma.

Nihat Behram'ın bir dizesi bu ülkedeki yükseliş döneminin simgesidir: "Partim al beni halkımla yeniden yarat," aman ha! Göbeğini kaşıyan adamla, göbeğinde bira bardağı taşıyan adamla, yere tüküren, feministleri dinlemeyip kızlara öküz öküz bakan, hatta laf atan halkla... Aman ki aman pazardan pazen, Paris'ten paten alan halkla, televizyon karşısında uyuklayan, kitap okumayan, ulu orta osuran halkla, Kürtlere söven, Kürtse mafyacıklarını mazur gören, küllü küllüme değse sigaramı orospu eden halkla... Ya aman, ya aman ben dayanmam halkla, denize slip külotla giren, bir nice murtada hançer üşüren, tecavüzden, namustan ve ilk bulduğu yerde ilk bulduğu nikah dairesine atılan halkla... Partim al beni bir mahzene kapat, yıllandır yıllandır tadım çıksın. Partim beni benden esirge, beni sol yanımdan asılı yeşil kurdelemin gölgesinde bir avuç düşünce ile baş başa bırak. Partim bana dünyanın hallerinden bir hal beğen, kimseler duymasın.

13 yaşındayım, bir gece sabaha karşı gizliden girip okulun Cumhuriyet Bayramı panosunu dağıtıyorum, sağma soluna yazılar, hatta serhuldan dönemi olduğundan sarı,

kırmızı, yeşil...

15 yaşımdayım, yeni yeni solcu oluyorum, utaniyorum inceden Alevi olmayışına, Kürt olmayışına, köyümde asker postalı altında kıvrınmayışına; utaniyorum neticesiz aşklarına da elbette, zaten 15 yaşımda ne varsa utaniyorum...

16 yaşımdayım, HADEP kongresinde bayrak indirilmiş, 3 gün sonrasında eylem alanında dayığım allahını yiyorum. Ülkü ocaklarından sevkli iki otobüs it sıpası, bolca polis, eyleme yeni başlamış biri dana kadar bir bayrak sallıyor, sonra kimin elinde ne varsa bize sallıyor. Televizyonlarda akşam izliyoruz, yaşlı bir teyze elinde pazar çantasıyla dalıyor bizim kızlardan birine, gidinin bayrak düşmanları...

19 yaşımdayım, dinim hakkı için yediğim her dayakta aynı bayrak sokulmuş gözümde, kaldıracak mecalim kalmamış. Baba eski asker, asmış bir bayramda balkona indiriyorum, kavga ediyoruz, iki gece sonra yazıda alınınca Türk olup olmadığımı başlıyoruz sorguya, malum bayrak aynı yerde.

20 yaşımdayım, kardeşlerim öldürülüyor, artık önemeyeceğimi biliyorum ve bizim üstümüze kurşun sıkarak gelen polis, iki gün sonra bir İşçi Partilinin elini sıkıyor, sanırım kusacağım.

21 yaşımda Ulucanlar girişinde... Hep o bayrak altında. Devrimcilere işkence yapılan, boğazları kesilen, itfaiye hortumu, G3 ve kancalarla saldırılan 4 ve 5. Koğuşlara çizilmiş dev bayrağı orada görüyorum, kızmadan ince gülüyorum geçiyorum.

22 ve 23 ve 24 hep aynı telaş, aynı yangın...

26 yaşımda derginin kapağını hazırlarken kullandığım 15-16 haziran fotoğrafından bayrağı çıkarıyorum!

Şimdi hanginiz bana kızabilirsiniz, bu bayrağı sevmedim diye, hanginiz suçlayabilir beni, bayraklılardan olmadığım için? Tabii ki hiçbiriniz. Fakat ben söylüyorum yerli ve yersiz, bu hiç önem taşımıyor. Hatta Kürt sorununun yarattığı ayrıcalık olmasa biz de bildiğiniz ülke simgesi diye bayrağı kullanabilirdik. Hatta yarın bir gün belki yine kullanabiliriz.

Bir Türk-İş mitingi geliyor aklıma tepeden turnağa Türk bayrakları, "Genel grev, genel direniş!" diyorlar. Direnişi genel eyleyeceksek benim için sorun yok elimde taşırım yine bayrağı, sapını bir tarafıma sokacaklarını bile bile. Solcu bir biraderim var, desem bayraktır, nedir, alırım taşımır, dakikada kalkar masadan, dinlemez daha beni. Ama bir gün olur toplumsal hareket gelişirse işte o zaman bayraksız da oluruz, donlarımızı da sallarsınız bayrak diye. Biz halkız, yeniden doğarız ölümlerde.

Ha sahi ben kızılı değil de maviyi daha çok yakıştırıyorum kendime, beni atacak var mı komününden?

BUNUN ADI FAŞİZMDİR!

SERHAT ÖZCAN

Aylardır, yıllardır bir iç savaş tehlikesinden söz ediyoruz. Bu tehlike çok anlaşılabilir bir biçimde geliyor üstelik. 1 Mayıs'ta Beşiktaş meydanında başlayan devlet terörü, hazıranda gezi parkında ve ona destek veren bütün ülkede acımasızca devam ediyor. Cehaletin düz mantığıyla donatılmış gencecik polisler, kasabalı mafyöz özentili gençliklerini, giydikleri devlet yelekleriyle, 'erk'in yanında olmanın pervasızlığına peşkeş çekiyorlar. Taksim'e işi olan bile çekinerek gidiyor. Zira pravokasyonun adı Taksim. Böyle buyurdu Tayyip!

Bunca baskıya karşılık tek bir silah çekilmemesi çıldırtıyor hükümeti. Bir mermi atılsa haklı kılacak hükümet terörünü kamuoyuna. Bu tezgaha gelinmedikçe de deliriyorlar. Tahammüllerinin bittiği bu noktada da hukuk devreden çıkıyor.

Yüzde 50 dediği, yüzde 28 her mitinge koşturmaktan bitab düşmüşken, eskinin köpek ruhlu rantiyeci lümpenleri, palalar kuşanıp sofa artığı kovalamakta.

El-etek öpenler...

Sapla samanın karıştığı bu toz bulutunda, yeni kahramanlar çıkıyor medya palazı günü birlik. İnkâr ediyorlar eylemleri el etek öperek ve arkadaşlarını gammazlayarak. Oysa en iyi onlar bilmelidir mesleklerinde kısa günün kârı olamayacağını. Suya yazılan yazılar fotoğraf karelerinde an be an belgedir artık.

İç savaş provası 1 mayıs'ta Beşiktaş'ta yaşandı. Çok çalışılmış bir tatbikatın ilk

provasıydı. Semtin ana girişleri ve ara yolları tutulmuş, eyleme gelen, ya da ekmek almaya fırına giden herkes tuzağın ortasında kalmıştı. Aradan sıyrılmayı başaranınsa, ara sokaklarda başına gelenler hepimizce malum.

Bir taraftan açılım masalı devam ederken, 'eski sosyalist Kürt' arkadaşlarımızın bazılarının da, "Adamlar kan dökülmesini önlüyor, sosyalistler önleseydi biz de hükümeti desteklemezdik," tarzında trajik açıklamaları can sıkarken, "Ülkeyi sol bu hale getirdi," yaklaşımı şüursuz insanların savunusu haline geldi. Ülke kurulduğundan beri hiç iktidar olamamış sol, her daim günah keçisi!

Talanın rüzgarı olmuş yalan, statü koruma derdindeki yorgunlarda bile yanılısma yaratmış; dirilişin farkındalığı güme gitmemeli. Milliyetçiliğin sola mal edilmesi, kafatasçı zihniyetlerin emperyalizm karşıtı söylemleri, parlamenterist 'sol' da

kafa karışıklığına neden olmakta. Kendi değerlerinden vazgeçip popüler olandan çıkar sağlamayı düşünen zihniyetin solla alakası yoktur oysa.

Aklı devreye sokma zamanıdır bence.

Kasımpaşa Stadi'na mahkum edilmiş Beşiktaş misali tuzaklara gebedir ülke. Silahın ne olduğunu bilmeyen insanları savaş tuzağına çekmek isteği masum değildir. On yılı aşkın AKP hükümeti sürecinde kaç pompalı tüfek satılmış bir araştırın bakalım. Bir de kaçımız aldık ona bakalım. Ben almadım. Benim hiç bir tanıdığım da almadı. Kim aldı sizce yaklaşık beş milyon silah?

Bunun adı faşizm. Emperyalizmin boyunduruğundaki iktidarların vatandaşlarına acımasızlığını gördük yakın komşularımızda. Ama hiç bir ülkede yaşatmadı uluslararası sermaye uşaklarını. O yüzden besliyor öfkeyi korku. O yüzden satılmamışın korkusuzluğu...

21. yüzyılın başlarındayız ve İstiklal Caddesi'nde yanan bir barikata bakıyorum...

BARAN KAYA

Şu iki ayda o kadar şey oldu ki, hangi birini anlatayım bilmiyorum. Bir Haziran ve Temmuz'a ne kadar çok şey sığar?

Sanırım sorumuz bu. Bu soru benim aklıma temel fizik yasalarını getiriyor. Gazın havada dağılma hızını, bir fişevin immesini, suyun birim zamandaki basınç etkileri ya da kütle ve zaman ilişkisini... Okuduğum bir hikaye kitabında yazar, "Anlam ağırdır" diyordu, "Anlam ağırdır ve dibe çöker." Ve kütlenin artması zamanı yavaşlatacak etkilerde bulunur. Mesela göğsüne son sürat bir gaz fişegi çarpan ev arkadaşım fişegin bütün hareketlerini gördüğünü söylüyordu. "Silahıtan çıkışını, kafama doğru gelişini... Sanki her şey ağır çekim film gibiydi. Kafamı son anda kaldırmasaydım suratımdan vuracaktı pezevenğin çocuğu!" Ya da herhangi biri başka bir örnek verebilir. Ben ise bütün bir Haziran diyebilirim. Anlamı çok ağırdı ve kütle böyle artınca zaman yavaşladı. O kadar yavaşlayınca,

zaman, artık etkisi ihmal edilebilir bir düzeye gelir. Artık ihmal edilebilen zaman, o olayın içinde bulunduğu anın dışına çıkıp, zamanın diğer bölümlerine etkide bulunabilir bir duruma gelir. Yani zamanın dışına çıkmak, zamanın üstünde olmakla eş değerdir. Bu nedenle bu tür zamanlar için, "Tarihe geçti" denir.

Koskoca 20. Yüzyıl, içinde kuşkusuz ki çok büyük hadiseler barındırıyor. Darbeler, devrimler, büyük grevler, iki koca dünya savaşı, karşı devrimler, atom bombaları... Bütün bu olaylar zamanda dalgalanma yaratacak kadar büyüktür. Bugüne etkide bulunurlar. Bu nedenle ben ve benim kuşağım için "biz çok şeyler gördük" neslinin çocukları demek pek de yanlış olmaz.

Saat gece yarısını geçmişti, İstiklal'de yanan bir barikatın arkasındaydık. Ve bu ana kadar "çok şeyler gördüm". Koca bir ayaklanma, bilinç

siçramaları, zamanın ve mekanın kaymasını... Hatta hayaletler bile vardı. Herkes bir ruhtan bahsediyordu mesela. (Gezi ruhu, gençlik ruhu vs.) Barikatı yakan alevler işte bu, "biz çok

şeyler gördük" nesli ile 21. Yüzyıl neslini ayırıyordu. Bu yüzyılda yaşayanları değil demek istediğim, bu yüzyılın insanlarını...

Barikatta polise doğru havai fişek atılmaya başladı. Ortalık bayram yeri gibiydi. Kendi

asrımızın kutlamasını yapıyorduk. Çıkarıp bir sigara yaktım. Bunu kaçırmaya niyetim yok. Bunu bizim kendi yüzyılımızı, yeni yüzyılın sorumluluğunu kabul ettiğimiz olarak varsaymalıyız. "Daha hiç bir şey görmemiş" zamane gençleri, "biz çok şeyler gördük" tarih dersleri veriyordu. Acaba başarabilir miyiz diye yanımdaki insanların yüzlerine bakmaya çalıştım, zaman birden yavaşlamaya başladı. Tarih ise hızlanıyordu...

Direnmenin kadın halleri

ŞÖHRET BALTAŞ

İsedeydim. Okulun yanı başında, deniz kıyısındaki kayaların üzerinde oturmuş laflıyorduk arkadaşlarla. Birden Başmuavin İclal Hanım öncülüğündeki öğretmenler heyeti, uygun adım marş temposunda baskına geldi. Konuşup gülüşmekten başka bir şey yapmayan bizleri önüne katıp okul bahçesinden geçirdi. Yalnız önemli bir detay var burada; öğretmenlerin arkasında süklüm püklüm yürüyen ve ortalarından geçirildiğimiz öğrenci-hizmetli-öğretmen topluluğu tarafından seyredilenler sadece kız öğrencilerdik! ‘Suç ortaklarımız’ erkek arkadaşlar, kapıdan içeri girer girmez müdür muavinin “Dağılın!” azarıyla toz oldular. Bizse, adeta alınımıza o anda yazılıvermiş olan ‘damgalarımızla’ onca kişinin arasından geçirilip, gülümsediği hiç görülmemiş müdürün karşısına çıkarıldık. Müdür ‘ne biçim kız’ olduğumuza dair sözler eşliğinde bağırıp bir-iki de tokat attığında cumhuriyetçi/ vatanperver/namus timsali/ahlak bekçisi Başmuavin kadının gözlerindeki pırıltıyı hiç unutmadım. Sadece 16 yaşındaki kızları, aklı sıra hizaya sokuyordu ve onun hizasını diz altının bir santim üstüne çıkmayacak etek boyu, tek bir teli uçuşmayacak kadar sıkı örülmüş saçlar ve kolalı beyaz gömleklerin bile içine dahil edilebildiği, ‘Atatürkçülük’ adı verilen vatan ideolojisi belirliyordu.

Öğrenim hayatım boyunca, döpiyesli çağdaş cumhuriyet kadını modeli veli-anneye itibar edilip okul aile birliklerinde ve müsamerelerde başrolde olduklarını gördüm. Kadınları ‘çağdaş ve çağdışı’ diye bir kez daha ikiye bölen bu anlayışın, sadece okullarda değil hayatın tümünde dayatılan bir toplum mühendisliğinin uzantısı olduğunu çok sonraları anladım.

AKP’den önce de bu ülkede Sünni-İslamcı zihniyetin egemenlik girişimleri ve tarihe katliam olarak geçen eylemleri oldu. Ancak AKP, koalisyon sınırlamasına uğramadan, on yıldır iktidarda tek başına bulunan bir parti olarak Sünni-İslam’a uygun politikaların hayata geçirildiği en etkili döneme imzasını attı. Bu yüzden son on yılın, özellikle geçtiğimiz üç yıllık döneminde tersinden bir toplum mühendisliği girişimi ile karşı karşıyayız.

‘Uсталık’ döneminin ilk hedefi

AKP, en başından itibaren küresel kapitalist sistemin gereklerini neo-liberal politikalarla yerine getirirken iktidarının son döneminde, toplumsal yapıya kendi rengini vermeye yöneldi. Eğitim sistemindeki değişiklikler bir yandan uluslararası sermayenin iştahını kabartacak çocuk işçi kullanımını kolaylaştırırken, öte yandan ‘çocuk gelin’ sayısında artışa yol açarak kız çocuklarının eve kapatılmasını ve kadının ‘anne-eş’ rolüyle sınırlandırılmasını onaylıyordu. Kürtajin ‘cinayet’, doğum kontrolünün ‘dış güçlerin oyunu’ olarak mahkûm edilmesi, her aileye (yani kadına) en az üç çocuk tavsiye edilmesi, buna karşılık tek bir ücretsiz kreşin açılmadığı ve sendikal hakların tırpanlandığı

bir çalışma yaşamının sürdürülmesi, sadece aile içinde üstlendiği rolle tanımlanan kadına aile dışında hayat hakkı tanınmaması, yeni sosyal güven(cesiz)lik yasasıyla kadının aile dışına çıkma hakkının fiilen ortadan kaldırılması kadınların AKP iktidarına yönelik protesto gündemlerini hep canlı tuttu.

2000’li yılların başından bu yana tirmanan kadın cinayetleri ise, şiddete karşı çıkan, koca-baba baskısına karşı kendi yaşamını kurmaya çalışan kadınlara karşı cinsiyetçi toplumun verdiği ‘gözdağı’ oldu. Prof. Deniz Kandiyoti, Arap Baharı ertesinde Ortadoğu’da kadına yönelik şiddetin artışı, erkek egemenliğinin güçlenmesine değil krize girmesine bağlarken tam da bunu kastediyordu; kadınların koca-baba otoritesine itaat etmek istememeleri cinsiyetçi sistemi zayıflatan bir unsuru ve sistem egemenliğini restorasyonu için ezilen cinse ‘itaati yeniden öğretmek’ zorundaydı. İşte AKP, eskisi gibi ‘itaatkâr’ olmayan, bir başka deyişle ‘fıtratını inkâr eden’ kadına rolünü hatırlatmayı amaçlayan ataerkil-muhafazakâr anlayışın siyasetteki sözcüsü oldu.

Haksız tahrik yasası, kadınları öldüren erkek şiddetini hoş görmek için kullanıldı, bu aynı zamanda kadına yönelik şiddeti gerekçelendirmeye alışkın cinsiyetçi ideolojiyi, şiddete başvurmaya teşvik eden bir hukuksuzluktu. Şiddet ve ölüm tehdidi altında yaşayan kadınlar, AKP döneminde polis korumasından faydalanamadı, kadının koluna alarmlı bilezik takmak gibi komik öneriler sistemin suçluyu tecrit etmek yerine mağdurun hayatını zorlaştırmak üzerine işlediğini bir kez daha ortaya koydu. Şiddet gören kadınlar için hayati önem taşıyan sığınaklar AKP döneminde kapatıldı, var olanlara ‘konuk evi’ statüsü verilerek mağdurun makul bir süre sonra evine geri gönderilmesi amaçlandı. Sokakta tacize uğrayan kadınların ‘neden orada olduğu’ sorgulanarak tacizci akları, mağdur kadının ‘ahlaksızlığı’ ima edildi, bazen de açıkça söylendi. Tecavüze uğrayan kadına, “Doğur!” denildi, hatta Ankara’yı Twitter üzerinden yöneten Gökçek, “Git kendini öldür çocuğunu aldıracağına!” diyerek kadına bakışının hangi düzeyde olduğunu açıkça sergiledi. 13 yaşında 24 kişinin tecavüzüne uğrayan kız çocuğunun, “rızası olduğu” gerekçesiyle bu ahlaksızlığın üzeri örtülmek istendi, 16 yaşındaki kız çocuğuna cinsel istismarda bulunan uzman çavuşların tutuklanma talebi mahkemece reddedildi ama bunca ahlaksızlıktan sıkıntı duymayan gözü yaşlı Arınç ‘vajına’ lafından çok utandı!..

Kısacası AKP, bu ülkede her daim var olan cinsiyetçiliğin İslami bağnazlıkla pekiştirilmesini ve kadının yaşam alanlarının tümünden elinden alınmasını sistematik ve kurumsal hale getiren bir ideolojik-politik merkez olarak, Haziran Direnişi’nden çok daha önce kadınların mücadelesi ve direnişiyle karşılaştı.

Haziran Direnişi’nde kadınlar

AKP iktidarının ortalığa sık sık saçtığı inciler karşısında durmadan sokağa dökülen kadınlar, muhteşem Haziran günleri başladığında da

oradaydı. Parkta, sokakta, barikatta, meydanda, forumda ve her yerde. Araştırma şirketleri, biraz da hayretle, bu direnişin ‘kadın ve gençlik direnişi’ olduğu saptamasını yaparken kimileri de isyanı ‘yaşam tarzı savunusu’na hapsedmeye çalışıyordu. Oysa AKP’nin neo-liberal politikalar üzerinde inşa etmeye çalıştığı yeni toplumsal yapı, kadınlar için ‘yaşam tarzı’ndan çok daha hayati bir mesele. Ya bugüne kadar dişimizle tırnağımızla kazandığımız hakları kaybederek bize biçilen role boyun eğeceğiz, ya da... Elbette boyun eğmeyi değil mücadeleyi seçtik, seçiyoruz. Bu yüzden direnişin değişen her formunda yer aldık; yürüyen-koşan-duran olduk, parka-barikata-foruma koşturduk, koşturuyoruz. (Eylemlerin hepsinde yer alamadım ama ‘biz’ diliyle anlatacağım, çünkü koşturan tüm kadınlar gibi ben de ‘biz’ denim.)

Ama kadınlara düşen, her zamanki gibi ‘çifte kavrulmuş’ görevler oldu. Bir yandan Sünni-Müslüman devlet baskısına, erkek-polis şiddetine ve tacizine karşı mücadele ederken, öte yandan yan yana durduğumuz kesimlerin cinsiyet körü alışkanlıklarına karşı da tavır almak zorundaydık. “Çadırdan çıkan prezervatifler” söylemi de aslında kadınlara yönelikti, “O.Ç. Tayyip!” sloganı da. “Hangi anne baba, kızının birinin kucağına oturtmasını ister?” deyişi de ataerkil zihniyetin dışavurumuydu, revir ve mutfaklar için sürekli kadın gönüllü anonsu yapılması da. ‘Analar, karılar, bacılar’ her iki tarafın da öfkelerini dışa vururken ortaklaştıkları öznelendi.

Kadınlar olarak, işte bu çifte kavrulmuş görevi, ne yazık ki her zaman olduğu gibi hemen üstlendik ve işe giriştik. Önce küfürlerden başladık ‘meydan temizliğine’. “Küfürle değil inatla diren!” dedik ve sokaklar boyunca her yere yazılan analı bacılı küfürlerin üzerini feminalarla örttük. Beyoğlu’nun izbe sokaklarından fırlayıp gelen orospular, ‘orospu çocuğu’ diye bağıranlara sakince mesleklerini ve barikatta olduklarını hatırlattı. Sokak kültürünün önemli bir parçası olan küfrü ortadan kaldırmak mümkün değil elbette, gerekli de değil; ama kadınları aşağılamayan, cinsel iktidarla teslim alarak onursuzlaştırmayı seçmeyen, karşı tarafa gerçekte sahip olduğu sıfatlar yerine kadınlar üzerinden hakaret etmeyen küfürler de olabileceğini birlikte düşünmek için atölyeler düzenledik.

Alanlarda ve ‘Dayanışma’ toplantılarında sesimizi duyurmaya çalıştık ve söz hakkında kota talep ettik. Polisten özgürleştirilmiş günlerde yapılan iki mitingde de kadın konuşmacı olamaması, hükümetle yapılan ilk görüşmede kadın temsilci bulunmaması gibi durumlar dışında, aslında ‘Gezi ruhu’nun kadınların bu dokunuşundan olumlu etkilenmiş olması umut verici bir gelişmeydi.

Baskının dili hep erkek

Direnişi baskı ve şiddetle geriletebileceğini düşünen başbakan, düzen içi normlarda düşünsük bile hiç de akıllıca sayılamayacak bir dil tutturdu. ‘Üç beş çapulcu’ ile başlayan

söylem “Camide içki içtiler, polisim destan yazdı, yüzde ellimi tutamıyorum,” gibi açıkça saldırgan bir üslupla hız kesmeden devam etti. Çoğunluğu ‘kindar’ görünümlü erkeklerden oluşan yol üstü mitinglerinin baş sloganı, “Yol ver geçelim, Taksim’i ezelim!” idi. Ne dediğinin bilincinde olmadığına inandığım ‘kıl’ teyze haricinde Milli İradeye Saygı mitinglerinin baş aktörü ‘evde tutulamayan’ saldırgan erkeklikkti. Nitekim kısa bir süre sonra Taksim’i ezmeye aday saldırgan erkekler, ellerinde palalar ve sopalarla piyasaya çıktılar. Sokaktan geçen kadına tekme atan saldırganlar, Eskişehir’de Ali İsmail’i öldüren kadar dövdüler, direnişin olduğu tüm şehirlerde özellikle ‘güçsüz’ gördükleri kadınları ve gençleri darp ettiler.

Öte yandan gözüaltına alınan direnişçi kadınlara yönelik saldırı, taciz ve aşağılamanın hemen devreye alınması hiç de şaşırtmadığımız bir durumdu. Çünkü bu, yüzyıllardır ‘düşman’ tarafın kadınlara uygulanan sistematik işkence yöntemidir ve söz konusu mağdura kişisel olarak yapılan saldırının çok ötesinde bir anlam taşır. Toplumsal bir birey olarak kadınları korkutmayı, ahlaki olarak küçük düşürerek geriletmeyi ve onu teslim alına yoluyla kocası-sevgilisi-yoldaşı vb olan erkekleri aşağılamayı hedefler. Bu yüzden gözüaltında çıplak arama, hiç de teknik bir sorun değil, tamamen küçük düşürme ve utandırmaya dayalı bir yıldırma yöntemidir. Aynı tarzda aşağılamanın yapıldığı erkek tutuklular da eril devlet tarafından ‘karı yerine’ koyularak aşağılanır. Polisin genç kızları saçından tutup sürüklemesi, sürekli cinsel iktidarı vurgulayan küfürlerle direnişçi kadınlara gözdağı vermesi, ‘kahpe, kaltak, orospu’ gibi seslenişlerle onları kendine ‘aşağılık’ bir mertebeye oturtması, gözüaltındaki kadınları elleyerek resmi gücünü cinsel iktidarla özdeşleştirilmesi ile palalı adamların aynı şekilde kadınlara küfretmesi ve dövmesi, yakaladığını tecavüzle korkutması arasında hiçbir fark yok. Hepsı gücünü aynı yerden alıyor; cinsiyetlendirilmiş iktidar ilişkilerinden.

Ancak yüzyıllardır düşman işgalinde tecavüze uğrayan, vatan toprağı ile kendi bedeninin işgalinin erkek zihniyette aynı anlama geldiğini bilerek göç yollarına düşen, tecavüzçüsünün çocuğunu doğurmak zorunda kalan, polis işkencesinin kadınlara özel yöntemlerine direnen, sözlü ya da fiili tacizleri bir de onu ‘sahiplenen’ erkeği üzmemek için kendine saklamak zorunda kalan kadınlar artık susmuyor. Çünkü bu utancın bize değil, bu eril topluma, hangi taraftan olursa olsun bu zihniyeti az ya da çok besleyen herkese ait olduğunu çoktan beridir biliyoruz.

Bu yüzden Ankara Dikmen’de Halkevi üyesi Eylem Karadağ, gözüaltında elleri kelepçeliyken uğradığı cinsel tacizi teşhir etti. Biz Eylem’in değil, “Bunların a.... koyun” diyen amirin, tecavüz tehdidinde bulunurken ‘erkek devletin’ gücünü gösteren polislerin utanması gerektiğini düşünüyoruz. Bugün bu gücü sergileyen AKP iktidarı ve polisinin, onlarca

Hangi kadının beyanı esas?

Gezi direnişi sırasında başörtülü Müslüman kadınların taciz edildiği yönünde bazı haberler de dolaştı. Kabataş meselesinin 'esrarı' giderek çözülüyor. Başbakan ve yandaş medya günlerce "Başörtülü kardeşimize yapılan saldırı" edebiyatını 'evde tutamadığı' yığınları evde tutamamak amacıyla kullandı durdu. Sonra valilik ha bire ortaya çıkarılacağı söylenen mobese kayıtlarının kendi ellerinde olmadığını söyledi. Geriye mahkeme başvurusundan başka bir şey kalmamıştı ki, İçişleri Bakanlığı'na CHP'nin yaptığı bilgi edinme başvurusunda emniyet kuvvetlerinde böyle bir şikayet dosyasının bulunmadığı da ortaya çıktı.

Kadın örgütleri, Kabataş söylemi öncesinde, *Kadına Şiddete Karşı Müslümanlar İnisiyatifi*'nden kadınların buna benzer taciz olaylarına karşı Taksim'e gerçekleştirdikleri yürüyüşe destek verdiler. Burada esas aldıkları söz, Müslüman kadınların beyanıydı. Yürüyüş sonrası yapılan basın açıklamasında öfkenin adresinin Başbakan ve hükümetin yürütücüleri olduğu, onların karıları ya da kızlarının hedef alınmaması gerektiği vurgulandı. Gezi Parkı'nda böyle bir taciz söz konusu olmadığı halde başka yerlerde kadınların inançları, giyimleri nedeniyle ayrımcılığa uğramalarının süreci laik-dindar çatışmasına çektiğini belirten kadınlar "Tacizi bırak, direnişi sürdür" diyerek asıl soruna dikkat çekmeye çalıştılar.

Kabataş meselesinde de kadın örgütlerinin herhangi bir görüş bildirmemesi ve genel olarak Müslüman kadınlara yönelik saldırılara karşı olduğunu bildiren bu yürüyüşe destek vermesi bazı eleştirilere neden oldu. Bense, bu tavrın siyasi açıdan tutarlı ve ilerletici olduğunu düşünüyor, neden böyle düşündüğümü siyasi ahlaka uygun davranacaksam açıklamam gerektiğine inanıyorum.

Kadın örgütleri, taciz ve tecavüz davalarında binlerce kadının yaşadığı zorluklara tanık oldular, bu davalarda müdahil ve destek olmaya çalıştılar ve yaşanan hukuki, fiili çıkmazları yakından izlediler. Bunca deneyimin sonucunda da bu durumlarda "Kadının beyanı esastır, suçlanan kişi suçsuz olduğunu kanıtlamalıdır" ilkesine ulaşıldı. Neden mi?

Tacize veya tecavüze uğrayan kadın, susar. Çünkü genetik kodlarına kadar işleyen bilgi, ona suçlananın kendisi olacağını söyler. Aile, mahalle, yakın çevre, hastane, polis, toplum, mahkemeler... Hepsi de kadına 'kanıt' sorduktan sonra diğer sorulara geçerler: "Orada, o saatte ne arıyordun?", "Adamayüz verdin mi?", "Gönül ilişkin var mıydı?", "Komple mu kuruyorsun?"

Kadının suskunluğu tecavüzcünün işine yarar. Arkasına aldığı tüm toplumsal yapının verdiği cesaretle kadının "yollu" olduğunu, kendisiyle isteyerek beraber olduğunu iştahla 'kanıtlamaya' girişir. "Zaten" ile başlayan cümleler hep şöyle devam eder: "Zaten herkes biliyor ne olduğunu." Bu "ne" lafı, bazen ahlakına saldırıdır, bazen de kimliğine. Zaten ahlaksız, zaten Hristiyan, zaten hain, zaten dul, zaten aptal... Uzar gider. Ne yazık ki eşitlikçi olmasını umduğumuz sol parti ve sendikalarda da, tacize uğradığını söyleyen kadına verilen cevap hep aynıdır: "Zaten sebep siyasi, taciz ithamı komplo."

Oysa suçlamanın türü ne olursa olsun, kadını suçlamak, tacizciyi ve tecavüzcüyü korumak anlamına gelir. Sadece söz konusu olayda değil üstelik, hayatın tümünde, geçmişte ve gelecekte. Çünkü ne cevap alacağını, hangi ithamlarla

karşılaşacağını ve kim bilir hangi dedikodularla yıpranacağını bilen kadınları ezelden ebede susturmuş ve tacizde bulunanları cesaretlendirmiş olursunuz.

Kadının beyanını esas almak, kadını bu yıpratıcı durumdan korumak ve erkeğin taciz olarak algılanan davranışını gözden geçirmesini sağlamak için gereklidir. Kadının şikayetini doğru kabul eden,

özel alanda böyle bir tanık (ve tacizde kanıt da) olamayacağından hareketle suçlanan kişinin suçu suzluğunu ispatla yükümlendirilmesini sağlayan bir hukuk sistemi, tacizciyi değil kadını korur.

Aslında herkesin içinde olsa da yaşanan tacizi, erkek egemen toplum çoğu kez taciz olarak görmez. Örneğin bir fahişenin herhangi bir sebeple erkeğe karşı koyduğu için tecavüze uğraması kadar kadına bizzat kocasının tecavüz etmesi de bu egemen anlayış tarafından mazur görülür. Bir kadın durmadan kendisine bakan bir adamdan rahatsız olurken, egemen erkek anlayışı "Güzele bakmak sevaptır" diyerek sırtır. İşyerinde patronun, okulda öğretmenin kadının bedenine özellikle temas etmesi egemenliğin verdiği lafazanlık hakkıyla geçiştirilir. Bu yüzden tacizin ne olduğuna tanım koyan kişi, bizzat mağdurun, yani kadının kendisi olmalıdır.

"Kadının beyanı esastır" demek, "kadın ne derse doğrudur" demek değildir; iddianın doğruluğunu ispatlama yükünün mağdurun omzundan alınıp suçlanan kişiye (ve temsilcisi olduğu erkek egemen anlayışa) devredilmesi demektir. Aynı zamanda ataerkil normlara göre suç olarak kabul edilmeyen birçok baskı ve egemenlik biçiminin 'suç' olarak görülmesiyle cinsiyetçiliğin aşındırılmasını hedefler. Dünyanın çeşitli ülkelerinde burjuva hukuku bile, ayrımcılığa dayalı suçlar konusunda ispat yükümlülüğünü suçlanan tarafa vererek bu maddeleri revize etti. Aynı şekilde cuntalara ve ırkçı rejimlere karşı oluşturulan 'hakikat komisyonları'nda mağdurun ispat yükümlülüğü kaldırıldı. Bu durum, "Acaba mağdurun beyanı doğru mu?" gibi soyut bir varsayım üzerinden konuşulamaz, çünkü soyut hukukun veya felsefenin konusu değildir; ayrımcılık içeren suçlara karşı politik mücadeleler sonucu hak edilmiş politik bir kazanımdır.

Bu nedenlerle, kadın örgütlerinin Müslüman kadınlara "Senin beyanın esas değildir, çünkü sen yandaşsın" demeleri (tıpkı devletin "ama sen Kürtsün, sen allahsızsın, solcusun vb demesi gibi) hem ahlaki hem de siyasi olarak tutarlı bir duruş olamaz. Mağdurun beyanı üzerinden varılan bu ilkeyi hayata geçirmek, "Eğer tacize uğradıysan seninleyiz" demek ve ama davanın takipçiliğini yaparak her aşamada mevcut çelişkilerin veya gerçek dışı 'kanıtların' tanıklığını yapmak siyasi olarak tutarlı olmanın da, dezenformasyonu teşhirin de en sağlıklı yoludur. Kendi adına böyle bir siyasetin, kadınlar arasında sınıfsal mağduriyetlerin ve kimliklerin üzerini örten 'dindar-laik' ayrımlarını da ortadan kaldıracığına, hepimizi yapay giysilerimizden arınmış olarak gerçek mağduriyetlerimizle sistemin karşısında birleştireceğine inanıyorum.

yıldır süregiden gelenekten beslendiğini biliyoruz. Bir tarafın kadınlara Sünni-İslam, diğer tarafınsa Tek vatan-Tek bayrak-Tek millet penceresinden bakıp şekillendirmeye, format atmaya çalıştıkları başlıca kesimin kadınlar olduğunu ve dayatmaya karşı çıkan kadınlara son noktada hep 'kahpe, orospu, hain kaltak' laflarının reva gördüklerini, taciz ve tecavüzle sindirmeyi hedeflediklerini deneyimlerimizle öğrendik. Bu nedenle devlet baskısı ve özgürlük isyanının Müslümanlık-laiklik eksenine sıkıştırılmaması gerektiğine inanıyoruz. Her yerde ve her alanda ister Müslüman ister laik ve hatta ister sosyalist olsun, eril baskının ve iktidarın kendini her durumda kolayca üretebildiğine inanıyoruz.

'Gezi Ruhu' birleşmeden yana

Peki çözüm ne? Biz kadınlar, iktidarın her tür rengiyle uyumlanan cinsiyetçi ilişkilere karşı nerede ve nasıl duracağız?

Aslında Gezi Ruhu, bu çözümün olanakları hakkında oldukça önemli dersler içeriyor. 'Ruh' derken elbette soyut, boşlukta duran, idea benzeri bir kavramdan söz etmiyorum. Somut koşulların ortaya çıkardığı, mücadelenin maddi zemininden türeyen ortak duygu, ortak akıl ve ortak ruh hali demek istediğim. Gezi'nin ruhu, 31 Mayıs günü ve takip eden günler-geceler boyunca o meydanlara akan herkesin içinde kendini bulduğu, ifade ettiği, bir yandan beslediği ve aynı zamanda

beslendiği çeşitlilik ve diyalog halidir.

Tüm kesimlerin ötekileştirdiği kesimlerle diyalog kurması ve ne dediğine prosedür yerine gelsin diye değil, gerçekten kulak vermesi, topluca isyanın kendisini geliştiren, zenginleştiren ve ileriye itiren bir zemin yaratıyor.

Direniş süresince tüm bileşenlerin hassasiyet gösterdiğine tanık olduk. Kuşkusuz farklılığa ve çeşitliliğe saygılı ve bir diğerine karşı hassas davranmak demek, mevcut farkların üzerini örtmek ya da tartışmaktan, mücadele etmekten vazgeçmek demek değil.

Tam tersine, tartışmayı bize dayatılan yapay ayrımlardan çıkarıp sistemin cepheden karşısında ya da yanında olma ikiliği üzerinde sürdürmenin çok daha ilerletici olduğuna inanıyorum.

Tam da bu yüzden direnişin Taksim ekseninden çıkıp semtlere, halk forumlarına yayılması sistemin teşhiri ve söz ettiğim ikiliğin her alanda netleşmesi açısından büyük bir olanak yaratıyor. Bu olanağı değerlendirebilmek için kendi adlarımızı geriye itmek pahasına 'biz' adına düşünmemiz ve tutum almamız hayati bir önem taşıyor. Ortadoğu coğrafyasındaki ezilenlerle aynı sözü söyleme ve ortaklaşma şansımızın olduğunu da hesaba katarsak, bu olanağın sadece ülkemiz için değil, dünya için de tünelin ucunda görülen tek ışık olduğunu fark edebiliriz, etmeliyiz.

Kızlı erkekli trenlerden, çıkılan merdivenlerden hamileliğe...

Ağır ağır çıkacaksın o merdivenleri bayım!

EKİN BALTAŞ

Bu sayıya Gezi direnişiyle ilgili bir yazı yazmak isterdim. Şöyle, barikatlara methiyeler düzerek, nasıl da bitmez tükenmez bir azimle savaştığımızı anlatmayı isterdim. Ama şimdi asırlardır süren bir mücadeleden bahsedeceğim; 'kadın olmak'.

Tek gün geçmiyor ki güzel ülkemde kadınlık onuru iktidarın kanlı elleriyle koltuklara oturtulmuş er kişiler tarafından alaşağı edilsin. "Haberlerde izledim inanmadım!" diyeceğim, o da olmayacak aslında. Adım adım, alıştırıldık bu dile.

Gazete manşetlerinde yalnız birer sayıdan ibaret olan istatistik bilgileri, kadın cinayetlerinin AKP'nin iktidara geldiği 2002 yılından itibaren yüzde 1.400 arttığını söylerken, her geçen gün tecavüz haberleri alışlageldik bir üçüncü sayfa haberi niteliğine bürünürken devletin kol kanat verdiği foseptik zihniyetli insanlardan ne bekleyebiliriz ki?

Son haftalarda içinde bu 'dindar' ağız yine kadına saldırılarıyla gündemdeydi. Çok değerli 'hocamız' Ömer Tuğrul İnançer hamile kadınların sokakta dolaşmasının terbiyesizlik olduğundan dem vurup, ancak ve ancak kocasının arabası ile bir hava almaya çıkabileceğini 'müjdeleyerek' balçık kıvamındaki fikirlerini devlet kanalında kustu. Yetmedi ödül aldı, başka -ve daha fazla izlenen- bir televizyon kanalına da konuk oldu.

Peki, gelelim hamilelik mevzuuna... Hamilelik süresi ortalama 40 haftadır. Sperm kadının yumurtasıyla birleşip ana rahmine düştükten sonra yaklaşık 40 hafta burada beslenir korunur ve büyür. Bu gelişim, kadının doğurganlık yeteneği olmaksızın tamamlanamaz. Yani, kadına sevgili kocasının kanatları altında mahallede bir tur atmasını emreden zerkavat da dahil olmak üzere herkes, gelişimini böyle tamamlıyor. Dünyaya adım attıktan sonra, kadınlara kustukları sonu gelmez nefreti saymazsak, her canlı doğumu bir parça mucizevi, bir parça hayranlık uyandırıcı...

Türkiye, kadının cinselliğini her daim ataerkil kapitalist sistem aracılığıyla tahakküm altında tutmuş bir ülke. 'Gericileşme' her ne kadar son 11 yılda had safhaya ulaşırsa da, hayranlıkla izlenen Yeşilçam filmlerinden itibaren toplumsal cinsiyet rolü kadının üzerine yapılandırılmış.

Tanzimat döneminde edebiyat, babası olmayan kadını 'baştan çıkarıcı', 'şehvetli' aileleri parçalayan bir imge üzerinden tanımlamış, sonraları kadın bedeni ataerkil milliyetçi söylemin nesnesi haline gelmiş, yabancılara karşı müdafaa edilmesi gereken vatan toprağı niteliğine

bürünmüş. Yeşilçam'da evli olmadığı erkekle beraber olan kadın babasının yüzüne bakamaz, çünkü bu öyle bir utançtır ki yatakta olup biten şey yüzünden anlaşılır. **Buuu! Masumiyetinizi kaybettiniz!**

Ve kadının namus kavramının ayaklar altında ezilmesinden öteye geçmedik hâlâ. Hamilelik mevzuu da buna bağlı şekillenen zihniyetlerde ideal ve namuslu eş / fahişe kadın ayrımlarıyla cinsellik yaşayan ancak buna bağlı emareleri gizli tutması gereken bir kadın imgesine dayanıyor. **Hamile kadını gördüğünde -bahsedilen kadının kapalı olduğunu vurgulamama gerek olduğunu sanmam- cinsel ilişkiye girdiğini düşünen bir zihniyet bu.** Kafasında canlanan şey doğacak olan yeni bir canlı değil, en uzak ihtimalle kadının sevişirken nasıl görüldüğü. Zira hamilelik, cinsel birleşmenin sonucu olmasıyla kadının kutsal bekaretinin ve el değmemiş vücudunun bir günahla kirlendiğinin ve bu günahın pek tabii kadın yüzünden işlendiğinin kanıtı.

Bu zihniyetin başını örtmeyen her kadının her gün çılgınca seviştiğini düşündüğünü söylemek sanırım benim abartım olmayacaktır.

Kızlı-erkekli merdiven!

Hamile kadını gördüğünde aklında türlü cinsel pozisyonlar canlandıran badi badi İslam alimlerinden ibaret değil elbette bu dehliz. Trabzon Millî Eğitim Müdürü Tamer Kırbaç da bir 'kaba uzuv' haline gelmiş ağzından saçtığı incilerle mest etti biz kadınları: **"Kızlı erkekli aynı merdivenden çıkarak uyumaya gidiyorlar!"** Devlet yurtlarında kadın ve erkek öğrencilerin uyumaya giderken aynı merdiveni kullanmaları rahatsız etmiş bu mühim zatı! Ve bizim güzel ülkemizde üniversite öğrencileri arasında

eğitmekle sorumlu devlet kurumunun başında. Çok sevdiğim ve gerçekliğine tümüyle inandığım bir atasözü var: "Kişi kendinden bilir işi..."

Çocukluğu ve ilk gençlik yılları boyu kadınlardan uzak tutulan, beynine kadın bedeni yazılı görsel basın tarafından bir sırlar dünyası gibi nakşedilmiş koca bir güruhtan başka bir açıklama gelse şaşırırdık zaten. **Bu er kişilerimiz bir kadınla aynı merdivenden çıkarken arkasından poposuna bakan, varsa bir etek altı kollayan, yatağında nasıl uyuduğunu ya da uyuyamadığını türü fantezilerin konusu haline getirip günaha girmemek için kendi nefsiyle savaşıyor ve kirli nefesi hayli kuvvetli zevat.** Bir öğrenci olarak -üstelik erkek cinsine mensup arkadaşlarım da var!- söyleyebilirim ki, o merdivenleri çıkarken kurduğunuz berbat eğitim sisteminin önümüze koyduğu sınavlardan yarın hangi parayla karnımızı doyuracağımıza, part-time çalıştığımız işyerine sınav döneminde ne söyleyeceğimizden harç parasını ailemizden nasıl isteyeceğimize kadar düşünecek çok fazla şeyimiz var. El ele tutuşup günah işlediğimiz insanlarla konuşacak bin türlü derdimiz, bir kadın olarak yaşadığımız türlü zorluk, mücadele etmemiz gereken koca bir sistem var. Emin ol o merdivenleri çıkarken düşündüğümüz şeyler senin dahi kafandan geçenler değil sevgili Tamer Beyciğim.

Trenli-vagonlu felaket!

Son aktörümüz ise Gençlik ve Spor Bakanlığının deri koltuğunda oturup trenli-yolculuklu felaket öyküleri kurgulayan Suat Kılıç. Demeci ise tam olarak şöyle: "Bu konuda biraz dertliyim. Çocuklar, geceyi trende geçiriyor, yataklı tren Kompartımanlar arasında

geçişin mümkün ve müsait olduğu bir trende ben, bunun güvenliğini sağlayamam Gençlik kamplarında, gençlik trenlerinde, vesaire, gençlik etkinliklerinde kız ve erkek gençlerimizi ayrı ayrı dönemler halinde kamplara almaya başladığımız doğrudur. Bir hakikati burada yalanlayacak değilim. 10 bin olan kamplara katılan genç sayısını geçen yıl, bir yılda yaptığımız hamleyle 200 bin rakamına ulaştırdık. 200 bin sayısının 100 bini kız. Ailelerine karşı bir mesuliyetimiz var. 200 bin gencimizin duygusal ve psikolojik gelişimlerine yönelik bir mecburiyetimiz ve mesuliyetimiz var. Bakan olarak kampları kız ve erkek birlikte yapmak gibi bir mesuliyetim yok."

Ne diyelim ki? **AKP hükümetinin bir bakanı, kadın ve erkek öğrenciler aralarında geçiş mümkün olan iki ayrı vagondaysa ne düşünür? Tabii ki, seks!..** Burada güvenliği sağlanan şey elbette çocuk yaşta çalışmalarına göz yumulan, devletin polisi tarafından dayaağı şiddete maruz kalan, tecavüzcüleri serbest bırakılan çocuklarımız değil. Burada güvenliği sağlanması gereken tek şey kadın bedeni. Bir vatan toprağı gibi kutsal olan bu beden üzerinde hak iddia eden zihniyetler ataerkil kapitalist sistemde kadını ucuz iş gücü haline getirip köle gibi çalıştırmayı, ev emekçisi olarak etinden sütünden faydalanmayı ama aynı zamanda namusunu kollamayı kendilerine düstur edinmişler. Amaç belli: Kadınları giderek toplumsal hayattan koparmak, kutsal aile içine hapsedmek isteyen tüketim-haz-risk unsurlarının yoğunluklu olduğu bireysel yaşam örgütü halini alan aileden bağımsız bir yaşantısı olmasını engellemek. Farklı sınıftan erkeklerle evli kadınların yalnızca sömürülme biçiminin ve niteliğinin değiştiği ataerkil kapitalist sistem, kadını kocasına bağımlı, boğaz tokluğuna kocası tarafından sömürülen ve sistemin devamlılığına hizmette kusur etmeyen bir canlı olmasını istiyor.

Buna rağmen bu tahakküm ve baskı araçları karşısında kadın mücadelesi yüzyıllardır devam ediyor. Bitmiyor, tükenmiyor ve vazgeçmiyoruz. Kadınlar sokağa çıkmaya, kurduğunuz ikiyüzlü sistemin farkına varmaya ve ses çıkarınaya devam ediyor ve edecek de. Siz de hamile kadınları sokakta görmeye, 'kızlı erkekli' uyumaya gidişimize, birlikte seyahat etmemize alışsanız iyi edersiniz beyler.

Virginia Woolf'un dediği gibi, "Erkeklerin kadınların kurtuluşuna karşı çıkışının tarihi, kurtuluş mücadelesinin öyküsünden bile daha ilgi çekicidir." Bu karşı çıkış tarihinin başrol oyuncularını her yerde oluşumuza alışmaz ve o çenelerinizi kapatmazsanız, tarih kitabına utançla hatırlanacak bir sayfa olarak kaydedilmekten öteye geçemeyeceksiniz!

ÜSTÜ ÖRTÜLMEMİŞ ET PARÇALARI!

CANAN SAĞAR

"Göküzünde dalgalanan en güzel bayrak bir çocuğun uçurmasıdır ve en kutsal ışık onların gözlerindeki parıltıdır." Engin Sagun

Doğup büyüdüleri toprakları ekonomik, siyasi, ailevi veyahut herhangi başka bir sebepten ötürü terk etmiş insanlar birkaç kimlik sorgulaması yaşar. Bazıları da örf adetlerinden uzaklaşmamak için uçtaki hal ve hareketlere bürünür, nitekim, bu zaman zaman trajik olayları da beraberinde getirir. Trajikomik diyemiyorum çünkü bu olayların karşısında sadece kanım donuyor! Bir taraftan örf ve adetlerini korumaya çalışan kimi zevat, çocuk istisman ve yanı sıra çocuk ticareti yaparken insanları ırk, din, mezheplerine göre ayırıp, yaptıkları rezilliği meşrulaştırabiliyor.

Geçtiğimiz günlerde Amerika, Seattle'da 12 yaşında bir kız çocuğuna 'tahrik eden kıyafet giydiği için' Müslüman bir adam tecavüz etti. Burada Müslümanlığı vurgulamamın sebebi, Amerika ve Avrupa'da bu tür olaylara çoğu kez Müslümanların adının karışması. Medya da, Müslüman erkeklerin Birleşik Krallık ve Amerika'da Müslüman olmayan kızlara önce tecavüz ettiğini ve sonrasında da ticaretini yaptığını, bu nedenle ceza alanların sayısının yüzlerce olduğunu belirtiyor.

Britanya basını' edebi' bir üslupla kullanarak bunları 'umar çeteleri' olarak adlandırıyor.

Mart 2013'te en az 54 çocuk 'umar çetesi' soruşturmasına uğradı; Britanya'da gelmiş geçmiş en

büyük sübyancı ağı bulunurken, ortaya çıkan istatistikler dehşet vericiydi. Soruşturmanın sebebi, Oxford'da çocuk istisman suçundan yakalanan yedi sübyancıydı ve istisman edilen çocukların yaşları 11'e kadar düşüyordu.

Bazı çetelere kadınların da yardımcı olduğu ortaya çıktı. Çürümüş beyin ve ruhların cinsiyeti farketmiyor!

Birkaç ay evvel dokuz Asyalı Müslüman erkek yaşları 13-15 arası olan 'beyaz' kızlara içki ve uyuşturucu verdikten sonra 'umar etme' ve 'pazarlama'dan dolayı suçlu bulundu. Beş kız çocuğu sekiz Pakistanlı ve bir de Afgan tarafından toplu cinsel istismara maruz kalmıştı. Mahkeme on hafta sürdü. Gelgelelim bu davada ortaya çıkan 'acı gerçekler' şöyle: Rochdale bölgesinde 13-15 yaşlarında olan bu beş kız, parçalanmış ailelerden geliyordu ve savunmasızdılar; saldırganlar 22-59 yaş arasındaydı. Bu olayda 13 yaşında bir kız hamile kaldı ve bebeği aldırdı; başka bir kız, sarhoşluktan kustuğu sırada iki erkeğin tecavüzüne uğradı; bir diğer kız ise sarhoş edilip bir günde 20 erkekle yatmaya zorlandı!.. Bu kadar yeter...

Yazının başında kimliğimizi belirten özelliklerin barındırdığı örf-adet meselesinden bahsettim, terk ettiğimiz yerlerin bize verdiklerini korumaktan... Nitekim, bu dehşet verici suç işleyen insanların savunmasında 'beyaz kızların değersiz olduğu ve bu yüzden ikilemde bile kalmadan istismar edilebilecekleri' ifade ediliyordu. Kimliğimiz ekseninde başka kimlikler tarafından maruz kalabileceğimiz canilikleri nasıl öğreneceğiz? Müslüman kimlik edinmiş kızların-kadınların başörtüsü, hicap, burka gibi örtüleri mi onları koruyor? Yoksa onlar da başka türlü mü istismar ediliyor? Bu soruların ardı arkası kesilmez... Kimsenin inancına toptancı yaklaşmak niyetinde değilim öte yandan,

aidyetlerimizin neye kime göre nasıl değerlendirildiğini bir nebze sorgulamaya çalışıyorum...

Britanya-Pakistan Toplumu Demeği başkanı Muhammed Şefik bu tür insanların Müslüman toplumunun kimliğine aşırı zarar verdiğini söylerken, ırk ve din ayrımına karşı tavır aldı. Toplumun ileri gelenlerinin kafalarını hâlâ gömdüklerini, sorunları görmezden geldiklerini belirterek tepki gösterdi. Mahkeme ise dokuz kişiyi de suçlu bularak toplam 77 sene ceza verdi.

Çocuk istisman uzunca bir süredir yakından takip ettiğim ve araştırdığım bir konu. Müslüman erkeklerin 'beyaz' diye adlandırdıkları kızlara yaptıklarını okurken bir taraftan kanım donmasına rağmen, bu olayların gittikçe dünyanın birçok yerinde yaygınlaştığını söyleyebilirim. Bunun sebebini arayıp duruyorum. Elbette ki hiç bir sebebi yok!

Ne Avrupa'nın bu istismanları bir tek Müslüman erkekler yapıyor gibi göstermesi beni rahatsızlıyor ne de Türkiye'de bir tek Doğu'da oluyormuş gibi lanse edilmesi. Fark ettiğim bir şey var ki, özellikle kadın-çocuk istisman her kesimde mevcut. Sağcı, solcu, dinci, ateist fark etmiyor, her yerde karşımıza çıkıyor bu pisliliğe batmış zihniyet. Bazen en yakınından geliyor. İstatistiklere göre her yedi kadından bir tanıldığı bir erkeğin cinsel istismarna maruz kalıyor!

Bu kaydı düştükten sonra yeniden Müslüman erkek dünyasının kadına bakış açısına dönebiliriz.

Avustralya'da yaşayan bir 'Şeyh'in söylediklerine bir bakın hele! Şeyh, "Üstü örtülmemiş et parçasını alıp sokağa, bahçeye ya da parka bırakırsan ve kediler gelip yerse

bu kimin suçudur? Kedinin mi, yoksa örtülmemiş et parçasının mı? Buradaki sorun örtülmemiş et parçasındadır... Eğer 'o' (burada kadından bahsediyor) odasında, evinde ya da hıbabının içinde olsaydı sorun kalmazdı," diyor. Bize söz bırakmıyor!...

Kimlik üzerinden tanımlama yapmak istemesem de, gerçeği değiştiremiyorum. Müslüman erkek çetelerin 'beyaz' kadınlara yönelik cinsel istisman ve tecavüz olayları Avrupa'da gündemden düşmüyor, hatta her geçen yıl artıyor. Din önderlerinin verdiğim örnekteki gibi beyanlarına bakarsak bu suçlar azalmayacak, çoğalacak gibi... Bu caniler özellikle savunmasız olan çocukları seçiyor, tıpkı kapitalizm gibi. Yani mağdurlar her daim aileleri parçalanmış, sevgiden yoksun, geleceğini kaybetmiş çocuklar, gençler. Birleşik Krallık'ta 2011-12'de 2.3 milyon çocuk (yüzde 17) açlık sınırındaki ailelerin çocukları olarak kayda geçti. Bannma ücretleri göze alındığında bu rakam yüzde 27'ye (3.5 milyon) çıkmaktadır. Her 1000 çocuktan 3'ü Çocuk Koruma Listesi'nde yer alıyor ve devlet onları ailelerinden ya da yakınlarından koruyor!

Yaşadığım Avrupa ülkesinde duyduğum, gördüğüm, dehşete kapıldığım bu gerçeklerden sonra sormadan geçemiyorum: Doğduğum topraklardaki çocukları kim koruyor? Koruma kurumlarının ne kadar az olduğunu bilmek için araştırmaya bile gerek yok. Peki bu istismanları araştırıp, yazan ve bulan kalemlere neler oluyor? Örneğin, Pozantı Cezaevinde çocuklara tecavüz olayını çıkaran gazeteci Zeynep Kurş 'Devletin mahremiyetini deşifre etmekten' tutuklandı. Tecavüze uğrayan 13 yaşında bir kız bütün zincirleri kırıyor ve yetkililere sığınıyor ama mahkeme sekiz sene sürüyor! Cezalar ise adeta ödül oluyor. Vay haline içeride dışarda yaşayan çocuklarımızın. Kendinizi iyi koruyun...

Tüm taraftar hep bir ağızdan:

HÜKÜMET İSTİFA!

SADIK İŞCAN

Çocukluğumuzun yoksulluk takımı Beşiktaş'tı. Hep yenilen, gariban, fakirlerin tuttuğu takım. Galatasaray ise bir şey ifade etmiyordu.

Fenerbahçe'den nefret ediyordum. Zenginlerin tuttuğu bir takımdı sanki. Beşiktaşlı oluşumuzun bir de avantajı vardı. Mağrur ve gururlu olmak. Yenil, bir daha yenil ama yine de o takıma gönül ver.

Fenerbahçe'ye gıcık olduğum Aziz Yıldırım'ın başkan olmasıyla iyice arttı sonraları. Ta ki Fenerbahçe yönetim kurulunun "Bu kulübü hiç bir cemaate teslim etmeyiz" minvalindeki açıklaması ve Aziz Yıldırım'ın hepimizin bildiği ayak oyunları cezaevine atılmasına kadar. Kalbimizin yanı sıra Fenerbahçe'ye bağlanmaya başlamıştı artık. Ve nihayet, slogan yasağına rağmen, hükümet memuru "Sefa'nın 'Genç Fenerbahçeliler' guruhuna rağmen tribünlerin 'Hükümet istifa!' diye inledi.

Bundan sonra bir yanımız Beşiktaş ise diğer yanımız Fenerbahçelidir. Niye diye sorarsanız; biz sosyalistler, yere düşenlere elimizi uzatır ve onu düştüğü yerden kaldırmaya çalışırız. Kalktığında kendini bozmuyorsa, artık arkadaşız demektir...

Giriş hoşunuza gitti mi bitmem ama iyi bildiğim bir şey var. Birçok olayda zuma bir yerde 'zırt' der. Açıklamaya çalıştığım durum tam da budur.

Tayyip'in Mersin'i çiftçiye "Ananı da al git lan!" demesi üzerinden yıllar geçti. İşte zamanın zırt dediği yer orasıydı. O günden sonra toplumun büyük bir bölümünde, içten içe "N'oluyo lan?" hissi uyandı ve 1 Haziran 2013'te Taksim'in alınışına kadar devam etti.

İki aydan fazla süren ve bitmeyen bir direniş-söz konusu. Ankara'da, İzmir'de, Eskişehir'de, özellikle Hatay'da... Tribünlerde... Tüm ülkede... Ve dünya genelinde yankı uyandırıp, destek gören; bazen polisle çatışma, bazen duran adamlar, bazen yürüyüş ve mitinglerle kendini var eden bir direniş... Bu topraklarda görülmemiş bir olaydı. Bu günleri yaşayan gençler belki bunun farkında değiller. Ancak bir kaç on yıl sonra eminim ki, gözyaşlarıyla hatırlayacaklar.

Direnişte yitirdiğimiz ve evlerinin önünde "Ağlama anne evlatların burada!" diye sahip çıkılan ve anılarımızda hiç bir zaman eksik olmayacak yiğit kardeşlerimiz Abdullah Cömert, Mehmet Ayvalıtaş, Ethem Sancak, Ali İsmail Korkmaz ve Medeni Yıldırım, üniversite öğrencileri, beyaz yakalılar, işçiler, memurlar, aydınlar, sanatçılar, doktorlar, çokça gözlerinden öpülesi ve direnişi iymelendiren kadınlara ve burada anamadıklarımıza... İşte hepsi o, "Ananı da al git!" lafının üzerinden epey geçtikten sonra verilecek en güzel cevabı verdiler.

Halk yığınlarının nezdinde bu direnişin politik anlamı ise şudur. 1 Haziran itibarıyla AKP Hükümeti meşruiyetini yitirmiştir. Çıkardıkları yasaların anlamı kalmamıştır. Aldıkları maaşları geri ödemelidirler. Tedavi olduktan hastanelerin ücretlerini ödemeli, kullandıkları araçların yakıt paralarını dahi kendilerinden tahsil edilmelidir.

Hiç yabancı dil bilmiyor olmama rağmen Akdeniz'e "White Sea" denilemeyeceğini çok iyi biliyorum. Gezi'deki gençlerin şakır şakır yabancı dil konuşurken, onları yönettiğini zannedenlerin Akdeniz için White Sea gibi anlamsız laflar etmesi, o gençlerin "Ne diyo lan bu?" tepkisine yol açmıştır. Kömür, makama, beton üçgeninden sınırlı "HÜLOOĞÖĞ" diye tavan yapmasını engelleyememiş bir partinin artık tutunacak bir dalının olmadığını Egemen Bağış bile anlamıştır.

ABD'den BOP eşbaşkanlığından alınıp, yüzü kıpkırmızı dönen, "iki saatte Şam'dayız" naralarının geri teptiği ve tutunduğu tek dal olan barış sürecinde tehdit üstüne tehdit yiyen bir hükümetin ve ABD Merkez Bankası Başkanı Ben Bernanke'nin "Varlık alımlarını sonlandırıyoruz," açıklamasından sonra ekonomide görece idare eden durumun dibe çakılması, acaba hangi hükümeti hangi şartlar ayakta tutar? Bilen varsa söylesin.

Görece iyi denilen ekonomide asgari ücretin ve emekli maaşlarının yoksulluk sınırından düşük olması mı? Eğitim ve sağlığı özelleştirmede son sürat devam etmesi mi hükümeti ayakta tutacak? Hiç sanmıyorum...

Yukarıda dediğim gibi bu hükümetin meşruiyeti kalmamıştır. Tribünler 'bu yönetimi' istememektedir. Düşük bir hükümettir. Yapığı tüm işler hükümsüzdür.

Hükümet, etrafın sarıldı. Teslim ol!

1968 ve Gezi: Kazanmak istediğimiz dünya aynı

SERPİL ÇELENK GÜVENÇ

Chris Harman 68 ve Sonrası – Son Kez Ateş isimli kitabında, yaşadığı dönemde en az üç büyük hükümeti sarsan ve gençlik arasında büyük bir umut dalgası yeşerten 68 hareketinin 'gençliğin yılı' ya da 'kuşakların çatışması' olmadığını, tersine yıllardır süregelen gelişmelerin bir ürünü

olduğunu ileri sürer. Haklıdır da. Dünya devrimci sürecinin bir parçası olan 1968 başkaldırı, küçük bir üçüncü dünya ülkesi olan Vietnam'ın köylü gerillalarının dünyanın en büyük gücüne başkaldırdığı, ABD zenci hakları savunucusu Martin Luther King'in öldürülmesiyle ABD'nin siyah gettolarının ayaklandığı, Meksika hükümetinin Olimpiyat Oyunları'nın 'barış içinde' yapılmasını güvence altına almak adına 100'den fazla göstericiyi katlettiği, Fransa'yı felç eden

ve hükümeti panikleten en büyük kitlesel grevin yapıldığı yıldır.

Harman'a göre 1968'de dünya belli "1648, 1789 ya da 1917'deki gibi" altüst olmamıştır ama güçlü bir şekilde sarsıldığı kuşkusuzdur. Ve bu 'çok dalgalan' insanları beynindeki zincirleri kırmış ve toplumun bütünüyle değişebileceğine ve her şeyin mümkün olduğuna inanmalarına yol açmıştır.

Dünyada ve Ortadoğu'da bir başkaldın

döneminin yaşanmakta olduğu ve ülkemizde Gezi Direnişi'ne tanık olduğumuz bugünlerde tam tamına 45 yıl önce yaşanmış böyle bir isyan dalgasına yakından bakmak ancak, Aydın Çubukçu'nun dediği gibi, bir gelecek tasavvırı ya da bunun gerçekleştirilmesine ilişkin eylemle bağlınırsa, anlamlı olacaktır. Çünkü tarih, dün, bugün ve gelecektir.

68 isyanını bu amaçla Gezi bağlamında bir kez daha gündeme taşıdık...

68'Lİ YILLAR

İkinci Dünya Savaşı sonrasında emperyalist Batı bloğu NATO bünyesinde birleşti; buna karşılık Sovyetler Birliği liderliğinde Varşova Paktı ve COMECON oluştu. Böylelikle, emperyalizmin hamlesi sonucu 'Soğuk Savaş' başlamış oldu Çin ve Küba devrimlerinin ardından Vietnam Komünist Partisi ve Ho Şi Min önderliğinde ABD'ye karşı bağımsızlık savaşı başlatan Vietnam halkı, gerek ABD'de ve gerekse Avrupa'nın tüm emperyalist metropollerinde 68 Hareketinin ateşlenmesinde merkezi bir rol oynadı. 1965'de ABD'nin Vietnam'a saldırısıyla başlayan savaş, ülke halkına yapılan korkunç katliamlarla sürdürülmüş ve tüm dünyada protestolarla karşılanmıştı.

ABD ve Avrupa'da üniversite sorunlarıyla patlak veren 68 hareketinin her ülkede yaşanan temel özelliği, savaş karşıtlığı ağır basan bir antiemperyalist tutumun öğrenci sorunlarıyla iç içe geçmesidir. 68, Doğu Avrupa hariç her ülkede, sömürge karşıtı, antiemperyalist ve anti-Amerikan bir kalkışma oldu. Örneğin 1967'de üniversitelerin işgali ve öğrenci önderlerinin okuldan uzaklaştırılmasını protesto etmek üzere yapılan London School of Economics (LSE) üniversitesinin işgaliyle gelişen İngiliz 68'i, 1965 sonlarında ABD'nin Vietnam'daki varlığını protesto eylemleriyle başladı. Mart 68'de 20 bin kişilik bir topluluk ABD ekşiliğine yürüdü. 68 Mayıs'ında, kimyasal ve biyolojik silah araştırmaları yapan Essex Üniversitesi işgal edildi. Ekim 68'de Londra'da 100 bin kişi Vietnam'a destek için yürüdü.

11 Nisan 1968'de öğrenci lideri Rudi Dutschke'nin bir faşist tarafından öldürülmesi sonucunda Almanya'nın 27 kentinde on binlerin katılımıyla ateşlenen 68 olayları, Şubat 1968'de Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin düzenlediği Vietnam savaşı karşıtı bir uluslararası protesto konferansı ile tamamlandı. Aynı durum diğer Avrupa ülkelerinde ve ABD'de de yaşandı.

68'in bir başka özelliği, tüm ülkelerde olmasa bile, özellikle Fransa ve İtalya örneklerindeki gibi, hareketin belli dönemlerinde öğrenci-işçi ortak eylemi karakteri kazanmasıdır. Birçok ülkede işçi sınıfı ya öğrenci hareketine katıldı ya da büyük grevlerle onu destekledi. Almanya'da Dutschke'nin katli sonrasında yapılan 1

Mayıs eylemleri Berlin'de 30 bin kişinin katılımıyla gerçekleşti. Bunun üzerine hükümetin çıkarmaya çalıştığı olağanüstü hal yasasına karşı 11 Mayıs'ta Bonn'da düzenlenen 60 bin kişilik protesto gösterisine IG Metal işçilerinin verdiği desteğin ardından aynı birliktelik 27 Mayıs'ta Hamburg ve Frankfurt'ta da yaşandı. Daha sonraki aylarda Berlin'de yaşanan çatışmalarda öğrenci ve işçiler polislerle karşı karşıya geldi. İtalya'da 1968 öğrenci isyanını 1969 işçi isyanı izledi. 68-69 arası bu ülkelerde grevler

dört kat artmakta kalmadı. İlk kez çok fazla sayıda beyaz yakalı işçi mavi yakalılarla birlikte greve gitti. Tüm vahşet ve baskılara direnen İtalyan emekçi ve öğrencileri, İtalyan Komünist Partisi lideri Berlinguer tarafından 'tarihsel uzlaş' olarak tanımlanan sınıf işbirlikçisi anlayışın İtalyan Komünist Partisi'nce de benimsenmesiyle yalnız bırakıldılar. Örgütsüz ve lidersiz kalan İtalyan 68'i egemenlerce bastırıldı.

Fransa'da da benzer bir durum yaşandı. Öğrencilerin başlattığı harekete işçilerden destek geldi. Her iki hareketin de kendi öz dinamiği ve farklı hızları vardı ama bu, 13 Mayıs 1968'de Paris'te 1944 Nazi işgalından bu yana yapılan en büyük ortak gösterinin gerçekleşmesini engellemedi. Komünist Parti yanlısı Genel İşçi Konfederasyonu (CGT) ve öğrenci liderlerinin kol kola 'Öğrenciler, öğretmenler, işçiler dayanışmaya!' yazılı pankartın altında yürüdüğü gösteride 100 binlerce işçi ve öğrenci 'On yıl yeter!', 'Zafer Sokaklardadır!', 'Yoldaşlarımızı serbest bırakın!', 'De Gaulle güle güle!' sloganlarını haykırdı. Grevlerin tüm sanayi kentlerine yayıldığı, 12 fabrikanın işgal edildiği Fransa'da posta, otobüs, tren seferleri durduruldu, bankalar çalışmadı. J.P. Sartre'ın 10 bin kişiye konuştuğu öğrenci işgalindeki Sorbonne'un büyük amfisinde verilen derslerde işçi ve öğrenciler toplumun nasıl devrimleştirilebileceğini tartıştılar. Sosyalist ve Radikal partilerle kurulmasını düşündüğü bir seçim cephesinin peşinde koşan ve baştan beri öğrenci hareketine karşı olan Fransız Komünist Partisi ile patronların gözünde meşrulaşma çabasındaki CGT kısa bir süre sonra öğrenciler ile işçilerin ilişkisini kesti. Diğer bir deyişle politöksen öğrencilerin bilincinin işçilere sirayet etmesini engellediler. De Gaulle hükümetinin işçi ücretlerini getirdiği özensiz bazı katkılan överek hareketi etkisizleştirdiler. Ayrıca De Gaulle'un sırf işçi ve öğrenci ayaklanmasını bastırabilmek için yaptığı iç savaş çağrısını da ciddiye alan FKP ve CGT'nin aktif desteğiyle tren, elektrik, gaz ve posta servislerindeki grevler sonlandı. Polisin ve De Gaulle'un yapmadığını FKP ve CGT başardı. Lidersiz ve örgütsüz kalan hareket, İtalyan 68'inde olduğu gibi, sönümlendi.

1965'de Vietnam işgalcisi ABD'nin 68'i, diğer ülkelerdeki gibi üniversite sorunlarının yanı sıra savaş karşıtlığı ve ırk ayrımcılığı temelinde gelişti. ABD gençliğinin temel sloganı o yıllarda ünlülerin ezgilerine de konu olan 'Hey, hey, LBJ, how many kids have you killed today?' idi. ('Hey hey JBJ! Bugün kaç çocuk öldürdün?') 350 üniversitede gençlerin savaş karşıtı eylem yaptığı ve Martin Luther King'in katledilmesiyle Washington'da nüfusun yüzde 70'ini oluşturan zenci Amerikalılardan binlerce silahlı eylemcinin Beyaz Saray'a iki blok kala ancak büyük bir polis gücüyle durdurulabildiği, onlarca siyahın öldürüldüğü, binaların kundaklandığı günler yaşandı ABD'de. Öğrenciler Oakland askerlik şubesine saldırdı ve 50 bin öğrenci Pentagon'u kuşattı; binlercesi Vietnam'da kullanılan napalm bombalarının imalat yeri olan Dow Chemical şirketinin merkezine yürüyüş sırasında polislerle çarpıştı.

1968 sonunda Johnson yerine Richard Nixon ABD başkanı seçildi. New York Times yazarı James Reston, yeni başkanın ülke dışındaki bir savaşla karşı karşıya olduğunu zannettiğini ama savaş karşıtı bir isyanın 'hattâ yurt içinde bir devrim'in onu karşıladığını çok geçmeden kavradığını yazmaktaydı. Hemen

harekete geçen Nixon savaş harcamalarını azalttı. 1971'deki 1. SALT silah sınırlamasının da yardımıyla 1967'de savunmanın bütçedeki payı yüzde 9.1 iken 1972'de yüzde 7'ye düştü. Ekonomideki resesyon sonucunda dolar devalüe edildi ama fiyatların düşmesi ücret artış taleplerini baskıladı. Nixon yönetimi seçmen yaşını 21'den 18'e düşürdü. Görünüşte de olsa gençlere 'siyasete katılma' ve 'kendini yöneticilerinden seçme' yolu açılmış oluyordu! Siyahları ve diğer azınlıkları yasal statülerinde de iyileşmeler yapılarak siyasetten dışlanmışlık görüntüsü ortadan kaldındı. ABD'nin Türk işi AFL-CLO işçi federasyonunun da yardımıyla emek hareketiyle öğrenci hareketinin ilişkisi engellendi. Alain Touraine'e göre, öğrenci-işçi ilişkisinin ABD'de kurulamayışının bir başka nedeni, bir devlet merkezileşmesinin veya bir proleter devrimci geleneğinin olmayıştıydı. Hareketin en güçlü ve en devrimci kanadı Kara Panter hareketi belli de en ağır bedeli ödedi. Liderleri katledildi ya da ağır hapis cezaları aldılar. Sermaye 'devrim'i durdurmuş ve ABD 68'ini söndürmeyi başarmıştı.

68'in yaşandığı emperyalist metropollerde öğrenci gençlik üzerinde Maoçu düşüncenin baskın karakterinin yanı sıra, Tek Boyutlu Adam başlıklı kitabında, sistemin bir parçası haline gelmiş olan işçi sınıfının devrimci öncü niteliğini yitirdiğini, toplumu ve işçileri kurtaracak öznenin ise aydınlar olduğunu iddia eden Herbert Marcuse'un düşüncelerinin hareketin emeğin ideolojisinden soyutlanmasında payı oldu.

Avrupa ve ABD'de genelde öğrenci kitlelerinin bir eylemi olarak yükselen 68 eylemleri çeşitli yöntemlerle eziildi. İşçi hareketiyle kesişen ve birleşen özellikler taşımakta birlikte, küçük burjuva reformizmini aşamadı. Emperyalist kapitalist rejim çürümüş de olsa, yönetim krizi çok büyük de olsa, emin karşısına dikilen gençlerin ve emekçi halk kitlelerinin öfkesi, kararlılığı ve gücü çok büyük de olsa, sistemi ortadan kaldırmak için bunların yetmediği biliniyor. Bu gerçeğin en güçlü kanıtıdır 68 hareketlerinin bastırılması. Diğer bir anlatımla ezilenlerin örgütüldüğü ve emek ekseninde birleşme eksikliği, krizin devrime dönüşme olanağını yok etmişti. Elbette bu arada, Avrupa komünist ve sosyalist partilerinin tarihsel ihanetlerini yani iktidar hedefinden vazgeçerek sistem içi parlamenter mücadeleye kendilerini kaptırmalarını ve hareket destek olmanın ötesinde köstek olmalarını da unutmamamız gerekir.

Aydın Çubukçu Bizim 68 başlıklı kitabında benzer bir yorumla durumu şöyle ifade etmekte:

"Sisteme karşı geniş ve kitlesel bir güvensizlik duyan öğrenci gençliğin ve onlara katılan işçi sınıfının bir bölümünün hareketi olan Batı 68'i, her iki kategorinin de özelliklerini yansıtmıştır. Kimi zaman kesişmelerine karşın, işçi sınıfı hareketinin ve öğrenci hareketinin hedefleri farklı olmuş ve işçiler, işbirlikçi sendika ve revizyonist partilerin de etkisiyle, ekonomik mücadele boyutunu aşamamışlardır. Öğrenciler ise, Vietnam savaşı, siyasi suikastlar, üniversitelerin anti-demokratik işleyişleri gibi 'kapitalizmin derin sarsıntılarını yansıtan belirtilere' takılarak 'bu belirtiler bittiğinde' gerekçesiz kalmışlardır. Silahlı eylem grupları ise, 'devrim bakımından en güçlü unsurları' barındırdıkları halde, bilimsel sosyalist devrim teorisinin eksikliği ve tutarlı bir işçi sınıfı ideolojisi yoksunluğu nedeniyle çökmüşlerdir."

TÜRKİYE'NİN 68'İ

Bir üniversite gençliği hareketi olan Türkiye 68'inin ülkeye özgü özellikleri vardır çünkü Türkiye bir emperyalist metropol değildi, yan bağımlı bir 'üçüncü dünya' ülkesidir. Avrupa ve ABD'de olduğu gibi öğrenci sorunlarının tetiklediği Türkiye 68 hareketinin temel sloganı 'Tam bağımsız ve gerçekten Demokratik Türkiye' idi. Bu sloganın açılımını kısaca şöyle yapmak mümkündür:

1919'da emperyalizme karşı ilk milli kurtuluş savaşını veren Türkiye 1939'dan itibaren TC'nin sınıfsal yapısı gereği kapitalist emperyalist sistemle bütünleşmesini hızlandırmış, 1952'de emperyalizmin çıkarlarını savunmak üzere kurulan NATO paktına dahil olarak bir kez daha emperyalizmin sultası altına girmişti. 1970'lere gelindiğinde, işbirlikçi hükümetler ABD ile 91 ikili anlaşma yapmış ve bu anlaşmalar sayesinde 35 milyon metrekare ülke toprağında 23 bin civarında ABD askerinin bulunduğu 101 Amerikan askeri üssü kurulmuştu.

ABD'ye ülkeyi işgal etme hakkı tanıyan 1959 anlaşmasının da aralarında bulunduğu bu ikili anlaşmaların Türkiye sosyalist ve komünist hareketinin bir parçası olan 68 gençliği tarafından kabul edilmesi mümkün değildi. Yasadışı, ulusal egemenliğe ve devletler hukukuna aykırı olan bu zincirlerin kırılması gerekiyordu. Bunun yanı sıra Türkiye askeri bloklara dahil olmamalı ve tarafsız ülkeler arasında yer almalıydı. Bu nedenle ülke güvenliğini tehdit eden ve bir toplu güvenlik sistemi değil ama kapitalizmin bir saldırı aracı olan NATO'dan çıkılmalı, ülke topraklarında ABD'nin komşu ülkelere müdahale amacıyla sürekli olarak kullandığı 'İncirlik'in de aralarında olduğu, Türkiye'nin denetimi dışındaki askeri üsler kapatılmalıydı. Özetle 'tam bağımsız' bir Türkiye kurulmalıydı. Bunu gerçekleştirmek için Amerika ve onun yerli işbirlikçileri ülkeden kovulmalı ve bu amaçla ikinci bir kurtuluş savaşı verilmeliydi. 6. Filo eylemleri başta olmak üzere Komer olayı dahil tüm gençlik eylemlerinin özünde bu düşünceler yatar.

'Demokratik Türkiye' talebi ise ilk ulusal kurtuluş savaşında çözülmeyen feodal kalıntılar sorunu ve düşünce ve örgütlenme özgürlüğünü içeriyordu. 68'e göre, feodal kalıntıların süregeldiği bir Türkiye'de demokrasi mümkün değildi çünkü emperyalist odaklarla birlikte hareket etme özelliğini de taşıyan feodal unsurlar kırsal bölgelerde yaşayan insanların özgür yurttaş olmalarının önündeki en büyük engeldi. Toprak ve tarım reformu yoluyla ağalık, beylik düzenine son verilmeli, 141-142.

maddeler başta olmak üzere düşünce ve örgütlenme özgürlüğünün önündeki tüm yasal engeller kaldırılmalıydı. 68 gençliği, bu çerçevede, sınırlı da olsa emekçi sınıfların örgütlenmelerinin önünü açan 1961 Anayasası'nın tastamam uygulanmasını istiyordu.

68'in bir başka özelliği, öğrenci sorunlarından kalkarak ülke sorunlarına ulaşması, bağımsızlık ve demokrasiden sosyalizme varmasıydı. Dünya ve Türkiye tarihini inceleyen ve ülke sorunlarının sınıflı toplumdan kaynaklandığını kavrayan 68'liler tüm insanlığın gerçek anlamdaki kardeşlik ve eşitliğinin hayata geçirildiği bir toplum düzeni olan sosyalizmi savundular. 68, bağımsız ve demokratik bir ülkeye sahip olmadan

sömürünün olmadığı bir düzenin kurulamayacağına bilincindeydi. Mücadelenin bu ikili bağımsızlık ve demokrasi, son durağı ise sömürsüz-sınıfsız bir dünya idi. Hareketin lider kadrolarının Türkiye İşçi Partisi (TİP) üyesi olması ve 68 öğrenci örgütleri FKF ve DEV GENÇ'in, fabrika ve toprak işgallerini, işçi ve köylü eylemlerini desteklemeleri 68'in bu ideolojik yanına işaret etmesi açısından önemlidir.

68 gençliği liderlerinin hemen hemen hepsinin TİP üyesi olması bir başka anlam daha taşır. Parlamentarist eğilimleri nedeniyle TİP'i eleştiren gençlik, sosyalist parti tarafından parti dışına itilmesi nedeniyle kendi örgütlenmelerini kurmak zorunda kaldı. Harekette, bazı kesimlerin dışında, bir partisizlik özlemi ve bu anlamda anarşizm yoktu. Ayrıca, THKO, THKP-C ve TİKP'nin her biri birer örgüttü ve tümü 1970'leri izleyen yıllarda yasal örgütlere evrildi.

68'de bu düşünsel yanların ötesinde dayanışma, paylaşma, vefa, yoldaşlık çok yoğun bir biçimde yaşandı. Kızıldere olayı hareketin taşıdığı bu değerlerin tümünü simgeler.

68'de etnik ve dinsel vurgular hiçbir zaman belirleyici olmadı. Bu durum, yaşanan dünyanın öznel ve nesnel koşullarıyla da tutarlıydı çünkü sosyalizm deneyinin eksiğiyle fazlasıyla somut olarak yaşandığı ve buna bağlı olarak emeğin ideolojik egemenliğinin ağır bastığı koşullarda başka türlü olması beklenemez. Özlenen, sınıfsız, sömürsüz ve insan onuruna yakışan bir toplumda, eşit ve özgür olarak, bir arada yaşamaktı.

GEZİ 68'İN KARDEŞİDİR

2000'lerin koşulları 68'li yıllara göre doğal olarak çok farklı. Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun 1990'da dağılmasıyla birlikte, emperyalist kapitalizm emeğin kazanımlarını adım adım geri almaya girişmiş, sosyal devlet büyük çapta ortadan kaldırılmış ve her türlü kamu hizmeti metalaşmaya başlamıştı. Kapitalizmin yeniden yapılanması bağlamında, özellikle üçüncü dünya ülkelerine IMF ve DB tarafından dayatılan neo liberal politikalarla, ucuz işgücü, uzun çalışma saatleri, esnek çalışma, yoksulluk, işsizlik, güvencesizlik emekçilerin yaşamlarının bir parçası haline geldi; kamu kaynakları özelleştirilerek sermayenin talanına açıldı. Fordist seri üretim yapan fabrika sistemi parçalanarak üretim metropollerin dışına itildi; üretimin üçüncü dünya ülkelere kaydırılması, bu politikaların benimsenmesindeki temel nedendi. Amaç, daima olduğu gibi, sermayenin kârının artırılmasıydı. Günümüzde, Gezi de dahil, dünyanın her yerinde ve bölgemizde yaşanan isyan hareketlerinde kapitalizmin yeniden yapılanma koşullarının etkisi yadsınamaz. Bunun yanı sıra 2000'li yıllarda yaşanan ve yaşanacak olan başkaldırıların, devrim hareketlerinin eskinin ilk durağı olmasını beklemek ve böyle bir iddiada bulunmak maddenin doğasına aykırı.

Bu gerçek elbette Gezi Direnişi'ni de içeriyor.

Gezi henüz tartışılmaya başladı ve bu tartışma gelecek yıllarda daha sağlıklı olarak sürecek. Bu bağlamda, bitirirken değerli akademisyenlerin Gezi'nin 'sınıfsal'lığı bağlamındaki bazı görüşlerini paylaşmak istiyorum.

İngiliz tarihçi Eric Hobsbawm, 'Mayıs 1968' başlıklı yazısında 68'i değerlendirirken hareketin temel aktörünün işçi sınıfı değil ama 'profesyoneller' diye adlandırabilecek bir toplam olduğunu, bunların en aktif olanlarının ise, çalıştıkları büyük örgütlenmelerden bağımsız olan öğrenciler, radyo ve TV çalışanları, planlama ofislerindeki teknisyenler, kamu ve devlet sektöründe çalışan araştırma görevlileri, öğretmenler ve benzerleri olduklarını belirtiyordu.

Gezi'nin sınıfsal analizini yapan Korkut Boratav ise, 'yüksek nitelikli eğitilmiş işçiler'in, yarı sınıf yoldaşları olan öğrencilerle birlikte kapkaççı büyük burjuvazinin ve onunla bütünleşmiş siyasal iktidarın devasa kent rantlarına el koyma girişimine karşı çıktıklarını söylüyor. Üst düzeyde olgunlaşmış bir sınıfsal tepkinin söz konusu olduğunu da ekliyor. Farklı ifadelerle başvurarak benzer bir sonuca ulaşan Metin Özügür, direnişin sınıf dışı olmadığını, profesyonel meslek grupları mensupları olan direnişçilerin son yıllarda proleterleştiklerini ve parka sahip çıkışın "bir toprak parçasının metalaşmasına karşı duruştan" başka bir şey olmadığını vurguluyor. Görüldüğü gibi, ne ağaçlar siyaset

dışı ne de 'Geziciler'. Eylemlerinin ve Gezi'deki yaşam tarzlarının temelinde politik bir duruş yatıyor. Bilinçli ya da bilinçsiz olarak kamuya ait bir alanın sermayeleşmesine karşı çıkıyorlar. Kurdukları komün tarzı yaşam, devrim marketi, devrim kitaplığı v.s. sosyalist bir özleminin ifadesi. Paranın olmadığı ve 'gülen gülle tartıldığı' böylesi bir yaşam, geleceğin komünist toplumunun ta kendisi..

Mustafa Sönmez haldı çünkü Gezi'nin dili metalaşmaya, sömürüye karşı bir dil ve sosyalizmin dili. Alain Touraine'nin, Avrupa 68'inin yeni bir durumla başa çıkabilmek için eskinin deneyimlerine başvuran insanların bir başkaldırısı olduğu, 1968'in 'ütopik komünizm'inin 1848 öncesi genç Fransız proleterleri tarafından yaratıldığına dair yaptığı değerlendirme de bu düşüncüyü destekler nitelikte.

Bu bağlamda 68 ile Gezi kardeşir.

"Faşizme karşı omuz omuza!" yılların eylem sloganıdır. "Kurtuluş yok tek başına"nın Gezi versiyonu "Her yer Taksim, her yer direniş"tir. "Tayyip istifa!" sloganları ise "De Gaulle güle güle!" ve "Morrison Süleyman/Yolculuk ne zaman?" haykışlarını anımsatıyor. Demirel'in "Bana sağcılar suç işliyor dedirtemezsiniz!" sözünü Başbakan ve çevresi aynen yineliyor. Devrimcilerin karşısına dikilen sermaye düzeninin zor güçleri de 40 yıldan bu yana değişmedi çünkü 68'den sonra da sermaye hâlâ iktidarda.

Biber gazına karşı limon ve deniz gözlüğünü keşfedenlerin 68 Fransası öğrencileri olduğunu yeni öğrendim. 2013'de Gezi'nin çapulcuları da 68'li kardeşleri gibi deniz gözlüğü kullanıyorlar ama gaza karşı daha gelişkin bir önlem olan anti-asit çözeltilerinden yararlanıyorlar. Toplanmak için bildiri yerine sanal ortamı kullanıyorlar. Ne var ki, teknolojiye gelişmeler, her iki isyanın da düzenle olan sorununu ortadan kaldırmıyor.

Türkiye ve dünya 68'inin dış politika vurgularının, antiemperyalist duruşunun, bazı gruplar dışında, Taksim'de yaşanmadığını biliyoruz ama buradan hareketle Haziran Direnişi'nin geleceğine ipotek koymak ve onu düz mantıkla değerlendirmek kadar anlamsız ve bilim dışı bir davranış olmaz. 68'de üniversitelere hapsolmayan gençlik hareketi daha sonra o dönem koşullarının da zorlamasıyla işçi ve emekçi eylemleri bazında Türkiye geneline yayılmıştı. Gezi de, kendi doğal gelişimi çerçevesinde, park sınırlarını aşarak kendine özgü biçimlerle, kent formlarıyla ülke boyunca büyük bir yaygınlığa ulaşmış geliyor.

Gezi ile 68 kardeşir. Gezi Direnişçileri ile dünya devrimini isteyen ve onun mücadelesini veren 68'liler kardeşir. Bu kardeşliği ne 70'lerde hayal bile edemediğimiz iletişim olanakları silebilir ne de ciddi ve ağırbaşlı 68 sloganlarının yerini alan Gezi'nin o mizah dolu, keyifli, enfes dili. Neden mi? Çünkü uğrunda bedel ödenen ve kazanmak istediğimiz dünya aynı ve birdir de ondan...

Öğrenciler hangi sınıftan?

Gezi direnişi, kısa zamanlı duraksamaların ardından tekrar tekrar sönümlenmediğini gösteriyor. Kimi zaman polis kışkırtma amaçlı saldırıyor, kimi zaman kitleler herhangi bir talep ya da slogana sahip çıkarak sokaklara dökülüyor.

Bu süreçte direniş halkında epey yazılıp çizilirken, gerek Kültür hareketini, gerekse bazı sol grupları isyanın dışında kalmaya yönelik bir kanı vardı: Bu bir 'orta sınıf' hareketidir...

Hareketin aniden ve kendiliğinden oluşu yadsınamaz bir gerçeklik olsa dahi, süreç boyunca bankanın arkasında öğrenciler ve işçiler vardı. Öte taraftan, üniversite öğrenciliğine bugün yapıştınmaya çalışılan bu 'orta sınıf' yaftası kanımızca hiçbir somut gerçeklik taşıyor.

Marx'ın temel aldığı üç sınıf olan ücretli işçi-sermayedar-toprak sahipleri sırasıyla yaşamsal ihtiyaçlarını kol gücü-sermaye-toprak kirası aracılığıyla karşılar. Orta sınıf tanımı Marksist ideolojide üst sınıfa nazaran daha az mala, nispeten daha yüksek gelir ve prestije biraz da otoriteye sahip olan kesim anlamına geliyor. Peki biz üniversite öğrencileri bu orta sınıf tanımının neresinde duruyoruz?

İşçi sınıfı beyaz yakalı/mavi yakalı olarak işin niteliğine göre ayrılabilir de, yaşamını devam ettirebilmek için emeğini satan herkes en basit tanımıyla işçidir. Türkiye'de kapitalist sermayenin tahakkümü altına alınan eğitim sistemi 'sözde' parasız eğitim sunsa da, üniversitede okuyan her genç harç, yurt, ulaşım gibi uzayıp giden bir masraf listesiyle başa çıkabilmek için çalışmak zorunda kalıyor. Muktedirlerin çıkarları doğrultusunda yaratılmış sınav sistemleri, ilkokuldan başlayarak okumak isteyen her çocuğu, en temel hak olan eğitimi parayla satın almasına hizmet eden dershanelere yönlendiriyor. 4+4+4'le işgücü haline getirilen çocuklar, şans yüzlerine gülüp de bir Anadolu lisesini kazandıktan sonra ise karşılarında LYS denen gulyabaniyi buluyor. Üniversite eğitimi ise bahsi geçen masraflar dolayısıyla hiç de öyle güllük gülistanlık bir öğrencilik şeklinde sümüyor. Zaten proletaryayı meydana getiren şey de bu değil midir? Tabii olarak var olan yoksulluk değil, iktidarı çıkar sağlaması için zemin oluşturan suni yoksulluk.

Üniversiteden elimize tutuşturulan mezuniyet belgesinin iş bulma garantisi taşımadığı, birçok mezunun

iş bulamadığı, beden veya beyin emeklerini yok pahasına sattıkları bir ülkede üniversite öğrencilerine giydirilmeye çalışılan orta sınıf gömleği bir hayli bol kalıyor. En iyi okullardan yüksek bir ortalamayla, bir de birkaç yabancı dille mezun olanlar, gökleri delen plazalarda kendilerine bir yer edinmeyi umarak yine üst sınıfa para kazandırmak için çalışıyor, çalışıyor ve daha çok çalışıyorlar. Egemen sınıf, bağımlı sınıfın arasından en yeteneklilerini arasına alabildiği ölçüde egemen konumu daha sağlam ve tehlikeli bir hal alıyor. Egemen sınıfa atlamaya ramak kaldığını zanneden pahalı giysili işçilerse patronun cebini doldururken aslında kendinden olanın çalışan değil patron olduğunu sanıp yanındakilerle rekabet ediyor.

12 Eylül askeri darbesinden Türkiye solu ağır yenilgiler almışken, ilk demokratik tepkiler yine öğrenci hareketinden çıktı. Bin bir zorluk altında çıkarılan dergiler, kültür-sanat adı altında kurulan kulüpler, öğrenci hareketinin sol içinde azımsanamayacak bir eylemlilik kaynağı oluşturduğunu gösteriyor. Muhafız bir çizgide ilerleyen öğrenci hareketi, 80 sonrasında 'yeni dünya düzeni', yani kapitalizmin mutlak tahakküm ilanı amacına hizmet eden en önemli araçta eğitim sistemiyle apolitize edilerek sindirildi. Devlet iradesini sorgulamayan, 'halinden memnun', eliyle sütüyle karışmayan bir gençlik yaratılmaya çalışıldı. Ancak bu girişimin kısa süreli bir başarı sağladığı bugün Gezi direnişiyle ortaya çıktı. AKP iktidarı dikta yönetimine başkaldıracak kimseyi bırakmadığını zannederken öğrenciler yine bu direnişin yoğunlukta olan kesimi oldu.

Üretken işçi olmaya doğru evrilen üniversite mezunluğu, kol gücüne dayanmasa dahi sınıfsal karakteri itibarıyla orta sınıf niteliği taşımaz. Tersine mezun olup yaşamak için emeğini satar ve işçidir. Devrim, işçi hareketi çevresinde şekillenir ve öğrenciler tarafından desteklenir ancak Türkiye'de öğrencilik ve üniversite mezunluğu bu bağlamda işçi sınıfıyla dolaylı da olsa bağı kopamaz bir nitelik taşır.

Gezi direnişi devam edecek ancak tarih bu onurlu direnişi bazılarının beklediği gibi bir orta sınıf direnişi diye değil bir halk isyanı olarak yazacak. Çünkü biz öğrenciyiz, memuruz, öğretmeniz, avukatız, doktoruz, inşaat işçisiyiz. Biz halkız...

ÇALIŞAN BİR ÖĞRENCİ ANLATIYOR

Gezi sürecinde özellikle Taksim bölgesinde direnişin militanları hem öğrenci hem de bar çalışanı olan arkadaşlarımızdan birisi ile röportaj yaptık. İsmi ne biz vermek istedik ne de o... Malum iktidar Gezi direnişine katılan öğrencilerin burslarını keseceğini ilan etti. Zaten çalışmak zorunda olan bir arkadaşımızı bir de bursundan etmek istemedik...

Bir öğrenci neden çalışır?

Aslında bu soru kendi içinde bir ironi barındırıyor, insan kendi kendine soruyor haliyle. Hem öğrenciyim adı üstünde ama çalışıyorum, çalışmak zorundayım bu nasıl iş, ben nasıl öğrenciyim? Öğrencinin boş zamanı olması gerekir. Çünkü araştırması, kitap okuması, tiyatroya gitmesi, film izlemesi ve sosyalleşmesi gerekir.

Ben üniversite birinci sınıfta çalışmaya başlamıştım, ailemden gizli olarak çalışmaya başlamıştım. İlk başta söyleyememiştim.

Daha sonra aileme çalıştığımı söylediğimde, "Oğlum sen öğrencisin, ne çalışması?" demişlerdi. Evet normalde de buydu aslında, öğrenci dediğin dersine çalışır, para kazanmak için çalışmaz. Ama işte Türkiye'de öğrenci olmak hele ki İstanbul gibi bir yerde öğrenci olmak yüksek yurt ücretleri, yüksek ev kiralara, pahalı toplu taşıma araçları, vs. derken çok daha da zorlaşıyor. Bir kere hayat çok pahalı. Bu yüzden bir öğrencinin çalışması için Türkiye şartlarında çok neden var. Yani şimdi ben bir başbakanın oğlu Bilal Erdoğan değilim ki çalışmayayım.

Peki bir öğrenci neden barda çalışır?

Öğrenci adam oturur dersine

çalışır, para için çalışmaz dedim az önce. Hadi neyse çalışsın barda mı çalışsın yani?

Belli bir saat karşılığında ücretini satarak eline geçen üç-beş kuruş parayla bu öğrenci ne yapsın, sinemaya mı gitsin, tiyatroya mı gitsin, arkadaşlarıyla otursun bir yerde bira mı içsin? Size soruyorum. Barda çalışma koşulları çok ağır aslında, en az 12 saat çalışıyorsun ve emeğinin karşılığını da alamıyorsun. Eline tutuşturulan 40 lira 45 lira... Barda çalışırken günün yarsından fazlasını harcadığın için haliyle kendine zaman ayırabilme gibi, arkadaşlarıyla bir yere gidebilme gibi bir şansın olmuyor. Bugüne kadar bir çok insanla tanıştım barda, benim gibi part time çalışan. Ve sanırım bir öğrenci kendine ayıramadığı zamanı, gidemediği sinemayı, arkadaşlarıyla beraber içemediği birasını, sosyalleşme faaliyetlerini bar ortamında kapatıyor. Sosyalleşmesini orada tamamlıyor gibi... Tabii bu ne kadar sağlıklı bir sosyalleşme, tartışılır.

Barda çalışmanın sıkıntıları var mı? Ne gibi sorunlarla karşılaşılıyorsunuz?

Barda çalışma bazen keyifli olduğu kadar sıkıntısı bol olan bir iş. Yaklaşık olarak 12 saatten fazla çalışıyorsun, tabii yoruluyorsun, eline geçen para 45, 50 lira... bazen çok fazla içen insanlar oluyor, tabii sarhoş oluyorlar, işte o durumda sarhoşlarla uğraşması zor olabiliyor. Bar ortamında çalışmak, çalıştığın iş arkadaşlarıyla çalışma şekline göre değişebilen bir şey. Ekip işi biraz da. Tabii dediğim gibi gelen müşterilerin de nasıl olduğu önemli...

Polis üniversitede ne yapar?

1961-62 yıllarında Yale Üniversitesi'nden Stanley Milgram'ın adlı bir sosyal psikolog, savaş suçlarının sıklıkla, "Ben sadece görevimi yerine getirdim," şeklinde savunma yapmaları üzerine bir deney yapmaya karar verir. Deneye 40 denek katılır ve deney bir kurmacadan ibarettir. Denekler kurayla kazandıklarını sandığı soru sorma hakları ile denek sandıkları diğer kişilere çeşitli sorular soracaklardır. Sahte denekler ayrı bir odada tutulmaktadırlar. Ve sırayla sordukları her soruda, verilen her yanlış cevabın ardından sordukları kişiye kablo sistemi ile elektrik akımı vereceklerdir, daha doğrusu öyle olduğunu sanacaklardır. Mikrofon ve ses sistemi yardımıyla sorulan sorular diğer odada bulunan sahte deneklere iletilirken, diğer odadan her yanlış cevabın sonunda elektrik akımını veren butona basan deneklerin sahte çığlık sesleri duymaları sağlanmaktadır. Verilen her yanlış cevabın sonunda elektrik akımı 15 volttan başlayarak 30-45-60 şeklinde 15'er artarak 450 volta kadar varacaktır. Deney sırasında volt arttıkça deneklere devam etmeleri gerektiği söylenir, bu yönde sık sık telkinler yapılır. Bir kısım denek duruma başta üzülmüşler ancak devam ederler, bir kısım denek deneyi baştan sonra 'görev bilinci' ile sonuna dek soğukkanlılıkla devam ettirir, hatta bir kısım denek ise voltaj arttıkça ve sorular ilerledikçe gülmeye, zevk almaya başlar.

Farklı ekonomik ve kültürel ortamlardan seçilen 40 denekten hiç birisi 300 volttan önce deneyi terk etmiyor. 40 denekten 24'ü 450 volta kadar çıkıyor. Deney Münih, Roma, Güney Afrika ve Avustralya'da tekrarlanıyor. 450 volta kadar çıkan denek oranı bazı yerlerde yüzde 85'e kadar çıkıyor. Bu durumu sosyal psikoloji 'mesleki duyarsızlaşma' olarak ifade ediyor. Mesleki duyarsızlaşma; en masum kişilerin bile uygun ortamda kişilik değişimine uğrayabileceklerini, destekçi bulan kişilerin sadistleşebileceğini söylüyor.

İçinde bulunduğumuz günlerde deneyin bütün bu sonuçlarını okuyan herkesin aklından Gezi Direnişi ve polisin vahşi saldırısı aklına gelecektir. Polislerin büyük kısmı ruh hastası oldukları için değil, 'görevleri' olduğu için ve AKP iktidarı, hatta bütün kapitalist iktidarlar öyle emrettiği için insanları öldürmektedir, halka vahşice saldırmaktadır. Onları 'ruh hastası' gibi davrandıran kendi ruhsal sorunları değil bizzat sistemin ve iktidarların hastalıklı olmasıdır. Hastalıklı sistem en sadık

uşakları olan polisleri bile uzun saatlerle aralıksız çalıştırmaktadır, emirlere itaati sorgulamayan polisler bunun bile sorumlusunun direnişçiler olduğunu sanmaktadır. Evet, hastalıklı olan bütün kurumları ile bu sistemdir. Ve başta polisler olmak üzere bütün kurumları 'ruh hastaları' yetiştirmektedir. Eylemcilerin kafasına gaz kapsülü atmaktan, plastik mermi sıkımdan zevk alan ruh hastaları... Sonuç olarak bizim polislerin zorbalığına karşı olan mücadelemiz kişisel değil kurumsal bir meseledir. Bir polisin iyi bir insan olması suçu eylemlerde aramayı gerektirmez. İyi bir polis, devletin ona emrettiği bu insanlık dışı görevleri yani iktidarın polisi olmayı reddeden polistir. Kaldı ki AKP döneminde yetiştirilen polislerin bir kısmı mülakatlarda özellikle baştan gerçek anlamıyla sadist ruhlulardan, halk düşmanlarından seçilmektedir.

Şimdi AKP, polisi üniversitelere sokmak istiyor. Baştan söyleyelim: **Polis üniversitelerde sadece bir inceleme konusu olabilir ve üniversiteye sadece denek olarak girebilir.** Hele AKP'nin 10 yıl içerisinde yetiştirdiği polisler!

Polislerin ve özel güvenlikçilerin işi üniversitede bilimi ve hak arama mücadelesini engellemektir!

AKP hükümeti üniversiteler gibi, bilimin ve özgürlüğün hâkim olması gereken yerlere kendi kolluk kuvvetlerini koymayı düşünüyor. Eğer karşı çıkıp mücadele verilmezse önümüzdeki yıl üniversitelerin kapılarında polisler olacak. Üniversitelerde her gün cinayet, hırsızlık gibi olaylar olmadıkça göre; polis üniversiteye asli ve politik görevini gerçekleştirmeye geliyor. Yani toplumsal muhalefetin en dinamik ögesi olan öğrenci hareketini bastırmak için geliyor. Ülkenin geleceği olan üniversite gençliği baskı altına alınmak, susturulmak isteniyor.

Elbette öğrenciler yabancı değil polis zoruna. Türkiye öğrenci hareketi tarihinde, hatta hareketi geçelim, Türkiye'de öğrenci olmanın tarihinde bile on binlerce polis kurşunu, işkencesi, dayığı görüldü. Fazla uzağa da gitmeye gerek yok. Başbakan'ın ODTÜ'ye binlerce polisle gelişini, polisin öğrencilere saldırısını, ODTÜ ormanlarında pusu kurup öğrencileri linç edişini de; Dicle Üniversitesi'nde Hizbullahçılarla bir olup yurtsever öğrencilere saldıran polisleri de unutmamak.

Ama iktidar da gençlikten korkmada haklı. Haziran Ayaklanması'nda da gördük ki üniversite gençliği, yani geleceğin işsizleri, kravatlı köleleri ve geleceksizleri olarak bu düzene isyan ediyor. İktidara başkaldırıyor. Ve bu başkaldırı o kadar korkutmuş olmalı ki AKP iktidarını, üniversitelerdeki bütün özgür düşünce ortamını yıkmak pahasına kontrol etmeye çalışıyor gençliği.

Sürekli 'saldırgan', 'vandal', 'ayyaş' gibi tanımlamalar yapıyor iktidar gençlik üzerine. Gençleri terörize etmeye çalışan; ölen gençlerin arkasından "Zaten teröristti..." diyebilecek kadar insanlığını yitirmiş bir medya, polis, hükümet kışkırtıcı gençlik. Oysa kolluk kuvvetleri öldürmese Medeni bu yıl üniversiteli olacaktı. Ya da sivil polis eşliğinde katledilen Ali İsmail üniversitesine gitmeye devam edecekti. Ve hiçbir polis katledilen bu gençler kadar masum değildir. Asıl suçlu, asıl katil, asıl saldırgan üniversitede okuyan, özgürlük isteyen, daha iyi bir dünya isteyen gençler değil; polistir!

İktidar 2023 safsatasıyla sağda solda konuşurken, 10 yıl sonrasını yaratacak olanın biz gençlik olduğunu unutuyor. Sokağın da okulların da ülkenin de asıl sahibinin gençlik olduğunu görmezden geliyor. Fakat iktidara da onun polisine de gereken cevabı gençlik verecek!

Bu coğrafyada Ali olmak önemlidir. "Ali'yi sevmekse" diye başlayan şursuz cümleler hiç azalmaz bu önemi. Şah-ı Merdan Ali, 661'de zehirli bir kılıç darbesiyle vurulduğu günden bu yana eziyet ve zulüm gören Aleviler kadar onlarla yüzyıllardır bir arada yaşayan Anadolu insanı da sever Ali'yi, sahiplenir. Bu yüzden Alevi olmayan halkın da çoktur Ali oğlu.

Nice Ali geçmiştir bu topraklardan; hakikat kapısını açtığı için yok edilen, inancından dönmesi için zulmedilen nice Ali'ye çok ağıtlar yakılmıştır. Hain pusularda, vicdana kapısı kapalı zindanlarda, darağacında ölen öyle çok Ali'miz vardır ki, ağıtlarımız art arda dizilse arşa varır.

Bir Ali'yi daha verdik sonsuzluğa. Güzel bakışlı, güzel yürekli Ali İsmail de ayrıldı bu dünyadan. Savunmasız bir delikanlıyı vura vura öldürecek kadar gözü dönmüş katillerin emri büyük yerden aldıklarını bilemedi Ali. İfadesinde "Sopalarla vurdular, neden vurdular bilmiyorum" dedi. Sonra götürüldüğü hastanede karşısına çıkan doktorun da, kılık değiştirmiş Yezid olduğunu bilemedi Ali.

Kerbela'da İmam Hüseyin ve müritlerini aç susuz bırakarak zulmeden, sonra da hepsini kılıçtan geçiren Yezid bin Muaviye, halifelik ve iktidar adına yapılan kötülüklerin en eski temsilcilerinden biriydi. İnsanın insana ettiği kötülüğün simgesi olarak Anadolu'da küfür anlamına geldi onun adı. Çocuklara onun ismi verilmedi 14 asırdır, giderek "zalim" anlamı kazandı. Kötülüğün yeryüzündeki tezahürü Yezid oldu, iyiliğin ise Ali.

Hâlâ Yezid'i aklamaya çalışanlar olsa da, halk kararını verdi. Yezid zalimdir, Ali yiğit. Yezid iktidara tapınır, Ali doğruluğa. Yezid sinsice pusu kurar, Ali mertçe savaşır.

Şimdi Yezid'in yolundan gidenler ne derse desin, Ali iyiliktir, Ali doğruluktur, Ali kötülüğe isyandır, Ali insanlıktır. Bu yüzden Ali, çocuklarımızın adlarıyla çoğalsın. Yezid'in adı ise nefretle tükürülür boşluğa.

Ali İsmail'i unutma. Çünkü onu unutursan iyiliğin adını unutursun.

Evet, bu fekalade büyük bir oyun!

HAKAN TABAKAN

Örneğin, en son bir grup Batılı sanatçı fikir belirtiyor; Gezi Olayları'nda hükümetin kendi kolluk güçleriyle kol kola girip sahnelediği 'şey'e istinaden. Derken bir uğultudur başlıyor rüzgârda, bildiğimiz koroda, Melih Cevdet'in şiirinde bir kinayeye geçtiği gibi, kökü dışarıda, kökü dışarıda... Ama muhteremler pek inanarak söylüyor bunu; bakın işte diye bir hoş oluyorlar, "dedik ya" diyorlar, "kökü dışarıda..." Hakikaten yahu, hiç yorulmaz mı insan aynı şarkıyı söylemekten?

Evet, eski terane: Büyük Oyun! Aslında memlekette hiçbir menfi bir şey yok ama işte oyun var, hem de büyük bir oyun var. Bütün analizleri bu kadar. Bitti. Kendi evhamlarının bir olay örgüsü de yok, direkt sonuca geçiyoruz. Porno film gibi canına yandırdım, dedi Çiko. Karıştırma mevzuyu diye kovaladım Çiko'yu. Neyse...

Şimdi Sean Penn, Susan Sarandon, Davit Lynch gibi sanatçıların eleştirilerine gelen cesur cevaplara bakın (Hani cahil cesareti denir ya...):

- * Ey Oscar'lılar, ağzınızı bir çalkalayın hele!
- * Hey Oscar'lılar, sizi mahkemelerde süründüreceğiz!
- * Densizler!
- * Milli İradeye saygısızlar!
- * Oscar'ım var diye ahkâm kesemezsiniz!
- * Küstahlar!
- * Birileri servis etmiş, onlar da imzalamış...

Yani hep 'büyük oyun' paranoyasının güzellmeleri bunlar. Biraz daha yol alsalar ana avrat düz gidecekler bre...

Ortada büyük ve eski bir oyunun olduğu muhakkak, üstelik epeydir oynanan bir oyun. Ama halkın üzerinde, tüm zamanların mukteditleri tarafından kurgulanmış ve sahnelenmiş-sahnelenmekte olan bir oyun. Ne ki sizin dediğiniz oyun değil bu oyun. Sonuçları acı verici olan, bedelleri zaten hep halk tarafından ödenmiş ama üstesinden de hep gelinmiş, aktörleri hep deşifre edilmiş oyunlar...

Şimdi şuraya aktaracağım 19. Yüzyıl'ın son çeyreğinde Chicago'da başlayacak ve ucu elbette, hem de kendi kendine Haziran 2013 Türkiye'sine 21. Yüzyıl'ın ilk çeyreğine gelecek.

Tüm bunları Howard Fast'ın tanıklığında yazıyorum.

Hareketin içinden doğan güç

"Bir söz vardır; yürek yalnız bir kez görür, sonra gözler görür." 1877 yılı, Büyük Grev sırasındaydı. Bu grev, işçi hareketlerinin uyanması gibi bir şeydi. Başlangıçta gerçek bir örgüt yok. İşçiler aletleri bırakıyorlar, sonra başkaları, sonra öteki... Ülkenin başına daha önce gelmemiş bir grev ve işçi hareketi olana kadar birbiri ardına durdu demiryolu yapımları. Ama sözü edilen liderler yoktu. Liderler de aynı yoldan, hareketin içinden kendiliğinden doğacaktı. İşte Albert Parsons böyle doğdu.

1877 Temmuzunda işçi sınıfının o güne

kadar yapmadığı bir miting yapıldı. İşçiler Market Street'e yöneldiler. Madison kesiminde toplandılar. Kaç bin kişiydi Tanrı bilir. Saatlerce akın akın geldiler meydana. Öyle bir insan yüzü oldu ki... Üzeri insan yüzleri, meşaleler ve pankartlarla büyüyen bir haliydi meydan.

Ama umudumuz var

Albert Parsons çıktı ve şöyle seslendi insanlara:

"Ekmeği özgürlük, sütü bağımsızlık olan Amerikalı vatandaşlar, sizinle adalet ve haksızlık hakkında konuşacağım. İnsanların haklarını değil, umutlarını anlatacağım. Çünkü hak denen şeyden nasibimiz kıt, ama umudumuz sonsuz!"

Başka zaman şöyle der Parsons:

"Bir adamı günde 12 saat çalıştırıp yaşaması için gerekli paranın yarısını ver, sonra da dikkatli ve haklı oy vermesini bekle. Çocukları açlıktan ölüyorsa oyunu satar mı satar arkadaş!"

McCormic grevcileri fabrikaya yürümeye başladı. Kimse kışkırtmadı onları. Kimse zorlamadı yürümeye, dinlemeyi bıraktılar, dış kapılara doğru yürümeye başladılar. Ama daha onlar bir şey yapmadan fabrika polisleri ateş etmeye başladı. Savaş alanına döndü orası. Grevciler silahsızdı. Polis sıra olmuş, tabancalar bir kol uzaklıkta, tüfekler desen öyle, rast gele ateş ediyorlardı. Fabrikanın bu rağmen takviye istediğini gördüler. Bu uzun vakit ister değil mi? Ama sanayide bir araba polis yetişti, arkasından iki araba... Derken silahlı 200 polis sardı her yanı.

Yine polis, yine cop

İşçiler, savaş alanındaki askerler gibi döküldü. Oldukları yerde dikilen, ateşi umursamayan işçilerin üzerine coplarla yürüdüler, vura döve dağıttılar onları. Olayları protesto etmek için Haymarket meydanında toplandı herkes. İşte böyle başladı olaylar. Bu yalnız McCormic ve Kereste sürücüler grevi değildi. Pullman da grevdeydi. Brunswick Paketleme işçileri de grevdeydi ve yalnız Chicago'daki değil, St. Louis, Cincinnati, New York, San Francisco'daki işçiler

hep grevdeydi.

Ertesi gece 20 bin kişi gelmedi Haymarket Alanı'na. Miting başlama saatini geçiriyordu. Ne kötü bir geceydi. Yağmur yağdı yağacaktı. Yağmur korkusu halkı ürkütmüştü, bu yüzden gelmemişti çoğu. Oradakiler de toplantının bir an önce başlayıp bitmesini istiyordu.

Patlama, yani bomba... Nasıl oldu biliyorsun, belki de bilmiyorsun. 200'e yakın polis, başlarında Ward ve Bonfield olduğu halde caddeye akın ettiler. Niçin? Nasıl? Ne sebeple geldi bunca polis? Böylesine sakin, böylesine sessiz bir miting, nasılsa dağılmaya başlamış ve kala kala 500 kişi kalmış bu mitinge ne amaçla akın etti polis? Kalabalık, caddenin öteki ucuna doğru ilerlemeye başladı. Sonra nereden atıldığı bilinmeyen o bomba geldi. Polislerin önüne düştü ve bir polis öldü...

O bombayı atan bizden biri değildi! Sonra...

Ustalarından cadı avı

Polis çıldırmıştı. Bu planlanmış bir çıldırmaydı ama. İşadamlarıyla görüşüp para istediler, aldılar da. Binlerce dolar verdi hepsi. Sonra Chicago'ya daldılar vura kıra, insanları öldüre öldüre, işkence makinesi gibi, halkı gece yarısında evlerinden alıp sokaklarda sürükleye sürükleye, kuşku buldukları herkesi tutuklayarak koşuştular kentin sokaklarında. Bir işçi tulumu görmeleri yeterliydi. Tutuklevlerini dolduran işçiler... Batıdaki Pinkertonlar Chicago'ya fırlatıldı. Belki bin kişi tutukladılar. Böylesi görülmemiş değildi bu ülkede. Belki hiçbir ülkede görülmesi değildi böyle bir şey.

Garip, uğursuz ve görülmemiş şeyler oluyordu bu ülkede. Çalışanlar ve çalıştırılanlar arasında büyük uçurumlar oluşuyordu. Son 12 yıldır da bu uçurum kanlı savaşlarla büyüüp duruyordu. *Knights of Labor* ve *Molly Maguires* gibi örgütler meydana geliyordu; bu örgütler emeği birbirine kaynaştırmak ve birleşik bir güç yaratmak amacındaydılar. Bunların karşındaysa dünyada eşi benzeri görülmemiş bir kiralık asker ordusu vardı. Bu ordu hapishane kaçkınları, Batı'nın

büyük kumarbazları, kabadayılar, gangsterler, hırsızlar, profesyonel katiller, toplumda yeri olmayan toplum düşmanı iti kopuğu satın alan Pinkerton'un ordusuydu.

Yargı organları bu tür suçlulara göz yumuyor, böyle suçlarla tutuklu kişiler varsa özel af çıkarıyor, Pinkerton'u besliyordu. Özel bir orduydı Pinkerton ordusu. Özel bir vahşet tekniğiyle eğitilmişti. Özel silahları, özel donanımları vardı. Ve tek amaçları gelişen işçi örgütleriyle savaşmak ve onları parçalamaktı. Pinkerton kıyımları halka duyurulmayıp örtbas edildi.

Bir uzun direniş

Uzun bir direniş macerasının özetidir bunlar. Birçok insan öldürülmüş, hapsedilmiş, korkutulmuş, sindirilmiş. 1877'de başlayan eylemler çalışanların tarihinde önemli mevzilerin kazanılmasıyla sonuçlanmıştır.

Doğrudur! Tüm delilleri ve olay örgüsüyle büyük ve eski bir oyun sahnelenmektedir muhteremler. Evet. Ve fakat... Bu oyunun farklı özellik ve işlevlerdeki aktör, aktris ve figüranları olmamak elinizdeydi oysa.

Halk kazanmaya, tarih de sizi yargılayıp kaydetmeye başladı bile, ülkenin güzel topraklarında, bir uzun gündönümü itibarıyla. Gezi'de bir yol açıldı şimdi. Orada daha fazla durmaya gerek yok. Meseleler çözüm, çözümse fikirler ve eylemler ister.

Yazıyı Melih Cevdet'in bahsettiğim şiiriyle bitirsem... ☘

DÜZENLİ DÜNYA

Bayılırim şu düzenli dünyaya

Kışı yazı

Baharı güzü

Gecesi gündüzü sırayla.

Ağaçların kökü içerde

Bütün ağaçların kökü içerde

Dalların başı yukarda

İnsanların aklı başında

Bütün insanların aklı başında

Beş parmak yerli yerinde

Baş işaret orta yüzük serçe.

Diyelim kalksa da serçe

Orta parmağa doğru yürüse

Ne haddine!

Yahut akasyanın biri

Başını toprağa daldırdığı gibi

Bir gezintiye çıksa

Merhaba kestane, merhaba çam

Selâmün aleyküm, aleyküm selâm

Kimsin nesen nerelisin derken

Laf açılır mı bizim akasyanın kökünden

Bir uğultudur başlar rüzgârda

Kökü dışarda, kökü dışarda...

Yahut ne olur koca bir dağ

Baş aşağı gelsin...

Aman Allah göstermesin.

Bayılırim şu düzenli dünyaya

Altta ölümler

Üstte diriler

Gel keyfim gel!

Melih Cevdet Anday

Tarih ve tekerrür

SERKAN YASSI

Türkiye 11 yıldır AKP'nin yönetimi altında. Gelişmeler ve gelinen nokta bize fazlasıyla Özal'lı ANAP dönemini hatırlatıyor. Hatırlayın 1980 öncesinde Başbakan Demirel tarafından getirildiği ekonomi yönetimi, darbenin hemen sonrasında da askeri diktatörlük tarafından Turgut Özal'a devredilmiş idi. Ekonomi ve dolayısıyla ülke yönetimini 11 yıl yürüttükten sonra Turgut Özal Cumhurbaşkanı olarak Başbakanlığı ve Anayasa gereği ANAP liderliğini bıraktı. Yerine kontrol edebileceğine inandığı Yıldırım Akbulut'u, o zamanki ANAP'ta mevcut gücü ile ANAP liderliğine ve Başbakanlığa getirdi. Sonra zaman içerisinde ANAP'taki etkisi ve ağırlığı ortadan kalkınca Mesut Yılmaz bu göreve, Özal'a rağmen geldi.

Hatta bu iki dönem o kadar çok birbirine benziyordu ki, aynı AKP'nin 2008 yerel seçimlerindeki gibi, ANAP da 1987 yerel seçimlerinde sendelemişti. Yakın gelecekte yaşanacaklar da ANAP'ın ve Özal'ın 1990-1993 döneminde yaşananlara fevkalade benzeyecek gibi gözüküyor. Ama siyaseten bunu yaşamamak için Başbakan'ın bir planı var. Başkanlık veya 'Parti Lideri Cumhurbaşkanı'...

Yine bu iki dönemi karşılaştırmaya devam edersek, her iki dönemde de fevkalade olumlu şartlar olmasına karşın, sürdürülebilir, kalıcı bir gelişmenin sağlanamadığını görüyoruz. Bu nedenle, Türkiye'nin dışında konjonktür gereği kendiliğinden oluşan olumlu koşulların sona ermesinden hemen sonra kısa aralıklarla 1991, 1994, 1998, 1999, 2000 ve 2001 krizleri ardı ardına yaşandı. Türkiye 1994 yılında yüzde 6.1, 1999 yılında yüzde 6.1, en son 2001 yılında da yüzde 9.5 küçüldü.

Oysa Turgut Özal, özellikle darbenin sonrasındaki

dönemde grevlerin tamamen yasaklandığı, her türlü kanunun, kanun çıkarma telihiği ve metodolojisi ile olumsuz görüşler göz ardı edilerek kolayca çıkarılabildiği, Kanun Hükûnünde Karamneler ile yasama erkinin 'by-pass' edildiği, muhalefet olmayan bir 11 yıl boyunca ülkeyi dilediği gibi yönetmişti. Yapılan yasal düzenlemeler, çoğu zaman o konunun ilgili kurumlarına dahi danışılmadan yapılıyor, muhalefet partilerinin görüşünü dinlemek zaman kaybı olarak nitelendiriliyordu. Bu dönemde dış yardımlar da önceki dönemlere göre

değişiklikler yapılamazdı. Zira yapılması gerekenler genelde ve hatta tamamen devletin yapısal evrilmesini, kurumsallaşmasını, partizan yaklaşımlardan uzaklaşmasını, kişisel veya grupsal menfaatlerin bir kenara bırakılmasını gerektiriyordu.

Bunun yerine günün tadını çıkarmak, mevcut koşulların faydalarından maksimum düzeyde yararlanmak işlerine geliyordu. Başkanlık teklifi de bu çerçevede düşünülmekteydi. Nasılsa tüm yetkileri kullanıyorlardı ama 1990-1993 döneminde Özal'ın yaşadıklarını yaşamamak ve kendileri için istedikleri iki şey daha

artmıştı, dünya piyasaları gelişme ve büyüme trendinde idi. Bugünkü kadar olmasa da bir yerlerden para geliyordu. Kaçakçıların, kara paracıların, hayali ihracatçıların paraları getirilsin diye defalarca yasal düzenleme yapılmış, önemli ölçüde paranın gelişi de sağlanmıştı...

Ne kadar benziyor değil mi geçen 11 yıllık AKP dönemine?

Yemeyen domuz!

O zaman da devlet imkanları kişilerin ve belli grupların menfaatleri doğrultusunda seferber edildi. Turgut Özal en güçlü olduğu dönemde 'Başkanlık' sistemi önerisini ortaya atmış, bu sistemin yararlarından dem vuruyordu. Tabii onun aklında başkan olarak kendisi olduğundan, bu makam ona cazip geliyordu. Şahsi veya bir grubun menfaatleri gözetilerek yapısal

vardı. Cumhurbaşkanının Sorumsuzluğu ve Cumhurbaşkanı olması halinde dahi Parti Liderliği...

Yani onların 'Başkanlık Sistemi'nden anladıkları, her türlü yetkiye sahip olmak ama hiçbir şekilde hukuken sorumlu tutulmamaktır. Aslında Başbakan'ın kafasının içindeki başkanlık sistemi de budur. Yoksa bugün itibarıyla zaten tüm erkleri (yasama, yürütme ve yargı) elinde tutan Başbakan neden daha fazlasını istesin? Demokrasi sevdası olmadığı pek açık...

"Tarihten ders alınsaydı tekerrür eder miydi?" der Mehmet Akif bir şiirinde mealen. Biz de tarihten ders almayan milletlerin en başında gelen bir millet olarak, muz kabuğu görüldüğünde, "Yine mi düşeceğim?" diye tepki vermekten bıkmadık. Muz kabuğu da apaçık önümüzde.

ZELİHA MERDAN

Islam Kalkınma Bankası ile yapılan anlaşma, tam da Gezi sürecinin yaşandığı günlerde, AKP'nin faiz lobisine 'polise taş attıkları için' çok kızgın olduğu 18 Haziran'da imzalandı.

İslam Kalkınma Bankası'na sadece diplomatik misyonlara tanınan düzeyde imtiyazlar tanındı. Öyle ki İKB çalışanlarının vergiden muafiyetleri ve dokunulmazlıkları var. İKB belge ve arşivleri nerede olursa olsun devlet açısından dokunulmaz olarak kabul edildi.

Aklınızdan öyle hemen kötü kötü şeyler geçirmeyin, adı banka ama bir Kalkınma bankasının var oluşunun amacı öncelikle sevap işlemektir. Özeldir İslam Kalkınma Bankası da Müslüman ülkelerin kalkınmasına destek olmak için bizzat ABD tarafından kurdurulmuş ya da kurulmuştur. Anlayacağınız, iyi adamlardan müteşekkil bir banka! Türkiye'nin de kurucusu ve koyduğu sermayesi oranında en büyük altı ortağından biri olduğu bu banka, gelişmemiş ülkelerin gelişmesi için canhıraş çalışırken arşiv ve belgeleri için özellikle ve bu kadar net biçimde neden dokunulmazlık talep etmiş olabilir? Üstelik İKB'nin yönetiminde, belgelerini ve bilgilerini koruduğu bu ülkenin bürokratlarından biri bulunuyorken...

Tabii ki hükümet talebi ikiletmiyor. Adamları küstürmemek lazım. Zaten bilmediğimiz bir şey de yoktur canım, adamlar işledikleri sevapların bilinmesini ve reklam edilmesini istemiyorlardı da ondan. Malum, sevabın gizli yapılması makbul...

Ülkemizde asgari ücretle çalışan işçinin ücreti cebine girmeden vergisi kesilse de, İKB'sına süresiz vergi muafiyeti vermeden de olmazdı tabii; adamlar hayır işleri ile uğraşırken bir de vergi gibi sorunlarla başlarını ağrıtmak olmaz.

Devletin idari, adli görevlileri ile

polis ve asker de İKB ile ilgili alanlarda görevlerini icra edemeyecek. Yani yasal ve idari denetimden muaf olan bir banka ile karşı karşıyayız. Polis ve asker de görevlerini icra etmek için kurumun ofis ve merkezine giremediklerine göre, çalışanlarına üst düzey dokunulmazlık tanınmasıyla neredeyse cezai denetime bile tabi değiller. Bankacılar olarak yeryüzündeki melekler mertebesinde bulunduklarından, rahatsız edilmemeleri icap eder tabii.

Bırakın diplomatik ayrıcalığı, cumhurbaşkanı bile böyle bir sorumsuzlukla taçlandırılmamıştır...

İslam Kalkınma Bankası'nın kuruluş amacı, "İslam felsefesi ve prensipleri doğrultusunda Müslüman toplumlarda münferiden ve birlikte kalkınma ve sosyal gelişimlerine katkıda bulunmak" olarak tanımlanmış. İKB özelden çok kamusal alanda kredi kullanıyor ve kâr ortaklığı prensibi ile çalışıyor.

Bu kadar ayrıcalık tanındığına göre önümüzdeki dönemde varını yoğunu Türkiye'yi kaldırmaya vakfedeceği anlaşılan bu bankanın, özellikle kamusal alanda kredi kullanması hususunda, projenin şeriat kuralları doğrultusunda olması gerektiği yönündeki kuruluş amacına uygunluğunun nasıl sağlanacağı konusu ise, artık laik devlet hükümetinin yaratıcılığına kalmış... Ne de olsa her şey Türkiye'nin kalkınması ve ülke yoksullarının refahının sağlanması için.

Tabii özellikle kamu alanındaki projelerde kredi kullanırken, projenin İslam felsefe ve prensipleri doğrultusunda olduğu konusunda kendileri ikna edildikten sonra, kamusal proje kârının ne olacağı sorusunda da, bu projelerin halka hangi bedelle satılacağına cevabı konusunda da iknalaşmada sorun yaşanmayacağı benziyor...

Ne de olsa kimse sevabın mahiyetini, kime nerede ne kadar sevap işlediklerini asla bilemeyecek... Sadece çok derinlerde hissedeceğiz!

Mısır'da olan biteni anlayabilmek için...

'Müslüman Biraderler'i tanıyalım...

OSMAN TİFTİKÇİ

1928'in Martında İsmailiye kentinde Müslüman Kardeşler Cemiyeti (İhvan-ı Müslimin) kurulduğunda Mısır karışıklıklar içinde bir ülkediydi. Eskiden bir Osmanlı vilayeti olan Mısır, 1882'de İngilizlere karşı Urabi Paşa önderliğindeki ayaklanmadan sonra fiilen Osmanlı'dan koptu. İngiltere'nin açık işgali altında bir ülkeye dönüştü. 1914'te Birinci Dünya Savaşı çıktığında da İngiltere Mısır'ı resmen sömürgesi ilan etti.

Birinci Dünya Savaşı sonunda İngiliz işgalcilere karşı büyük ayaklanmalar meydana geldi. Bunun üzerine İngiltere 1922'de Mısır'a kağıt üzerinde bağımsızlık verdi. Başta tüm yetkilere sahip kral, onun altında da siyasi partiler ve parlamento vardı.

İhvan kurulduğunda Mısır'da belli başlı üç siyasi güç mücadele içindeydi. Kral ve saray dizginleri elinde tutmak istiyordu. İngiltere Süveyş ve Mısır üzerindeki egemenliğinden vazgeçmek istemiyordu. Bu iki egemen güce karşı da Mısır burjuvazisi öncülüğünde, ulusal bir hareket vardı. Bu hareket 1882 ayaklanmasından sonra hızla büyümüş, partileşmiş ve kitleselleşmişti. Ayaklanmalara önderlik edenler bunlardı. Yapılan göstermelik seçimlerde bile bu parti güçlü çıkıyor, bu parti olmadan hükümet kurulamıyor, ama Kral ve İngiltere bu partiyi (Vefd) hükümete getirmek istemiyordu. Nitekim kral 1930'da parlamentoyu dağıttı.

Mısır, İslamcılığın en önemli merkezlerinden biriydi. İslami akımın kurucuları sayılan Afgani ve Abdüh buradan seslerini duyurmuşlardı. Fakat bağımsız bir örgütsel güce dönüşemediler. Milliyetçilik bu akımı aştı. **Mısır İslamcılığı Abdüh ve onun ardılı Reşit Rıza'nın şahsında İngilizlerle ve Arap egemenliğiyle uzlaştı.** İhvan kurulduğunda Reşit Rıza'nın ve onun yayın organı *Menar*'ın önemli bir etkinliği kalmamıştı. İhvan başkaları tarafından kuruldu ve kendi yayın organlarını çıkardı. Reşit Rıza 1935'te öldü.

Mısır'da yaygın biçimde tarikatlar, cemaatler vardı ama dediğimiz gibi bunlar örgütlü bir siyasi güce dönüşmemişlerdi. Bunlar esnaf, tüccar ve zanaatkarlardan oluşan çevrelerdi. Bazıları el-Ezher mezunu olan din adamları, asker ve sivil bürokratlar da bu çevreler içinde yer alıyordu. Bu çevreler ülke ekonomisini kendine göre biçimlendiren ve Mısır'ı işgal etmiş olan İngilizlere tepkiliydi. Çünkü ekonomik gelişimleri ve siyasi iktidarda söz sahibi olmaları engelleniyordu. İslami çevreler milliyetçi harekete de sıcak bakmıyordu. Çünkü milliyetçi hareket laik eğilimlerle birlikte geliyor ve bunların varlığını tehdit ediyordu. Tarikat ve cemaat çevreleri siyasi olarak iktidardaki Kral'a daha yakın

duruyorlardı. Örneğin **İhvan kurucusu Hasan el-Benna öldürülene kadar Kral'la ve saray çevresiyle hep iyi ilişkiler içinde olmak, onlarla uzlaşmak istedi.**

Mısır kağıt üzerinde bağımsız bir ülke olunca İslami çevreler de örgütlenmeye başladı. Önce Şazeli tarikatından bazı kişiler **Hassafiler Hayır Cemiyeti** adıyla bir örgüt kurdular. Hasan el-Benna bu örgütün sekreterliğine seçildi. Cemiyet içki, kumar, helal-haram, insanları yüksek ahlaka çağırma, erkeklerin altın takı takmaması, kadınların örtünmesi gibi, suya sabuna dokunmayan işlerle uğraşıyordu. Cemiyet'in bir diğer işi de Hristiyan misyonerlere karşı mücadeleydi. Kral ve İngilizler kendi egemenliklerine bir zararı olmayan, milliyetçilikle birlikte gelişen laik anlayışa ve yaşam biçimine karşı mücadele veren bu cemiyete dokunmadılar ve örgüt hızla gelişti. 1927'de aynı çevreler **Genç Müslümanlar Cemiyeti**'ni kurdular ve *El Feth* isimli bir dergi çıkarmaya başladılar. Bu cemiyetin de sarayla arası iyiydi. Bütün bu hazırlıklar ve birikimlerden sonra Mart 1928'de İsmailiye şehrinde **Müslüman Kardeşler Cemiyeti** kuruldu. Örgüt yasalı. Tüzüğü, kurumları, hiyerarşisi vardı. İhvan siyasi bir örgüt değildi ve süreç içinde değişik aşamalardan geçerek, içinden başka akımlar çıkarak günümüze kadar geldi.

İhvan ilk kurulduğunda Kral ve İngilizlerle işbirliği içinde olan bir örgüttü. Milliyetçilikle birlikte gelişen laik eğilimleri ve yeni hayat biçimini en büyük tehlike olarak görüyordu. İsmailiye Emniyet Müdürü, hükümete yolladığı raporunda, Benna'nın Kral'a karşı olmadığını, cemiyetin desteklenmesi, başka yerlerde şubeler açmasına yardımcı olunması gerektiği yazıyordu. Cemiyetin İsmailiye'de yaptığı ilk mescide maddi yardımda bulunanlardan biri de İngiliz-Fransız Süveyş Kanalı Ortaklığı şirketi idi.

"Gavur parasıyla mescit inşa ediyorlar" söylenti ve eleştirilerine karşı Benna; bu paranın mescide değil Müslüman Kardeşler'in merkezine harcandığı cevabını vermişti. Şirket bir de işçiler için mescit açmıştı. Mescidin imamı Cemaat tarafından atanıyor ama maaşını İngiliz-Fransız şirketi ödüyordu.

Örgüt merkezi 1932'de Kahire'ye taşındı. Büyüyen örgüt özellikle 1930'ların ikinci yarısından itibaren siyasi istemler öne sürmeye başladı. Bağımsız bir şeriat yönetiminin kurulması isteniyordu. Örgüt İngilizlerle ve sarayla arasına mesafe koyuyordu. 1936'da Müslüman Kardeşler, içinde 50 istemin yer aldığı bir bildiri yayınladı. Bildiride; *'Helak Edici On Husus'* arasında emperyalizm ve yabancı ortaklıklar da sayılıyordu. Anti-emperyalizme ve ulusalcılığa doğru kaymasına rağmen Cemiyet mevcut iktidarla iyi ilişkilerini sürdürdü. Örneğin 24 Mayıs 1937'de örgüte resmi olarak hükümet yardımı yapıldı ve örgüt de bunun üzerine bir teşekkür yazısı yazdı. Örgütün bazı elemanları bürokraside görev almaya devam ediyordu.

İhvan, 1936'da ayaklanmaya başlayan Filistinlilerle ve Arap ülkeleriyle ilişkiler geliştirdi. 1937'de Hama'da (Şuriye) şubelerini kurdu. 1938'de de Hasan el-Benna örgütün siyasi mücadeleye başladığını resmen açıkladı. Ama Benna devrimci bir kalkışmaya karşıydı.

İhvan'ın çizgisinde meydana gelen bu değişimler, Mısır'daki sınıflar mücadelesinde, bağımsızlık mücadelesinde meydana gelen gelişmelerin bir yansımasıydı. 1937-1938'de Vefd'le kralcılar arasındaki çatışmalar büyümüş, 1939'da Nasır, **Hür Subaylar Hareketi**'ni kurmuştu. Örgütün siyasi çizgisindeki değişme, örgüt içinde bölünmelere de neden oldu. Benna, Vefd ile kralcılar arasındaki çatışmalarda Kral'dan yana tavır

koyuyor, ayaklanmaya karşı çıkıyor, örgüt içinde krala yönelik eleştirilere muhalefet ediyordu. Örgüt içinde ayaklanmayı savunan muhalefet 1940'ta askeri bir kanat oluşturdu.

Savaş başlayınca örgüt bir bildiri yayınlarak Mısır'ın bağımsızlığını istedi. Cemiyetin 1941 yılının başında yapılan 6. Kongresi'nden, İngiliz aleyhtarı kararlar ve ilk defa Süveyş Kanalı'nın millileştirilmesi istemi çıktı. Benna bu kongrede yaptığı konuşmada, milli şirketlerin ve fabrikaların kurulmasını, yerli sanayi korumak için gümrük duvarlarının konulmasını da istedi.

Bu istemlere rağmen **Hasan el-Benna savaş sürecinde Kral ve saraya karşı hep uysal, uzlaşmacı, işbirlikçi bir tavır içinde oldu. Örneğin Saray, örgütün seçimlere katılmamasını, İngiliz-Mısır sömürge anlaşmasına sadakatini ilan etmesini istedi. Cemiyet karşı çıkmasına rağmen Benna bu dayatmalara uyd.**

Benna ayaklanan El Ezherlileri kınadı ve İhvan'ın bu gösterilere katılmamasını istedi. Ve sonunda örgüt Benna'yı dinlememeye başladı. İhvan 1945'ten yani savaş bittikten sonra silahlı mücadeleyi başlattı. Bunun üzerine örgüt kapatıldı. Bunun sorumlusu olarak görülen Nograsi Paşa, İhvan tarafından Aralık 1948'de öldürüldü, ardından da 1949 Şubatında Benna katledildi. Örgüt mücadeleye devam etti. 1950'de tekrar yasal statüye kavuştu. 1951'de Süveyş'te İngilizlere karşı gerilla mücadelesi başlattı. 1952'den itibaren İngilizlere karşı ayaklanmalar ülkeye hızla yayıldı ve Temmuz 1952'de Kral Faruk devrildi.

Müslüman Kardeşler kralı deviren harekette subaylar ve milliyetçilerle birlikte davrandılar. Hatta Seyyid Kutub Müslüman Kardeşler'i temsilen ihtilal komitesinde görev aldı. Kutub komitedeki tek sivil üye idi. Ama birkaç ay sonra komitenin İslami bir yönetim kurmayacağını gördükten sonra istifa etti.

Nasırlı yıllar ve İhvan

Devrimden sonra Necip ile Nasır arasında başlayan mücadelede Müslüman Kardeşler Necip'in yanında saf tuttular. Bu tavır örgütün dağılma, erime sürecinin de başlangıcı oldu. İktidarı ele geçiren Nasır, muhalif gösterileri bastırdı ve Vefd'li, solcu, İhvanı elemanları ordudan attı. Cemiyet yasadışı ilan edildi, dergileri kapatıldı ve liderleriyle birlikte binlerce üye tutuklandı. Kutub da tutuklananlar arasındaydı. Ama 1954 Martında tutuklananların tümü serbest bırakıldı.

Ardından 26 Temmuz 1954'te Nasır'a suikast girişiminden sonra örgütü Nasır arasındaki köprüler tamamen atıldı. İhvan liderleri ve örgütün 4 binden fazla üyesi tutuklandı. İdam edilenler oldu. Bu süreç sonunda İhvan etkisizleşti, kitlesel gücünü

yitirdi. Bu durum sadece baskı ve yasakların bir sonucu değildi. Nasır'ın uyguladığı ve Sovyetler tarafından da desteklenen ekonomik politikalar bu sonucun ortaya çıkmasında önemli rol oynadı. Bunun yanı sıra Nasır, emperyalizme karşı kişilikli duran Pan-Arapçı politikalarıyla Mısır'ı Arap dünyasının lideri haline getirdi. Daha dün kadar İngiliz imparatorluğunun elinde basit bir oyuncak olan Mısır'ın, İslam dünyasında ve dünya çapında, kendisinden söz edilen, dikkate alınmak zorunda olan bir ülke haline gelmesi, Mısır halkını Nasır'a bağladı. Bu dönemde Arap milliyetçiliği, Pan-Arapçılık Mısır halkındaki İslamcılığı ezdi geçti.

1960'lı yıllarda İhvan ve Mısır İslamcılığı tekrar kendisinden söz ettirdi. **1960'larda Nasır İhvan'ın çalışmalarını tekrar serbest bıraktı. Nasır'ın amacı komünistlere karşı bu gücü kullanabilmektir.** Ama İhvan rejime karşı bir komploya karıştı ve aralarında Seyyid Kutub'un da bulunduğu üç İhvan lideri asıldı.

Seyyid Kutub her ne kadar İhvanlı olarak bilirse de, Mısır'da İslamcı hareketin gelişiminde yeni bir aşamayı temsil eder. Kutub'un görüşleri ve tavırları ile Benna'nın ve Benna'dan sonra İhvan'ın başına gelenlerin görüşleri, tavırları arasında çok önemli farklar vardır. Bunlar ayrıca tartışılmalıdır.

Kutub'un asılmasından sonra Müslüman Kardeşler içinden yeni örgütler çıktı. Daha çok Seyyid Kutub'un fikir ve eyleminden etkilenen ve silahlı mücadeleye eğilimli bu gruplar ciddi bir güç olamadı. Müslüman Kardeşler ise, Enver Sedat ve Hüsnü Mübarek dönemlerinde uygulanan iç ve dış politikalar sayesinde Mısır'ın en büyük düzen içi muhalif gücü haline geldiler.

Enver Sedat ve İhvan

1970'de Nasır'ın ölmesi ve yerine Enver Sedat'ın geçmesiyle İhvan'ın da önü açıldı. Müslüman Kardeşler, el-Ezher ve Başmüftü ile birlikte Mısır'daki yönetimin önemli dayanaklarından biri oldu. Enver Sedat İhvan'a Nasırcıları temizleme işini verdi. "1970'lerin başlarında (...) İhvan'ın eski muhafızları, Nasırcılara ve solculara karşı cezaevinden çıkarılmışlardı." (Dökmeçyan)

Enver Sedat'ın Nasırcılığı tasfiye girişimleri ve Amerikancılığı Türkiye'deki dindar kesim tarafından da coşkuyla karşılandı. 30 Eylül 1970 tarihli *Nurcu Yeni Asya* gazetesinde, Nasır'ın ölümü üzerine yapılan yorumlar vardı. Bu yorumlarda Nasır, Mısır'daki hatta diğer Arap ülkelerindeki Müslümanları ezen biri olarak tanıtılıyordu. Yazıda, Nasır'ın başlangıçta ABD ile de iyi ilişkiler içinde olduğu ve Müslüman Kardeşler tarafından desteklendiği belirtiliyordu. "Müstebit Nasır'ın Arap alemine yaptığı kötülükler sayılıp tüketilemez" diyen yazı, "Geberilecek ölü hakkında şimdilik bu kadarla iktifa ediyoruz," cümlesiyle bitiyordu.

Enver Sedat'ın Nasırcılığı tasfiyesi ve sola saldırıları da, aynı gazetede şu coşkulu

başlıklarla duyurulacaktı: **"E. Sedat, Aşırı Sola Karşı Savaş Açtı"** (5 Mayıs 71) **"Nasırcı İdarecilerin Başları Uçuruluyor / Mısır'da Komünistler Temizleniyor."** (15 Mayıs 71)

Enver Sedat sadece Müslüman Kardeşler'i değil, dini de kullandı. Örneğin Sedat, 1971 Anayasası'na, Mısırın resmi dininin İslam olduğu hükmünü koydurdu. 1977 Ocak ayaklanmalarından sonra tefecilik, hırsızlık, zina, içki gibi suçlara İslami cezalar getirdi. Mart 1980'de şeriat halk oylamasıyla anayasanın temel kaynağı kabul edildi. Resmi binalara İslami sloganlar asıldı. Sedat konuşmalarına besmeleyle başlayıp, Kuran'dan ayetlerle bitirmeye başladı. Onun döneminde İslami gruplar üniversite, bürokrasi ve ordu içinde güçlendiler. Bu durum doğal olarak Kıpti ve liberal Müslümanlar tarafından tepkiyle karşılandı.

Enver Sedat dönemi toplumsal muhalefetin yükseldiği bir dönem oldu. Toplumsal muhalefet, Enver Sedat'la birlikte değişen ekonomik ve sosyal iç politikaların, **Amerika ve İsrail'le işbirliğine dayanan dış politikaların** bir ürünüydü.

Uluslararası sermaye ile bütünleşerek daha da gelişmek isteyen Mısır burjuvazisine, emperyalizm de kendi şartlarını dayatmıştı. İsrail'in tanınması ve Sovyetler'e karşı tavır alınması bu dayatmaların başta gelenleriydi. Ekonomik alandan devletin çekilmesi, emperyalist sermayenin önünün tümüyle açılması, sosyal devlet politikalarına son verilmesi de bu dayatmalar arasındaydı.

Uygulanan ekonomik ve sosyal politikalarla karşı 1977'de Nasırcı ayaklanmalar meydana geldi. İhvan da bu ayaklanmalar sırasında Enver Sedat'a eleştiriler yöneltmeye başladı. Ama İhvan'ın eleştirileri, İsrail'le yakınlaşma, kadına batılı bakış, Kıpti Hristiyan azınlığı destekleme gibi düzene zarar vermeyen konular üzerinde toplanıyordu.

1979 Martında Mısır, İsrail'le Amerika'nın gözetiminde *Camp David* barış anlaşmasını imzaladı. İslam dünyasında büyük tepkilere neden olan bu anlaşmaya, İhvan sessiz kaldı yani sessizce destekledi. Bu nedenle örgüt hem kendi tabanının hem de diğer ülkelerdeki kardeş örgütlerin tepkisini çekti.

Enver Sedat 1981'de, İhvan'dan ayrılan ve İhvan çizgisine karşı olan el-Cemaat'ı-İslamiye isimli bir örgüt tarafından öldürüldü.

Müslüman Kardeşler, Sedat'ın ardından gelen Hüsnü Mübarek'le de uyum içinde çalıştılar. Hatta Örgüt, Mübarek döneminde, onun göz yummasıyla başka bir partiden aday gösterip birkaç milletvekili meclise soktu. Örgütün lideri Ömer et-Tilmesani 1984 yılında şöyle diyordu:

"Teşkilatın kurucusu Hasan el-Benna ve halefi el-Hudeybi de şiddet olaylarını tasvib

etmemekteydiler. Ben de bu iki başkan gibi şiddet hareketlerine karşıyım. Bu ülkede veya herhangi bir İslam coğrafyasında yönetenler ile yönetilenler arasında meydana gelebilecek şiddet olaylarından hiç birini onaylamıyorum." (aktaran Verdani)

Tilmesani Papa'yı tebrik için ziyaretine de gitti. İhvan İran devrimini başlangıçta sempatiyle karşıladı. Ama Mübarek döneminde bu tavrını da değiştirdi.

İhvan yöneticileri Mübarek döneminde emperyalizmle bütünleşmiş büyük burjuvalar haline geldiler. Bunlar büyük ticari şirketlere, otel ve bankalara anonim şirketlere sahip oldular. İhvan mensupları zenginlikte birinci sırayı tutarken, ikinci sırada ise Selefilere* geliyordu.

Devrim ve İhvan

Emperyalizmle ve Mısır yönetimiyle sürekli işbirliği içinde bulunmuş, bu sayede büyük bir ekonomik güce ve sosyal örgütlenme ağına kavuşmuş olan Müslüman Kardeşler, 25 Ocak 2011'deki

devrime başlangıçta tepkiyle yaklaştılar. Sokağa çıkmadılar. Ne zaman ki sokaktaki gücün iktidarı devireceğini gördüler o zaman meydanlara döküldüler. İhvan'ın sürece katılmasının emperyalizmin ve Mısır egemenlerinin onayıyla meydana geldiği daha sonraki gelişmelerle anlaşıldı. Halkın pek itibar etmediği göstermelik ve hileli seçimlerde egemenler İhvan'ı iktidara getirebilmek için her yola başvurdular. Yoksulları seçim sandığına götürebilmek için gıda paketleri dağıttılar. (Kimden öğrendiler acaba?) Bunlara rağmen katılımın yüzde 40'lar düzeyinde kaldığı bir seçimlerde oyların yarısını alabilen Mursi iktidara geldi. Bunun içinde Selefilere de desteği vardı. Yani Müslüman Kardeşler abartıldığı kadar toplumsal desteğe sahip bir örgütlenme değildi.

Mursi başa geldikten sonra Mübarek döneminde uygulanan emperyalizmle bağımlı ekonomik ve siyasi politikalarda hiçbir değişiklik yapmadı. Yapamazdı da. Çünkü kendileri de bu politikaların ve işbirliğinin bir ürünüydüler. Sokaktaki demokratik hareketi ekarte edip kendilerini iktidara taşıyanların kim olduğunu herkesten iyi biliyorlardı. **Camp David anlaşmasına dokunmadılar. Ama Filistinlilerin tünellerini lağımla doldurmayı ihmal etmediler. Bu arada yedek lastik Selefilere de Camp David anlaşmasına saygılı olduklarını ilan ettiler.**

Dış ve iç politikada Mübarek'ten farklı tek adım atmayan, ortaya bir program bile koymayan İhvan yönetimi, eskisinden farklı olarak tek adamlığa oynamaya, her yere kendi yandaşlarını doldurmaya, devleti ve toplumu kendi kafasındaki İslama göre zorla biçimlendirmeye kalktı. Karşılığını da gördü. Mursi'ye karşı 22 milyon imza toplandı. Mursi 13 milyon oy almıştı. Mursi ordunun ve akıl hocalarının uzlaşma

hükümeti kurma önerilerini reddetti. Muhalefetin erken seçim çağrılarını da reddetti. Mursi'ye karşı ikinci kez sokağa çıkanlar ilkinden çok daha kalabalık ve istemler olarak da çok daha ileriydiler. **Polisin rakamlarına göre 16 milyon Mısırlı Mursi'ye karşı sokaklara dökülmüş, imzalarına sahip çıktıklarını göstermişti.** Durumun vahametini gören emperyalizm ve Mısır egemenleri orduyu devreye sokup, hem rejimi hem de Mursi'yi kurtarmaya çalışıyor. Selefilere de onlara yardım ediyor.

Mursi ve İhvan bu satırların yazıldığı sırada darbeye direnmeye devam ediyordu. Fakat İhvan, emperyalizme ve Mısırlı egemen güçlere uzun süre direnebilecek, hele de silahlı doğrudan bir çatışmayı göze alabilecek bir yapı değildi. **İhvan darbenin kendisine karşı değil, sokaktaki Mısır halkına karşı yapıldığını, darbecilerin ve onların arkasındaki güçlerin İhvan'la bir alıp veremediklerinin olmadığını çok iyi biliyor.** Ayrıca İhvan eğer emperyalizme doğrudan karşı koymaya, onunla savaşmaya kalkarsa çok şey kaybedeceğinin de bilincinde. Böyle bir durumda İhvan ve burjuva destekçileri sadece ekonomik güçlerinden değil, sahip oldukları siyasi sosyal imkanlardan, yasal örgütlenmelerden, basından da yoksun kalacaklar. **Ve İhvan'ın sokaktaki kitleyi ardına alması mümkün değil. Recep Tayyip Erdoğan dışında ciddi bir destek de ortada yok.** Sonuç olarak aklı başında düşündüğünde İhvan'ın efendileriyle uzlaşmaktan, zarar gören köprüleri tamer etmekten başka bir şans yok. Belki 1960'larda ve 70'lerde olduğu gibi İhvan'dan, silahlı mücadeleyi savunan küçük grupların kopması söz konusu olabilir.

Türkiye'deki Haziran Ayaklanması'yla ve Mısır'da tarihin en büyük kitle eylemiyle birlikte, 1990'lardan beri İslam ülkelerinin üzerinde esmekte olan dindar hava kırıldı. Emperyalizmin ılımlı İslam projeleri de, Büyük Ortadoğu Projeleri de fena halde duvarlara tosladılar. **Dünyada ve İslam ülkelerinde uzunca bir aradan sonra yeniden bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm rüzgarları esecek.**

* Selefiler Mısır'daki İslamcı hareketin Suudi Krallığı ile girdiği ilişkilerin bir ürünüydü. 1950'li yıllarda *Ansaru's-Sünneti'l-Muhammediye Cemaati* adıyla öneşmiş bir cemaat olarak çıkmışlardı. Bunlar Suudi Arabistan tarafından destekleniyor, mescitler açıyor ve Selefî düşüncüyü yayan kitaplar yayınlıyorlardı. 1970'lere doğru üniversitelerde geliştiler ve eski örgütten kopan gençler Selefî bir örgüt yarattılar. Bu örgüt İhvan'la ortak çalışıyordu ama İhvan'dan daha uzlaşıcı ve daha demagojik bir örgüttü. Lafız olarak İslamcılarla birçok konuda aynı şeyleri söylüyorlardı. Ama siyasete ilgisiz görünüyorlar, sisteme yöneticilere isyana karşı çıkıyorlar, Suud yönetimini kible olarak görüyorlar, Emperyalizme tek laf etmiyorlardı. Mısır'da Şiilik önemsiz olduğu halde Şiiliğe karşı büyük bir savaş içindeler. Öyle ki Cuma namazlarında bile Şia'ya hücum ediyorlardı. (Verdani).

Selefilere Mısır'daki en uzlaşmacı, en işbirlikçi örgüt durumundaydılar. Suudi Kralları, emperyalizm ve Mısır yönetimleri tarafından desteklenen bu akım İhvan'dan sonra ikinci dindar akım haline gelirken, aynı zamanda önemli bir ekonomik güç haline de geldi.

Kaynaklar: Dökmeçyan R. Hrair, *Arap Dünyasında Köktencilik*, İlke Yayıncılık; Hasan el-Benna, *Hatıralarım (Müslüman Kardeşler)*, Beka Yayınları; Lia Brynjar, *Müslüman Kardeşlerin Doğuşu 1928-1942*, Yöneliş Yayınları; Reşid Rıza, *İttihad-ı Osmanî'den Arap isyanına*, Klasik Yayınları; Salih el-Verdani, *Mısır'da İslami Akımlar*, Fecr Yayınları.

Firavun kompleksi ya da Victor Hugo'yu nasıl bilirdiniz?

REDHACK

Ne vakit 'Şirin Baba'dan bahsetsek bize bel altı espriler ve hakaretlerle saldıracak kadar düzeysiz ve akıl yoksunu ahmaklar ortaya çıkar ve biliriz ki onların 'Devlet Baba'ları vardır...

Biliriz, bu devlet anlayışını sorgulamayan, sorgulamaya kalktığında çobanın kaldırdığı celepten korkup kuyruğunu kıstıranlar hep ürkektir... Ve kaypaklırlar aynı zamanda...

Tamam 'istikrara oy veren' böyle yoğun bir kitleden Eflatun (Platon) olup devlet kavramını felsefi boyutta günler ve aylar boyu tartışmalarını beklemek safdillik olur ama şu basit soruyu cevaplayamazlar mı gerçekten: "Devlet kim ve ne için vardır?"

Eğer devlet bizler ve bizlere hizmet için var ise, bir tost makinesinden farkı nedir?

Temiz tutup, sağlıklı hizmet vermesini sağlamak için özen gösterdiğiniz, yedeği olmadığı için sakınıp kolladığınız... Tamam... Ama KUTSAL?..

Siz hiç kutsal tost makinesi gördünüz mü?

Sürekli 'Devlet Baba' kavramını yücelten, yüceltilmesine hizmet eden birileri için bu sorulara bu şekilde yanıt vermek elbette zor, imkansız, ahlaksızca, haddini aşmış vs. gelebilir -ki biz bu kolaycı ve ilkel yaklaşımlara antrenmanlıyız...

O kutsal dediğiniz devletin hükmetme yetkisini eline geçirenler -ki ülke tarihinin neredeyse tamamına yakın kısmında sağcı iktidarlardı- bak bugün özgürlük, hür ifade, demokratik haklar konusunda işi nereye vardırırdılar!..

Yıllarca çok önemli bir tespit yapmış gibi ve üstelik gizli bir bilgiyi ifşa edercesine hep bir ağızdan şunu söylemedik mi? "Eğitim şart! Çok cahiliz, çoookkkk!"

Zaten eğitim ile öğrenimi birbirine karıştıra karıştıra gelmedik mi biz bugünlere? Öğrenim bir bilginin ele alınıp bir başkasınca değerlendirilmesini sağlamak iken; 'eğitim' disipliner bir tutumu öğretmektir oysa.

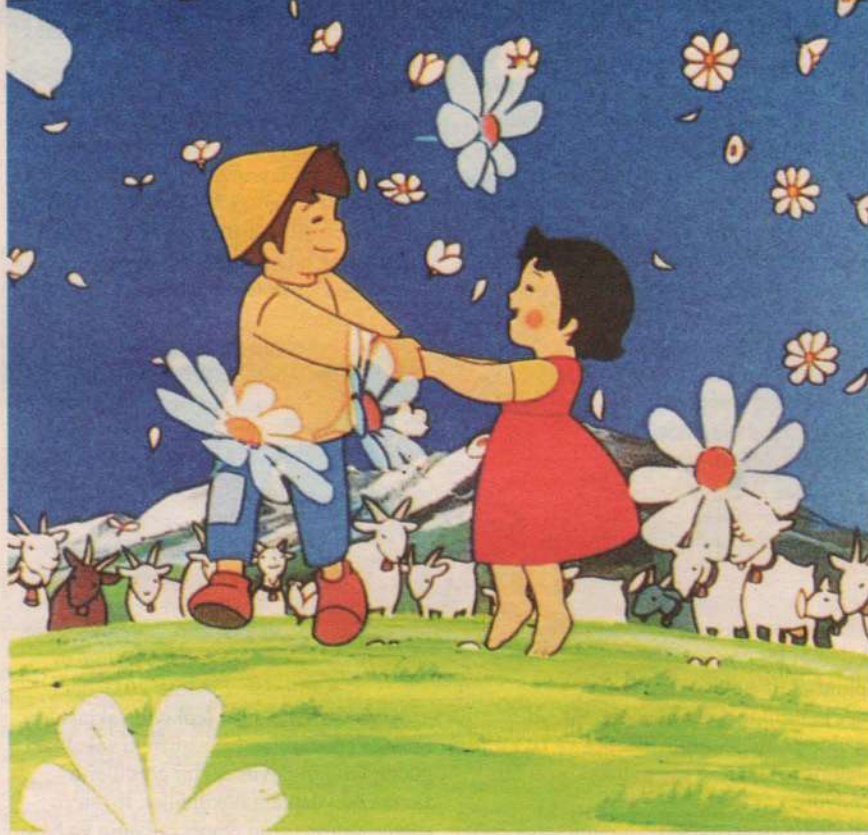
Yani bir tanesi, "Bana bir harf öğretenin..." kısmına denk düşerken, diğeri, "Ağaç yaş iken eğilir"e denk düşer.

Bunların ikisi de yoktur uzun zamandır bizim 'Maarif' sistemimizde.

Ve gelinen noktada durum: Okul kitaplarının içeriği ve öğrenim sistemine dahil edilen dersler itibarıyla vahim sonuçlara gebedir...

'Maarif'imizin kitaplarından örneklendirelim isterseniz:

Pinokyo aslında politikacı değildi ama o da büyüme çağındaki pek çok çocuk

gibi kimi durumlarda yalana başvurur. Bu yalanlar yüzünden burnu uzamaya başlar ve bu sayede kendisini imal eden Gepetto Usta, Pinokyo'nun yalanını yakalayiverir. Neyse ki öykünün sonunda Gepetto'nun perüğü 'Takke'ye dönüşür ve Pinokyo hidayete erer...

Pinokyo: Allah sizden razı olsun efendim.

Ateşiyen: Eksik olma! Nasıl anan, baban hâlâ sağdırlar ya inşallah.

Pinokyo: Ah, babacığım, babacığım! Şimdi burada olsaydı, ben aklıktan ölür müydüm hiç? Aman yarabbi! Ne berbat bir hastalıklımış!

Neyse ki bu bir masal ve masalın önsözünde kitapta anlatılanların, inanç ve geleneklerimizin dışında olduğu belirtiliyor. Ruhun ancak Allah tarafından üfleneceği, başka insanların veya varlıkların cansız bir nesneyi canlandırmalarının mümkün olamayacağı vurgulanıyor.

Ve Gepetto Usta kelime-i şahadet getirip Galip Usta oluveriyor aniden.

Victor Hugo da nasiplendi bu furyadan.

- Gördünüz mü kardeş? Allah yamalı hırkaya razı olan kuluna böyle gümüş sırmalı elbiseler giydirdi!... Bu altınlar da sizin kısmetinizdir... Bir kısmını tamirat için kullan; artanı ile de fakirleri giyindir...

- Ama Helal midir, efendim?

- Bak kardeş! dedi, insanlar zulmeder; Allah adalet eder!.. Cenab-ı Hak cimrilik yapan servet sahiplerinin başına...

"Türlü belalar getirir" diye devam edecek ama bir toplumun başına belalar cimrilikten gelmiyor yalnızca.

Robinson Crusoe o ıssız adaya düşerken yanına alacağı üç şeyi sorsaydık, eminiz bu zihniyet dışındaki herhangi bir üç şeyi yanına almakta tereddüt etmezdi.

İddialara göre Daniel Dafoe 1719'da intihali (eser hırsızlığı) icat etmiş maalesef...

Üstelik bu iddia, yaptığı intihallerle Profesör unvanı kazanmış bir Milli Eğitim Bakanı döneminde oluyor.

"Yazar bu eserin konusunu, İbn Tufeyl'in HAYY BİN YAKZAN adlı eserinden almıştır."

Hayy Bin İblis Naim Şahin alsın sizi!

Bu örnekleri çoğaltmak mümkün...

Heidi'nin Peter karakteri okumayı söktüğünde ninesi eserin orijinalinde "hayret ve sessizlikle onu dinlemektedir." Ama bizim 'Maarif' onu şu hale getirir:

"Ninesi de, annesi de sevinçle dua ettiler Allah'a: Allah'ım şükürler olsun sarfa!.."

Tecvit (Kur'an okuma) mantıkları da benzer şekilde girdi müfredata: "Yüzünden okuma diye bir şey var. Yani okuyacaklar ama anlamayacaklar..." Anlaşılması ciddi tehlikeli zaten...

Firavun Kompleksi nedir bilir misiniz? Öldükten sonra hatırlanma ve yüceltme

sözcükleriyle anılma isteği.

Bunun için geride anıtlar, olabildiğince görkemli yapıtlar ve kocaman isimler bırakma telaşına düşerler... Piramitler gibi örneğin...

Acun Ilıcalı acaba annesinin adının bir okula verilmesini sağlayan AKP iktidarına yalakalık dışında bir dilekçe vermiş midir, özel bir gayret sarf etmiş midir?

Sadece Acun değil fırarda olan, bu her yere kendi adını, annesinin adını verme yarışında bir de Tayyip var.

Van Erciş'te yıkılan Atatürk İlköğretim Okulu'na, Tayyip'i doğurmak dışında insanlığa herhangi bir zararı olmadığını düşündüğümüz Tenzile Erdoğan'ın adı, TENZİLE ANA olarak verildi.

Aynı Tayyip'in adı Rize'de bir üniversiteye de verildi, malum. Bu üniversitenin adının son olarak hayli ahmakça bir 'torpil' skandalıyla gündeme gelmesi karşısında insan bir hoş oluyor tabii...

Tayyip adını Kasımpaşa'da bir stada da verdi. Bu statta oynanacak Beşiktaş maçları hiç kuşkusuz eğlenceli olacak. Ne diyelim, önümüzdeki maçlara bakacağız!

Müteveffa Tenzile Ana'nın isminin Çamlıca'da yapılacak 'ENNN Büyük Camii Külliyesi'ne verilmesi düşünüyor ayrıca...

Bunca ölüm ve zulmün ortasında düşündüklerini hep birlikte ibretle izliyoruz.

İnsanlar mahpuslarda ölümlere yatıyorken, anayasal ve evrensel metinlerle korunması gereken temel hak ve özgürlükler her gün biraz daha gasp ediliyorken bunları teşvik eden, kahramanlık destanı olarak adlandıran, dört maaş ikramiye verenler tarihe büyük mimari eserlerle geçebileceklerini sanıyorlar.

Statlara, okullara, üniversitelere kendi isimlerini verme telaşındalar.

Neden biliyor musunuz?

Yaşamdan çok ölüme inanıyorlar. Diriyi yaşatmak, daha iyi yaşatmaktan çok, ölünün adını yaşatma telaşındalar çünkü. Tarihin kendilerini lanetleyeceğini çok iyi bildikleri için. Bunlarla tarihe geçmeye çalışıyor 'Şirin Baba' olamayan 'Gargamel'ler...

Zaten kimler nasıl kılıktan kılığa girmiyor ki bu gerici iktidar döneminde?

Kimler neler olmuyor ki?! Victor Hugo için cenaze namazı kıldırırlarsa ve, "Nasıl bilirdiniz?" diye soran olursa bir gün, kitabın önsözünden yararlanmayı ihmal etmeyin sakın: "O da bir çok Fransız genci gibi dinsiz yetiştirdi" demişler... SEFİLLER Halk için Hack, #REDHACK